

ΔΟΚΙΜΗ

Τ.Θ.26050, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ

1 Γενάρη 1987

Αριθ. φυλ. 10, Δρχ. 100

ΤΟΥΡΚΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ, ΑΔΕΡΦΙΑ ΜΑΣ

Ο μόνος πόλεμος που θα συμμετέχουμε
θάναι ο κοινωνικός πόλεμος

«Στα πολεμικά παιχνίδια των αφεντικών, οι προλετάριοι είναι τα πιόνια, όπου με τίμημα το υπόλοιπο του αίματος από τη καθημερινή αφαίμαξη της μισθωτής εργασίας καλούνται να υπερασπίσουν τους εκμεταλλευτές τους».

Το συνοριακό «επεισόδιο» στον Έβρο, αν μπορεί ο αλληλοσκοτωμός δυο νέων να ονομάζεται «επεισόδιο», δημιούργησε μια νέα ώθηση στην όξυνση των εθνικιστικών παθών, στην εκτόξευση απειλών και στην απόκτηση νέων εξοπλισμών των «αντίπαλων» πλευρών.

Το γεγονός αυτό λαμβάνει χώρα σε μια εποχή, που οι τοπικοί πόλεμοι δίνουν διέξοδο στην κατανάλωση και καταστροφή των προϊόντων των πολεμικών, και συναφών, βιομηχανιών και στην ισχυροποίηση της κρατι-

κής εξουσίας, σε βάρος των υπήκοων λαών.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση οι «αντίπαλοι», σύμμαχοι στο ΝΑΤΟ και μελλοντικοί συνέταιροι στην ΕΟΚ, αντιμετωπίζουν παρεμφερή εσωτερικά οικονομικοκοινωνικοπολιτικά προβλήματα. Δημιουργώντας τέτοιες οξύνσεις βολεύονται και οι δυο πλευρές: τα απεχθή οικονομικά μέτρα λιτότητας, τα αυταρχικά αστυνομικά μέτρα, η συνεχιζόμενη εκμετάλλευση και καταπίεση θάβονται κάτω από τα κηρύγματα εθνικής ενότητας και επαγρύπνησης με θυσίες από τη πλευρά των καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων.

Και οι δυο πλευρές χρησιμοποιούν τα ίδια επιχειρήματα για να φανατίσουν τους υπηκόους τους και έτσι πρόθυμους να τους στείλουν στο θάνατο πιστεύοντας ότι έχουν το «δίκιο» με το μέρος τους. Αν μπορούσαν οι Έλληνες και Τούρκοι εργαζόμε-

νοι να διαβάσουν τις εφημερίδες και να ακούσουν τα δελτία ειδήσεων της απέναντι όχθης θα διαπίστωναν ότι οι «αντίπαλοι» χρησιμοποιούν τα ίδια επιχειρήματα, μόνο σε διαφορετικές γλώσσες.

«Στημένη η φονική μάχη». Η προβαίνει σε νέες προκλήσεις, «Προκλητικό επεισόδιο των», «Διαμαρτυρία έντονη των», φωνασκούν κι οι δυο.

Οι Τούρκοι στρατοκράτες παίζουν το ίδιο παιχνίδι με τους Έλληνες πολιτικάντηδες. Εξαρτημένοι οικονομικά και στρατιωτικά από τις ΗΠΑ, πούχουν πολλούς λόγους να συντηρούν τις εθνικιστικές διαμάχες, εκβιάζουν τους λαούς τους, προωθώντας πιο εύκολα τα αμερικανικά σχέδια στη περιοχή της Μεσογείου.

Έτσι, υπαναχωρήσεις από υποσχέσεις του παρελθόντος (π.χ. «φεύγουν οι βάσεις» ή Κύπρος ενιαία κ.λπ.) και οι συμβι-

βασμοί των «αντιπάλων» κρίνονται σαν αναγκαίες για να μη συμβούν χειρότερες καταστάσεις.

Η απειλή πολέμου με πολεμικές προκλήσεις είναι «η συνέχιση της πολιτικής μ' άλλα μέσα» κατά την αρχή του Κλαούζεβιτς.

Οι Τούρκοι στρατοκράτες εθνικιστές εκβιάζουν τους Έλληνες πολιτικάντηδες, που ταλαντεύονται, για να λυθούν το κυπριακό, η αιγαλιτίδα ζώνη, οι αμερικανικές βάσεις, οι αγορές όπλων, σύμφωνα με τα συμφέροντα των μεγάλων Αμερικάνων, φίλων αμφοτέρων, δίνοντας τα αναγκαία επιχειρήματα για τις τυχόν λαϊκές αντιρρήσεις, επιθυμίες κι αντιστάσεις.

Η ισορροπία δυνάμεων των αντιπάλων ή η αδυναμία τους, ανάλογα με τις επιθυμίες των μεγάλων αφεντικών, δεν οδηγούν σε γενικευμένες πολεμικές συρ-

συν. στη σελ. 3

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

● MAXIMH
MONADA

ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΣΟΥΤΣΟΥΒΗΣ
σελ. 16

● ΕΛΕΥΘΕΡΗ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ;

(ΟΛΛΑΝΔΙΑ, ΕΛΛΑΔΑ, ΓΑΛΛΙΑ)
σελ. 7,8

● ΗΒΗ σελ.4 — ΕΡ-
ΓΑΤΕΣ ΔΗΜΟΥ σελ.5

● Συνέδριο
Δικαστών
σελ. 3

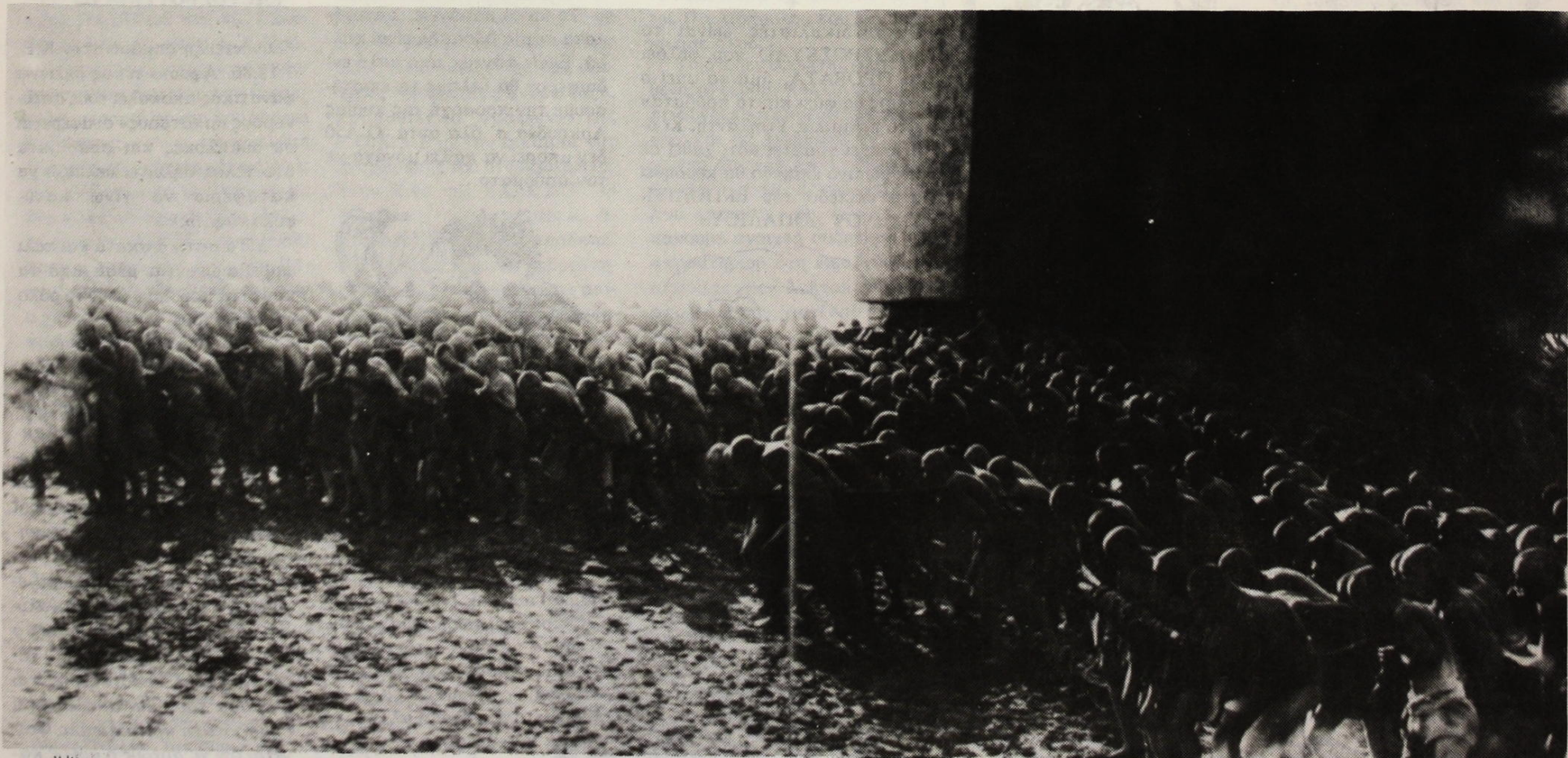
● ΓΙΑΦΚΑ & δημο-
σιογραφική φαντασία
σελ. 4 & 5

● ΘΕΣ/ΝΙΚΗ:
Β' BIENNALE - ΛΕΠΕΝ
σελ. 6

● ΓΑΛΛΙΑ: Κινητο-
ποιήσεις σελ.9-10

● ΑΦΙΕΡΩΜΑ: Ισπα-
νική Επανάσταση '36
σελ. 11-14

● ΤΑΜΤΑΚΟΣ ΓΙΑ
«ΠΑΜΠΛΟ» σελ.15

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ ΜΙΣΘΩΤΗ ΕΡΓΑΣΙΑ,
ΕΙΣΑΙ ΜΙΑ ΚΟΛΑΣΗ ΠΙΧΩΣ ΑΜΑΡΤΙΑ

ΟΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

* Φλόριντα...U.S.A.

Μπάτσοι, ντυμένοι Αγιο-Βασίληδες, «προστατεύουν» τα καταστήματα από τους μικροκλέφτες που θέλουν ν' απολαύσουν απαλλοτριωμένα χριστουγεννιάτικα αγαθά. Οι μπάτσοι-Αγιο-Βασίληδες είναι, τρόπον τινά, ειδικευμένοι, αφού κάθε χρόνο κάνουν το ίδιο πράγμα. Τα προσόντα που απαιτούνται είναι καλωσύνη και ανεκτικότητα για τα παιδιά, το κατάλληλο κοκκί-

νισμα στη μούρη και η τέχνη του παραγεμίματος για τη στολή. Βέβαια το υλικό για το παραγέμισμα το δίνει η Υπηρεσία: ζαχαρωτά ραβδάκια και πυροβόλα όπλα. Στ' όνομα της «καλωσύνης» οι χριστιανοί μπάτσοι μας στέλνουν το χριστουγεννιάτικο μήνυμά τους. ΕΛΗΦΘΗ!

* Λέτε οι δικοί μας μπάτσοι τις Απόκριες να ντύνονται... ΑΡΚΟΥΔΕΣ;

Πρώτα μας έρχονταν ευχερή-ριες κάρτες «επί τη ονομαστική σας εορτή» από βουλευτές, μετά ακολούθησε το «ευτυχές το νέον έτος» από το αστυνομικό τμήμα της γειτονιάς μας και έ-

φτασε η ώρα για το τελικό χτύπημα... Δημόσιες σχέσεις του στρατού με την ιδιαίτερα πρωτότυπη ευχή: «ΘΗΝΣΚΕ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ και ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ»!!

Και γαλλική επικαιρότητα! Εφημερίδα «Le Monde» Κυριακή 7 - Δευτέρα 8 Δεκέμβρη '86. Εν είδη διαφήμισης

Η τηλεόραση είναι 50 χρόνων. Παιδιά της τηλεόρασης, η καθοδική σας μαμά, γιορτάζει τα 50 χρόνια της στη Villette. Μια μεγάλη έκθεση πάνω στο μισό ενός αιώνα μικρής οθόνης από 2.12.86 έως 15.3.87. Για μια φορά αφήστε την τηλεόρασή σας!

Με τον διαγωνισμό της Philips και τη συνεργασία της CHTV και της INA.

Χώρος των επιστημών και κας Βιομηχανίας LA VILLETTE. Χρειάζονται σχόλια;

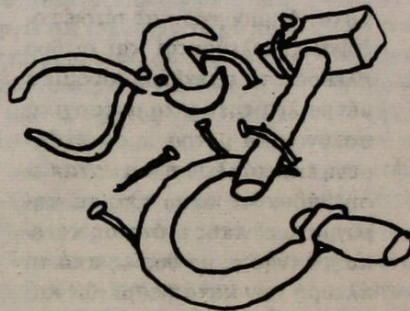
*ΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ ΠΕΦΤΟΥ-ΝΕ ΜΑ Η ΑΓΑΠΗ ΜΕΝΕΙ

Ο «θρυλικός» Κον-Μπεντίτ δήλωσε: «Η αγάπη είναι η κινητήρια δύναμη της ιστορίας»(!) ...Πουτάνα διαλεκτική!

1. ΧΤΥΠΟΥΝ ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΣΤΗΝ ΤΑΡΑΤΣΑ ΤΟΝ ΑΝΤΡΕΑ

Είχαμε την τύχη από τα «κυριακάτικα» να γνωρίσουμε τον Αντρέα ήρωα του γνωστού τραγουδιού του Μ. Θεοδωράκη. Ελπίζουμε στις επόμενες δυο τρεις έως χίλιες δεκατρείς εκπομπές να γνωρίσουμε τους απογόνους του «γελαστού παιδιού».

2. Η κυρία Γκορμπασώφ και η κυρία Σεβερπάντζε παραβρέθηκαν στην επίδειξη μόδας του Υβ Σαιν Λωράν στη Μόσχα!!! ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΠΟΥ ΧΑΡΑΞΕ Η ΓΕΝΕΥΗ

3. Έχετε ακούσει για τον λογοτέχνη Κώστα Βέρο αγωνιστή και πολιτικό εξόριστο; Ξέρετε ποιός είναι; Είναι εκείνος που κάνει τις γυναίκες κεφάτες όταν ψωνίζουν από το μαγαζί του. Ο Βερόπουλος Καλέ.

4. ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

Το κακό παράγινε. 2 ατυχήματα σε μια βδομάδα είναι πολλά. Εμείς πάντως από απλό ενδιαφέρον θα θέλαμε να επιστήσουμε την προσοχή της κυρίας Αρκουδέα σ' όλα αυτά. Ο Α50 δεν μπορεί να παίζει μονάχα με τον ασύρματο...

5. Η ΠΡΩΤΗ ΜΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Στη στήλη «διακεκριμένες προσωπικότητες λένε τη γνώμη τους για την έκδοση της πρώτης μου εφημερίδας» διαβάσαμε τα ρηθέντα υπό την κα Σακελλαρίδου γνωστή δήμαρχο των ΜΑΤ: «Το πρόβλημα όμως είναι ότι (τα παιδιά) συνεχώς βομβαρδίζονται από πρότυπα χωρίς αξία... Γιαυτό μέσα από μια τέτοια εφημερίδα ας περάσουν πρότυπα σωστά που θα θελήσουν να τα μιμηθούν. Αφού έτσι ή αλλιώς τα παιδιά μιμούνται...» Ελπίζουμε από την ανερχόμενη νεολαία του Ζωγράφου να της απαντήσει κατάλληλα.

Την οικονομική συνδρομή όλων των συντρόφων που ενδιαφέρονται για τη δια-
σωση της ιστορικής μνήμης του αναρχικού κινήματος του ελλαδικού χώρου, ζη-
τούν οι αναρχικοί της Πάτρας. Όσοι μας πληροφορούν οι συντρόφοι της Πάτρας,
έχει ήδη ολοκληρωθεί η απομαγνητοφώνηση των κειμένων από το πρώτο πανελλα-
δικό συνέδριο και χρειάζονται λεφτά για να τυπωθούν τα κείμενα σε βιβλίο. Όσοι
μπορούν και θέλουν ας στείλουν χρήματα στον λογαριασμό Ταχυδρομικού Ταμει-
αρίου 8952010.

«Ο Υπουργός Παιδείας Τρί-
τσης δεν δέχεται μαθητές που
διαμαρτύρονται σε ώρα μαθήμα-
τος». Έτσι πλανώνται πλάνην
οικτρά όλοι οι μέχρι σήμερα α-
περγοί. Οι αποχές πρέπει να γί-
νονται αφού έχει τελειώσει το
μάθημα, όπως και οι απεργίες α-
φού τελειώσουν οι εργάσιμες ώ-
ρες, διακηρύσσει ο υπουργός.
Σημείωση: ο Τρίτσης είναι γνω-
στός μαθητής του Κροπότκιν,
τις ανατρεπτικές παραινέσεις
του οποίου ακολουθεί κατά
γράμμα.

*«Εάν αρχίσουμε να μιλάμε ο έ-
νας για τα σκάνδαλα του άλλου
ίσως δηλητηριάσουμε πολύ την
πολιτική ζωή αυτού του τόπου»
(Βάσω Παπανδρέου απευθυνό-
μενη προς τη Ν. Δημοκρατία).
Οι οχίες της πολιτικής κυνικά
καταξιώνονται μέσα από ετοι-
μοδομητικούς διαλόγους.

*Σε βιντεοκασσέτες θα κυκλο-
φορήσει ο συνθέτης του λαού τις
συναυλίες του στην Άγκυρα.
Εμπρός να σπεύσουμε να βοηθή-
σουμε στον αγώνα του Μίκη
Μάους Θεοδωράκη.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ (1)

*Τέλειωσε επιτέλους η έρευνα
της «Ελευθεροτυπίας» για την
Ελληνική νεολαία. Το τι γράφτη-
κε στις σελίδες αυτές είναι άλ-
λο πράγμα. Τα αστικά σκατά
για μια ακόμα φορά επιβεβαιώ-
σαν την αντίληψη που έχουν για
τον άνθρωπο - αριθμό σε ένα
στατιστικό πίνακα.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ (2)

*Συνέντευξη οπαδού στην Κ.Ε.
7.12.86. Αφού ο τύπος δηλώνει
φανατικός αποκαλεί τους αστυ-
νόμους «μπάτσους» αναφέρεται
σε συμπλοκές και σπασίματα
στο τέλος δηλώνει «ελπίζω να
καταφέρω να γίνω αστυ-
φύλακας...».

...Τα αστικά σκατά και πάλι
επιβεβαιώνονται μέσα από τα
πρότυπα που προωθούν το ρόλο
υπαρξής τους.

Οι διάφοροι «τρομοκρατολό-
γοι» που κατά καιρούς αναλαμ-
βάνουν να αναλύσουν τις ιδεολο-
γικοπολιτικές θέσεις και την
πρακτική των οργανώσεων και
ομάδων ένοπλης πάλης χτύπη-
σαν ξανά. «Επαγγελματίες οι ε-
κτελεστές της 17 Νοέμβρη»! έ-
γραφαν και ακολουθούσε ανάλυ-
ση και σοβαρή κριτική πάντα
από αριστερή κατεύθυνση. «Ε-
ρασιτέχνες ο Τσουτσουβής και
η ομάδα του» και ακολουθεί η
σοβαρότατη κριτική πάλι. Φαί-
νεται ότι γι' αυτούς ο μόνος κα-
λός «τρομοκράτης» είναι ο νε-
κρός «τρομοκράτης».

Ο Διοικητής και οι Αξιοί
της Μονάδας του παιδιού σας
σας εύχονται

Καλά Χριστού
& Ευτυχισμένους ο καινούργιος χρόνος

*ΜΗΝ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΟΛΕΜΙ-ΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ (ΕΓΕ)

Μπορείτε όμως να αγοράζετε
κούκλες για να μπορείτε από τώ-
ρα να αποστηθίσετε τους ρόλους
που θα παίζετε αύριο. Μπορείτε
να πάρετε ηλεκτρονικά παιχνί-
δια για να ενσωματωθείτε μ' αυ-
τά και να εξοικειωθείτε με τους
κομπιούτερ της «πληροφορικής
επανάστασης». Μπορείτε να πά-
ρετε όμως τις κάθε λογής μαλα-
κίες για να γίνετε θαμώνες του
δωματίου και της απομόνωσης.

Οι συνδικαλιστές «είναι το
ΜΑΝΤΡΟΣΚΥΛΟ που φυλάει
τα ΠΡΟΒΑΤΑ, άμα το φάει ο
λύκος θα φάει και τα πρόβατα»
είπε η Αιμιλία Υψηλάντη. Κι ό-
πως έχει γραφτεί «ότι χαθεί σε
ανθρώπινο επίπεδο θα κερδηθεί
στο επίπεδο του ΕΚΠΟΛΙΤΙ-
ΣΜΕΝΟΥ ΚΟΠΑΔΙΟΥ».

Σε χρονικό διάστημα λιγότερο
από δυο βδομάδες, δυο αστυνομικοί
οκτόωσαν μέσα στο σπίτι τους με τα
υπηρεσιακά τους πιστόλια τις γυ-
ναίκες τους. Ο ένας την ώρα που το
καθάριζε και ο άλλος ενώ αστειεύ-
ταν. Και οι δυο αστυνομικοί ήταν
συντετριμμένοι μπροστά στον εισαγγε-
λέα. Φυσικά συντετριμμένοι δεν είναι
ούτε όταν χρησιμοποιούν τα όπλα
τους στις διαδηλώσεις ούτε όταν κά-
νουν τους πιστόλερό μέσα στα σπί-
τια τους. Στην προηγούμενη Δοκιμή
είχαμε γράψει: Κοινωνικό καθήκον
ο αφοπλισμός τους!

ΤΟΥΡΚΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ, ΑΔΕΡΦΙΑ ΜΑΣ

συνέχ. από σελ. 1

ράξεις. Καμιά πλευρά δεν είναι ειρηνόφιλη παρά εξ ανάγκης. Γιατί βέβαια κανείς ειρηνόφιλος δεν μπορεί να παράγει και να πουλάει όπλα σε εμπόλεμες χώρες βοηθώντας το αλληλοσκοτώμα των ανθρώπων. Και πολλές φορές να πουλάει όπλα και στις δύο πλευρές. (βλέπε εξαγωγές Ελληνικής Βιομηχανίας Όπλων).

Τα κριτήρια για την διεξαγωγή βέβαια πολεμικών επιχειρήσεων είναι πολλά και εξαρτώνται από τα συμφέροντα και τις επιθυμίες αυτών που κρατούν τα νήματα, οικονομικά, πολιτικά, στρατιωτικά, κοινωνικά.

Το ποιος έριξε τη πρώτη τουφεκιά ή το ποιος ήθελε την πρόκληση είναι ψεύτικα διλήμματα, που βάζουν οι εξουσιαστές στους υποτελείς τους. Η βαθύτερη ουσία των πολεμικών συγκρούσεων είναι η ίδια η ύπαρξη εθνικών κρατών και συνόρων. Το ίδιο το κράτος και η καπιταλιστική πραγματικότητα με την εξουσιαστική και εκμεταλλευτική δομή τους.

νάμαστε με μια από τις δυο πλευρές, με την Ελλάδα ή την Τουρκία. Αυτά είναι διλήμματα του καπιταλισμού και γενικεύσεις δικές του, που στέλνει τους υποτελείς του να πεθαίνουν «για την πατρίδα» εννοώντας την υπεράσπιση των δικών του συμφερόντων.

Η ψεύτικη αρχή της εθνικότητας είναι καπιταλιστική εφεύρεση.

«Η εθνικότητα δεν είναι αρχή: είναι ένα πραγματικό γεγονός, όπως ακριβώς και η ατομικότητα. Κάθε εθνότητα, μεγάλη ή μικρή έχει το αναφαίρετο δικαίωμα να ναι ο εαυτός της, να ζει σύμφωνα με τη φύση της. Αυτό το δικαίωμα δεν είναι παρά η συνέπεια της γενικής αρχής της ελευθερίας». Μπακούνιν.

Το «θνήσκειν υπέρ πατρίδος» των καπιταλιστών δεν έχει να κάνει με τους εργαζόμενους. Πατρίδα των τελευταίων είναι ο ζωτικός τους χώρος που καθημερινά παραβιάζεται από τους «συμπatriώτες» τους εκμεταλ-

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΔΙΚΑΣΤΩΝ ΚΑΙ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Έγινε, στις 14 Δεκέμβρη, το ετήσιο συνέδριο των δικαστών και εισαγγελέων, με τη συμμετοχή του υπουργού Δικαιοσύνης, των κομμάτων, των δικηγόρων κ.ά.

Ο υπουργός Κακλαμάνης μίλησε για το «Μέλαθρο της Θέμιδος» (κτίριο του Άρειου Πάγου, στην Αλεξάνδρας), για τα νεοκλασικά της Ευελπίδων, για την επικείμενη στέγαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, το ανακαινιζόμενο Αρσάκειο, για τις σύγχρονες δικαστηριακές ανέσεις, για την αύξηση του αριθμού των δικαστών και των δικαστικών υπαλλήλων, για την ειδική μισθολογική κατάσταση τους.

Η δικαστική εξουσία, μια από τις πιο σημαντικές εξουσίες στην υπηρεσία της καπιταλιστικής κοινωνίας θριαμβολόγησε για τα επιτεύγματά της σε βάρος των εκμεταλλευόμενων και καταπιεζόμενων.

Την ίδια ώρα, που το κράτος και τα αφεντικά, αρνούνται με την απειλή του γκλόμπ και του περίστροφου και των φυλακών, στοιχειώδη δικαιώματα στους εργαζόμενους (π.χ. απεργία) και υλικές απολαβές (μισθούς, στέγη κ.ά.), ξεδεύαν αφειδώς τεράστια χρηματικά ποσά για τον εκσυγχρονισμό των κατασταλτικών μηχανισμών και αυξάνουν τους τρώγοντες από τις σάρκες των «παρανομούντων» προλετάρων.

«Εν ονόματι του νόμου και του λαού» (βλέπε, «εν ονόματι του κράτους και του κεφαλαίου») η δικαστική εξουσία απαγορεύει απεργίες, ως «καταχρηστικές» διατάζει συλλήψεις απεργών, αποφασίζει για το ξεσπίτωμα ενοικιαστών, επιβλέπει τη διάλυση συγκεντρώσεων και διαδηλώσεων διαμεσολαβεί α-

ναγκαστικά στις διαπροσωπικές σχέσεις των ανθρώπων (οικονομικές, ερωτικές, οικογενειακές κ.ά.)

Έχει αποβεί η εξουσία νομοποίησης του αστυνομικού γκλομπ, της βίας του κράτους και της εκμετάλλευσης των αφεντικών.

Ο δικαστής αποφασίζει για τη ζωή των συνανθρώπων του, που φέρονται κατά εκατοντάδες μπροστά του κατηγορούμενοι για χιλιάδες αδικήματα, πούχουν εφεύρει διεστραμμένοι νομοθέτες πιστοί θεματοφύλακες των σημερινών σχέσεων υποταγής. Καταδικάζουν ανάνθρωπα, ανθρώπινες υπάρξεις, που τα ατομικά αδικήματά τους, ακόμη και τα βδελυρότερα είναι πταίσματα μπρος στα καθημερινά μαζικά εγκλήματα της καπιταλιστικής εξουσιαστικής μηχανής.

Βέβαια στο συνέδριο δεν υπήρχε χώρος για τέτοιους συλλογισμούς και τέτοιες ανταλλαγές απόψεων.

Οι προβληματισμοί του συνεδρίου εξαντλήθηκαν, —και πώς θα μπορούσε νάναι διαφορετικά;— σε μισθολογικά, κτιριακά, εργασιακά, θέματα και την δικαστηριακή ανεξαρτησία, έναντι των συναδέλφων τους της εκτελεστικής εξουσίας, στο κοινό σκοπό τους για τη διατήρηση της καπιταλιστικής τάξης πραγμάτων.

Οι επαγγελματίες απονεμητές της δικαιοσύνης, με τους υπέργογκους μισθούς, δημόσιοι υπάλληλοι, αρέσκονται να διακηρύσσουν ότι ασκούν λειτουργήματα, ανεξάρτητα από πολιτικές, κοινωνικές, προσωπικές, ιδεολογικές επιρροές (αν ήταν έτσι, η σχιζοφρένεια θάταν το ειδικό χαρακτηριστικό τους).

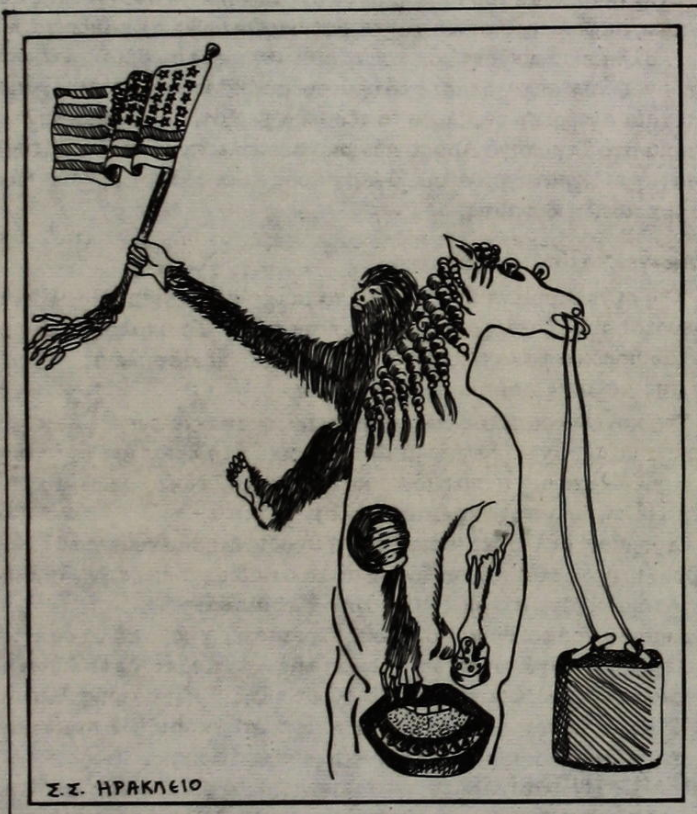
Ας δούμε, όμως, την πραγματική κατάσταση.

Η εκάστοτε κυβέρνηση διορί-

ζει τα ανώτατα δικαστικά όργανα, και φροντίζει νάναι πιο κοντά στις δικές της πολιτικές επιλογές. Αυτά τα όργανα προωθούν ή διορίζουν τα κατώτερα όργανα. Οι κατώτεροι φροντίζουν για την όσο το δυνατό καλύτερη εξυπηρέτηση των στόχων της εκάστοτε κυβερνητικής πολιτικής για να ελπίζουν σε κάποια ανάδειξη και επαγγελματική αναρρίχηση. Οι συνθέσεις για κάποια δικαστήρια πολιτικού ή κοινωνικού ενδιαφέροντος καθορίζονται έτσι ώστε να επανδρώνονται με άτομα, που θα πάρουν τις θεμιτές αποφάσεις. Οι αποφάσεις είναι υποκειμενική υπόθεση των δικαστών, που μπορούν με λογικούς και νομικούς ακροβατισμούς να βγάλουν οποιοδήποτε δικαστηριακό αποτέλεσμα.

Ακόμα και ο αστός καθηγητής Δικαίου, Κώστας Μπέης, το παραδέχεται: «Γίνεται έτσι φανερό ότι το πρόβλημα της δικαστικής ανεξαρτησίας είναι περισσότερο συνειδησιακό πρόβλημα και λιγότερο πρόβλημα νομικών κανόνων». (Ελευθ. 17.12.86).

Κι αν υπήρχε κάποιος άλλος μηχανισμός επιλογής και δικαστηριακής λειτουργίας, η ουσία δε θάταν ίδια; Ο δικαστής πέρα από κυβερνητικές ή πολιτικές επιλογές δεν έχει επάγγελμα τη διατήρηση του «στάτους κβο», δεν είναι ο ενδιαμέσος του μπάτσου και του δεσμοφύλακα, όργανο στο παιχνίδι της αστικής δικαιοσύνης, υποκείμενος στους κυρίαρχους νόμους της καπιταλιστικής τάξης, που είτε με επαγγελματική «ευσυνειδησία» (στη περίπτωση του «καλού» δικαστή) είτε με «ασυνειδησία» (στην του «κακού») φροντίζει να διατηρεί;

«Το ΕΘΝΟΣ δεν είναι η αιτία, αλλά το αποτέλεσμα του ΚΡΑΤΟΥΣ. Το κράτος είναι που δημιουργεί το ΕΘΝΟΣ κι όχι το Έθνος το κράτος» (Ρούντολφ Ροκερ «ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ & Πολιτισμός»)

Έτσι υπήκοοι του ελληνικού κράτους είναι Τούρκοι, Αρβανίτες, Βλάχοι, Μακεδόνες κι άλλοι λαοί. Όπως και το Τούρικο κράτος αποτελείται από Κούρδους, Αρμένιους, Έλληνες, Πόντιους κ.ά.

Και αυτό γιατί, όπως τονίζει πάλι ο Ρούντολφ Ροκερ, στο ίδιο:

«Μια μικρή ομάδα διπλωμάτων, πούναι απλά οι εμπορικοί αντιπρόσωποι της προνομιούχας τάξης και τάξης αποφασίζουν εντελώς αυθαίρετα σε ποιο έθνος θα ανήκουν ορισμένοι άνθρωποι, που ούτε καν ρωτήθηκαν αν συμφωνούν, αλλά πρέπει να υποταχθούν σ' αυτήν την άσκηση εξουσίας γιατί δεν μπορούν να κάνουν αλλιώς».

Τέτοιου είδους αποφάσεις είναι αυτές, που επικαλείται το Ελληνικό κράτος για να στηρίξει τα «δικαία» του.

Εμείς ως εκμεταλλευόμενοι και καταπιεζόμενοι δεν μπορεί

λευτές και καταπιεστές. Και ενάντια σ' αυτούς έχει καθήκον να κηρύξει αμείλιχτο πόλεμο.

Στόχος των αναρχικών και επαναστατών, γενικότερα, είναι να υποστηρίξουν και να συμμετάσχουν σ' αυτόν τον πόλεμο ενάντια στους κοινούς ταξικούς εχθρούς, Τούρκων - Ελλήνων - Κούρδων - Κύπριων εργαζόμενων, πάνω στην αυτόνομη οργάνωσή τους και στις οικουμενικές ανθρώπινες αρχές, όπως ο σεβασμός στο άτομο, στη κοινότητα, στη γλώσσα, στο περιβάλλον, στις επιθυμίες, στις διαφορές της σκέψης και των τρόπων ζωής και αίσθησης.

Καμμία ιδιαίτερη πληθυσμιακή μερίδα δεν μπορεί να βάζει τον εαυτό της πάνω από τις άλλες. Η μόνη αρχή που αναγνωρίζουμε είναι η αρχή της ελευθερίας.

Και βέβαια η φυσιολογική αγάπη των ανθρώπων για το τόπο γέννησης, μεγαλώματος ή δημιουργίας δεν έχει να κάνει με τις «εθνικές συνειδήσεις» και τον «πατριωτισμό».

Εμείς οι «υπήκοοι» του Ελληνικού κράτους θάπρεπε να στρέψουμε την αλληλεγγύη μας στους Τούρκους - Κούρδους - Αρμένιους πάνω στις αρχές που

παραθέσαμε ήδη και να αποχτήσουμε σχέσεις τέτοιες, που να μπορούμε να αποτρέψουμε τα τυχόν πολεμικά σχέδια των κοινών ταξικών εχθρών μας στην περιοχή. Άλλωστε, η στάση των Ελλήνων εξουσιαστών απέναντι στους πολιτικούς πρόσφυγες, που αγωνίζονται ενάντια στους Τούρκους καταπιεστές φυσικά είναι απόλυτα εχθρική. Τους κρατούν κλεισμένους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης στο Λαύριο ή σ' αστυνομικά κρατητήρια, απαγορεύοντάς τους ουσιαστικά οποιαδήποτε, κοινωνικοπολιτική δράση, γιατί ανήκουν στις τάξεις των καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων.

Ο αγώνας μας είναι κοινός με

τα αδέρφια μας Τούρκους, Κούρδους, Κύπριους, Αρμένιους ενάντια στα αφεντικά και το κράτος τους.

Η κατάργηση των κρατών και των καπιταλιστικών σχέσεων θα σημάνει το τέλος των πολέμων σ' Ανατολή και Δύση και γιαυτό αξίζει να «θνήσκει» ο άνθρωπος. Κάθε άλλος θάνατος είναι προσφορά στο βωμό των εχθρών του ανθρώπινου γένους, που ειδικά σήμερα μας απειλούν με αφανισμό (βλ. Πυρηνικός πόλεμος).

Η κατάργηση του κράτους και του κεφαλαίου είναι ο μόνος δρόμος για να μπορούμε οι άνθρωποι να υπάρξουν και να αναπτυχθούν φυσικά χωρίς βίαιες

παρεμβάσεις στη ζωή τους, που τους βάζουν σε καλούπια πολιτικά, οικονομικά, γλωσσολογικά, πολιτισμικά.

Να καταστρέψουμε την απάτη του πατριωτισμού και του πολέμου για την υπεράσπιση της πατρίδας.

ΟΙ ΛΑΟΙ ΕΙΝΑΙ ΕΙΡΗΝΙΚΟΙ, ΟΙ ΑΦΕΝΤΕΣ ΘΕΛΟΥΝ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Να μην αφήσουμε τα σχέδιά τους για πόλεμο να περάσουν.

Ο μόνος πόλεμος που θα συμμετάσχουμε θάνα ο κοινωνικός πόλεμος.

★ ★ ★ ★ ★

Λιγες σκεψεις για τις εναλλακτικές αρβυλες

Στις 5 Δεκέμβρη στο αμφιθέατρο MAX του Πολυτεχνείου πραγματοποιήθηκε σε εκδήλωση η δημόσια εμφάνιση του πρώτου αντιρησσία συνειδησης για πολιτικούς λόγους. Διοργανωτές και συμμετέχοντες στην εκδήλωση ήταν η Ε.Κ. Οικολόγων το περιοδικό ΑΡΝΟΥΜΑΙ, ΣΧΟΛΙΑΣΤΗΣ, η διεθνής Αμνηστία η ΕΚΟΝ Ρ.Φ. η ΑΚΕ εργαζομένων ο συγγραφέας Τσαρουχάς και ο ευρωβουλευτής του ΚΚΕ εσ. Κ. Φιλίνης ο οποίος χαιρέτισε από το βήμα.

Οι οργανώσεις και τα πρόσωπα έθεσαν τις απόψεις και τις προτάσεις τους οι οποίες δεν ξεπερνούσαν τα θεσμικά πλαίσια της νομιμότητας και της συνταγματολογίας. Όλη η εκδήλωση είχε ένα προσανατολισμό νομικής φύσης σε αιτήματα από το κράτος και μεθόδους που φυσικά δεν ξεπερνούσαν τις συνήθειες εναλλακτικές θέσεις. Ήταν πραγματικά αστείο να βλέπεις τα βολεμένα αυτά ανθρωπάκια της εξουσίας μέσα από την Άνεση του λόγου να μιλούν για τη «βαναυσότητα» και την «εκδικητικότητα» των νόμων και της εξουσίας.

Ήταν πράγματι απολαυστικό να ακούς αριθμημένες τις προϋποθέσεις που έθετε η όμορφη κυρία από τη Διεθνή Αμνηστία, για τους Αντιρρησίες Συνειδησης και την αναγνώρισή τους. Ήταν πράγματι σαρκαστικό να βλέπεις απέναντί σου έναν εκπρό-

ΤΙ ΜΕ ΚΟΙΤΑΤΕ ΕΤΣΙ;
ΉΤΑΝ ΜΙΑ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ

σωπο της εξουσίας, τον Φιλίνη και την εκπρόσωπο της νεολαίας του κόμματος να δείχνουν το φιλόστοργο ενδιαφέρον τους για τον Μιχάλη Μαραγκάκη που η εξουσία (sic) χτυπάει. Ήταν πράγματι γελοίο να ακούς όλους αυτούς τους ανθρώπους να χρησιμοποιούν αντιεξουσιαστικό λεξιλόγιο για να σε πείσουν από τη μια για τη νομιμότητα της εναλλακτικής θητείας κι από την άλλη για τον «τρομερό» αγώνα που διάλεξαν να αρχίσουν.

Τα αστεία όμως πρέπει να τελειώνουν.

Το να στρατευτεί κανείς σε μια δημόσια υπηρεσία προς όφελος του κράτους δεν σημαίνει παρά εξυπηρέτηση των σχεδίων

του φάσματος της νομιμότητας.

Δεν είναι ο στρατός η πανάκεια για τη διαμόρφωση ήθους και στάσεων που η σημερινή κοινωνική κατάσταση ζητάει για να συντηρηθεί. Τα σχολεία, οι χώροι εργασίας, η οικογένεια είναι στρατόπεδα συγκέντρωσης και μάλιστα ΑΜΑΧΟΥ πληθυσμού. Η παθητική δράση που προβάλλεται από τα εναλλακτικά μαγαζάκια της εξουσίας στα πλαίσια της νομιμότητας θέτει τα θεμέλια της μεταρρύθμισης και αναπαραγωγής του κράτους - κεφαλαίου. Το να μη ωθείς την εξέγερση και να συμπράττεις ειρήνη με το καθεστώς που χτυπά τη ζωή σου όσο είναι παθητικό άλλο τόσο και αντεπαναστατικό. Το αν δεν πιάνεις όπλο στο κάτω κάτω της γραφής ενώ πιάνεις το στυλό του γραφειοκράτη ή του βοηθού στη ΝΕ Λαϊκής Επιμόρφωσης δε σημαίνει ότι δεν εξυπηρετεί το σύστημα. Ο πόλεμος δεν είναι αυτός που προωθείται μόνο από τον στρατό αλλά από κάθε θεσμό του κράτους ακόμα και μέσα στην καθημερινή μας ζωή. Ο στρατός δεν είναι τίποτε άλλο παρά το εκτελεστικό όργανο του πολέμου και το κοινωνικό καθήκον του κάθε ανθρώπου είναι να εκπρέψει την πορεία του πολέμου. Το καθήκον του κάθε επαναστάτη δεν είναι η προπαγάνδη της ειρήνης αλλά ο κοινωνικός πόλεμος ενάντια σε κράτος και αφεντικά. Γ.Κ.

ΗΒΗ: Ο αγώνας συνεχίζεται!

Την 1η Νοέμβρη '86, οι εργαζόμενοι στην ΗΒΗ του Μαρουσιού, όταν πήγαν για δουλειά βρήκαν το εργοστάσιο κλειδωμένο να το φυλάει μια κλούβα με ΜΑΤ. Στην είσοδο υπήρχε μια ανακοίνωση που έλεγε ότι το εργοστάσιο θα παρέμενε κλειστό ως τις 10 Νοέμβρη και ότι για περισσότερα θα ειδοποιούνταν οι εργαζόμενοι στο σπίτι τους. Η ανακοίνωση τελείωνε με το εξής αξιοσημείωτο «Το κλείσιμο της επιχείρησης δεν θα επηρεάσει από μόνο του (υπογράμμισή δική μας) την πληρωμή των αποδοχών στους εργαζόμενους».

Από μια κουβέντα που κάναμε με δυο μέλη του Δ.Σ. μάθαμε τα εξής:

Καταρχάς, η υπόθεση βρώμαγε από καιρό! Ενώ τα καλοκαίρια η ΗΒΗ δούλευε εντατικά με διπλή και τριπλή βάρδια, το καλοκαίρι του '86 η εργοδοσία πέρασε σε τεχνητή πτώση παραγωγής, προφασισόμενη «έλλειψη πρώτων υλών» (;) με αποτέλεσμα οι εργάτες να δουλεύουν μια βάρδια κι αυτή κουτσουρεμένη.

Ταυτόχρονα άρχισαν οι απολύσεις και οι ανακοινώσεις διαθεσιμότητας.

Κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού έγιναν δυο στάσεις εργασίας που είχαν σαν αίτημα επαναπροσλήψεις. Έτσι φτάνουμε στο κλείσιμο του εργοστασίου που αφινιδίασε τους πάντες.

Πάντως ο λαός του Μαρουσιού δεν αφινιδιάστηκε απ' το γεγονός του ότι η εργοδοσία δεν ξανάνοιξε το εργοστάσιο στις 10 του μήνα.

Είναι βλέπετε, έστω και ασυνείδητα, γνωστό σ' όλους, ότι τ'

αφεντικά, ανεξάρτητα από το αν είναι δεξιά ή αριστερά, είναι ίδια, και φέρνονται με την ίδια περιφρόνηση στους εργαζόμενους!

Στις 11 του Δεκέμβρη έγινε μπροστά απ' τον σταθμό του ηλεκτρικού στο Μαρούσι μια ανοιχτή συγκέντρωση συμπράστασης στους εργάτες της ΗΒΗ.

Συμμετείχαν, ο λαός του Μαρουσιού, κόμματα, συνδικάτα και οργανώσεις νεολαίας.

Της συγκέντρωσης προηγήθηκε πορεία στους κεντρικούς δρόμους με σύνθημα όπως «Νόμος είναι το δικίο του εργάτη», «Η τρομοκρατία δεν θα περάσει», «Θέλουμε δουλειά και όχι ανεργία».

Η συγκέντρωση από τις πρώτες κιόλας στιγμές «κέρδισε» την «συμπράσταση» των μπάτσων που «ρέμβαζαν» κάτω απ' τη γέφυρα. Μερικοί μάλιστα απ' αυτούς ανέβηκαν στον σταθμό του ηλεκτρικού, μαζί με «κάποιους» «φωτογράφους» που τίμησαν αρκετές φορές τη συγκέντρωση με τα φλας τους. Σ' αυτή τη συγκέντρωση έγιναν πλατιά γνωστά τα έργα της εργοδοσίας.

Συγκεκριμένα ο Παναγόπουλος (κύριο αφεντικό της ΗΒΗ) ζητά άδεια για 342 απολύσεις, ενώ ήδη δεν δίνει ούτε τις νόμιμες αποδοχές στους υποχρεωμένους σε ανεργία εργάτες. «Δέχεται» να κρατήσει 200 εργαζόμενους από τους 450 ενώ «με την καλή του την καρδιά», «δίνει», δουλειά σ' άλλους 80 με την προϋπόθεση βέβαια να βγει το μεροκάματό τους από τη μείωση των αποδοχών των άλλων 200. Επίσης, σε μια «έξαρση φιλανθρωπίας» πρότεινε σε άλλους 50

εργάτες τη δημιουργία πρατηρίων «συνεταιριστικά» με την ΗΒΗ και βέβαια με την προϋπόθεση του μονοπώλου.

Η εργοδοσία της ΗΒΗ επικαλείται 15 χρόνια ζημιάς στην εταιρεία λόγω Μαρουσιού, πράγμα που είναι ένα αισχρό ψέμμα μιας κι από τα κέρδη του εργοστασίου του Μαρουσιού έγινε η επέκταση στο Αίγιο και δημιουργήθηκε το εργοστάσιο Θεσσαλονίκης.

Επίσης απ' ότι μάθαμε από εργάτες, ο Παναγόπουλος δήλωσε σαν κέρδη απ' το Μαρούσι, κάποιες χιλιάδες, και το δικαιολόγησε σαν «έξοδα ανανέωσης» εξοπλισμού. Για άλλη μια φορά παίζει με την νοημοσύνη μας μιας κι έχουμε ότι τα μόνα του έξοδα ήταν το ξαναβάψιμο των παλιών μηχανημάτων. Δεν μπορεί να υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία του ότι οι εργαζόμενοι της ΗΒΗ έχουν δικίο.

Οι εργάτες στην ΗΒΗ Μαρουσιού έχουν τη συμπράσταση των εργατών του Αιγίου και της Θεσσαλονίκης καθώς και εργατών σε συναφή επαγγέλματα. Στη συγκέντρωση της 11 Νοέμβρη προτάθηκε ένα καταναλωτικό σωματόξ στην ΗΒΗ.

Επίσης είναι γνωστό ότι οι αποθήκες της ΗΒΗ Μαρουσιού είναι ιδιοκτησία του Δήμου. Οι μέθοδοι πάλης συνεχίζονται μέσα στα νόμιμα πλαίσια, (με εξαίρεση τη σύγκρουση των εργατών με τα ΜΑΤ στις ποθήκες Κορυδαλλού) και τα αφεντικά της ΗΒΗ συνεχίζουν τον χαβά τους.

Μήπως πρέπει να περάσουν σε μια πιο σκληρή τακτική;

Στο κάτω-κάτω ξέρουμε από ποιους φτιάχνονται οι νόμοι και ποιανών τα συμφέροντα υπηρετούν.

ΓΙΑΦΚΑ

και κακοί συγγραφείς αστυνομικής

Η αποκάλυψη της γιάφκας του Χρήστου Τσουτσουβή και των συντρόφων του δεν έφερε στο φως μόνο τον εξοπλισμό της ομάδας. Αποκάλυψε σ' όλο του το μεγαλείο το «επάγγελμα - ρεπόρτερ» και την μαγική ικανότητα της Αστυνομίας, μέσω του οργάνου της δημοσιογράφου, μεγαλοποίησης τυχαίων «επιτυχιών» της, παραπλάνησης και δημιουργίας ψευδών εντυπώσεων στη λαϊκή συνείδηση.

Αστυνομική επιτυχία - το ευτυχισμένο χαμόγελο του μπάτσου

Οι σπασμένες σωλήνες και ο υδραυλικός έμπασαν την Ασφάλεια στο υπόγειο, όπου διαπίστωσαν ευτυχισμένους την ύπαρξη εξοπλισμού, μιας από τις ομάδες που είναι χρόνιος πονοκέφαλός τους. Τη στήνουν ένα μήνα περιμένοντας να κάνουν την επιτυχία της ζωής τους. Όμως του κακού. Το πουλί είχε πετάξει. Η πληροφορία δίνεται με τρόπο στους δημοσιογράφους για να ξεκινήσει το δεύτερο μέρος της «επιτυχίας». Κάνουν την αποτυχία και ανικανότητά τους θρίαμβο, κατά πως λέει η παροιμία, «όσα δε φτάνει η αλεπού, πηδάει και τα φτάνει». Πόζες αυτοϊκανοποίησης του Ζαφείρη, διοικητή της Ασφάλειας, με τον εκτοξευτήρα χειροβομβίδων και πιστόλι 45άρι, βγαίνουν στο φως. Δηλώνει ότι τα στοιχεία που βρέθηκαν επιβεβαίωσαν τα μέχρι τώρα γνωστά στοιχεία και υπονοούμενα ότι χαφιέδες τους οδήγησαν στο υπόγειο κι όχι τα νερά.

Σ' αυτό το σημείο, ας επισημάνουμε ότι πάντα η ασφάλεια κάποιες τυχαίες ανακαλύψεις της προσπάθειάς να τις αποδώσει σε δουλιά δική της, μέσω χαφιέδων. Βέβαια ένα μέρος της δουλειάς γίνεται από τους χαφιέδες, το υπόλοιπο από τυχαία γεγονότα και απροσεχίες των «παρανομούντων». (Το αστυνομικό δαιμόνιο βρίσκεται συνήθως στις αστυνομικές σκευωρίες και στα βασανιστήρια κρατουμένων).

Στην συμπλοκή του Γκούζη, όπου σκοτώθηκε ο Τσουτσουβής και οι τρεις ασφαλίτες, πάλι είχαν αφήσει να εννοηθεί η ύπαρξη χαφιέδων, αλλά εκεί η εξόντωση τριών δικών τους, που βρίσκονταν σε ενέδρα, έκανε καταγέλαστο το υπονοούμενο. Μετά το Πολυτεχνείο, η τυχαία ανεύρεση ενός από τα τέσσερα περίστροφα έδωσε την ευκαιρία στο Στρατηγό Δροσογιάννη, να στείλει πάλι το ίδιο μήνυμα (Μάτι του Στρατηγού στους αναρχικούς κ.λπ.). Στόχος τους πάντα η επίδειξη δύναμης.

Επαγγελματίας - ρεπόρτερ

Στη συγκεκριμένη περίπτωση, το μόνο θετικό για αυτούς, ήταν η ανεύρεση του εξοπλισμού. Τίποτα παραπάνω. Τα υπόλοιπα «ευρήματα» ήρθε να τα ανακαλύψει το δεξί χέρι της ασφάλειας στα μέσα της μαζικής αποπληροφόρησης.

Στο κινήρι του εντυπωσιακού τίτλου, οι επαγγελματίες βιαστές της αλήθειας, ανακάλυψαν μια λενινιστική γκρούπα, μια αντικρατική ομάδα και μια κυπαριστιάτικη κατασκευή. 17 Νοέμβρη, Αντικρατική Πάλη, «Αντιστρατιωτική Πάλη»!

Ορισμένες φυλλάδες (όπως π.χ. η Βραδυνή) επιμένουν για 17 Νοέμβρη, μέρες μετά, αφού η ίδια η ασφάλεια διαψεύδω επανειλημμένα, οποιαδήποτε σχέση του υπόγειου μ' αυτήν.

Δημοσιογράφοι θριαμβολογούν περισσότερο και από τα αφεντικά τους. «Η οργάνωση του Τσουτσουβή «Αντικρατική Πάλη» ξεδοντιάστηκε». (Γ. Φιλίππας, Β. Κουτουζής, Γ. Τσακίρης, Ελευθ. 10.12.86), αν και η Απογευματινή γράφει ότι ακόμα «32 περίστροφα στα χέρια των τρομοκρατών» (Γ. Βαζεβανίδης).

Η «ΠΡΩΤΗ» ασχολείται εκτεταμένα με το φρούτο «Επαναστατική ομάδα ενάντι γραμμή τρίτη τελεία» (OVER!) για να μπάζει από το παράθυρο της ΚΥΠ και τη σχέση της με τις ομάδες ένοπλης βίας.

Τα «ΝΕΑ» μιλάνε για τρία ακόμα «κρησφύγετα», που δόθηκαν χρησιμοποιήσει ο Γ. Μπαλάφας και ο Α. Λεοπόρδου (Δημ. Μαθιόπουλος, 12.12.86), ενώ το «ΕΘΝΟΣ» λέει για δυο (Παν. Σόμπολος, 12.12) και για «λίστες προγραμμών επαναστατικής οργάνωσης Αντιστρατιωτική Πάλη», Αθανασιάδης και Σαρτζετάκης, (Νίκος Ζερβονικολάκης). Την επομένη η ασφάλεια διαψεύδω ότι έχει τέτοια στοιχεία, «αποκλείονται από το οπλοστάσιο της οδού Καλαμά 25 η Αντιστρατιωτική Πάλη» (δαλοφονία Αθανασιάδης) και ο «Ιούνης '78» (δαλοφ. Μπάμπας) (ο ίδιος Ν. Ζερβον., ΕΘΝΟΣ, 13.12.86).

Στις 13.12 τα ΝΕΑ «σφίγγει ο κλοιός γύρω από την «Αντικρατική Πάλη» και η ασφάλεια διαψεύδω τη λίστα προγραμμών 51 ονομάτων και μιλάει για «φωτογραφίες αστυνομικών, που είχαν καταθέσει ως μάρτυρες κατηγορίας σε δικές αναρχικών τα τελευταία οκτώ χρόνια και κατάσταση με διευθύνσεις μερικών ακόμα προσώπων» (ανυπόγραφο).

Η Ελευθεροτυπία την ίδια μέρα «στο σκοτάδι οι έρευνες για τη γιάφκα» (ανυπόγραφο, κι αυτό).

Το ΕΘΝΟΣ 15.12. ανακατεύει ΕΛΑ και Ισραηλινούς. Κι ο υπουργός ρίχνει πάλι σπόντες για «άλλες πληροφορίες» (εκτός δηλ. του υδραυλικού).

Τα σενάρια των επαγγελματιών δίνουν και παίρνουν. Συνεντεύξεις με τον ρουφιάνο Κρυστάλλη (όπου εκδηλώνει θαυμασμό για τη «17 Νοέμβρη» και μιλάει σχεδόν με περιφρόνηση για τις άλλες ομάδες). Ακόμα και τον Ρωχάμη και το φίλο του Τσέπερη μπερδεύουν στην ιστορία, ότι αυτοί έδωσαν τη γιάφκα γιατί είχαν δηθεν σχέσεις με τα μέλη της ομάδας. (ο Ρωχάμης στέλνει και επιστολή διάψευσης από τη φυλακή, ΝΕΑ, 24.12.86).

Ενδεκτικά παραθέσαμε αντικρουόμενες και σε πολλές περιπτώσεις, αυτοδιαψευδόμενες «πληροφορίες», που να νάχουν κύρος και να διώχνουν και την ευθύνη από τους πληρωτικούς κονδυλοφόρους, στηριζόνταν σε πηγές της Ασφάλειας, όπως κάθε φορά επιμελώς αναφέρονταν.

Όλα αυτά, βέβαια, θα μπορούσαν να δείξουν την γελοιότητα αυτών που έχουν σαν επάγγελμα για να επιβιώνουν το ψέμμα και τα σε-

φαντασίας - ειδικοί τρομοκρατολόγοι

νάρια αστυνομικών διηγημάτων, που εξάπτουν την λαϊκή φαντασία. Και θα μπορούσαμε ακόμα να προτείνουμε και ειδικό βραβείο πιο εισαγρού και συνάμα πειστικού ψέματος, γιατί τα ψέματά τους συναγωνίζονται και τα συμπαθητικά και τερατώδη ψέματα του βαρβάρου Μινχάουζεν, που μάλλον έχουν σε πρότυπό τους και αγωνίζονται να τον ξεπεράσουν. Θα μπορούσαμε να γελάμε σε βάρος τους διασκεδάζοντας την ανία μας, αν μέσα σ' αυτά τα ψέματά τους δεν μπέρδευαν και δεν έβαζαν σε κίνδυνο τη ζωή και την ελευθερία κάποιων συνανθρώπων μας.

Ας κάνουμε σαφές τι εννοούμε.

Μιλάνε με αιγυριά για τη σχέση των Μπαλάφα - Λεσπέρουλου με τη «γιάφκα». Ποιά είναι τα στοιχεία τους γιαυτό; Η ασφαλιστική λογική, που θεωρεί τους δύο, συνεργάτες του Χρ. Τσουτσουβή, με βάση τα αποτυπώματά τους, που, αν δεχτούμε την άποψη της Ασφάλειας, βρέθηκαν στο σπίτι του Τσουτσουβή στην Κυψέλη. Ο Μπαλάφας βαρύνεται επιπλέον με το γεγονός ότι ήταν συγγενής και συγχωριανός του! Αφού βρέθηκαν, λοιπόν, όπλα του Χρ. Τσουτσουβή, μέσα στο σχέδιο κι αυτοί.

Γράφουν «ο Μπαλάφας ενοίκιαζε το υπόγειο», αλλά ο γέρος κι άρρωστος ιδιοκτήτης του δεν ισχυρίζεται ότι είναι ο Μπαλάφας, λέει μόνο ότι μοιάζει η περιγραφή του (με πόσους, άραγε μοιάζει η περιγραφή του;).

Οι δημοσιογράφοι, όμως, δεν έχουν αμφιβολία. Μιλάνε με τη σιγουριά του αυτόπτη μάρτυρα. Και δεν έχουν και ενδοιασμούς, αφού κάνουν και τη Βασιλική Μίχου, πρώην αρραβωνιαστικιά του Μπαλάφα, καταζητούμενη και μέλος της ομάδας. Φτάνουν να τη συσχετίζουν και με τη γυναίκα, πούχει πάρει μέρος (όπως λένε) σε κάποιες από τις εκτελέσεις της τελευταίας δεκαετίας! Με ελαφριά καρδιά την επομένη διαψεύδουν τα γραφόμενά τους γιατί η κοπέλα όχι μόνο δε κρύβεται, αλλά όπως εύσχημα δηλώνουν ασφαλίτες, παρακολουθείται αδιάκοπα, ενάμιση χρόνο τώρα. Δεν ισχύει βέβαια το ίδιο για τον Μπαλάφα - Λεσπέρουλου, γιατί αυτοί δεν έχουν κάποιο τρόπο να υπερασπίσουν τον εαυτό τους, αφού κρύβονται (ο μόνος Μπαλάφας, για λόγους που έχει εξηγήσει στο παρελθόν με γράμμα του, από τον «φόβο των Ιουδαίων», ο δε Λεσπέρουλος για τον τραυματισμό μπάτσου στα Εξάρχεια το '82). Και μιας και δεν υπάρχουν επαρκή στοιχεία, σε γνήσιοι ασφαλίτες προσπαθούν να εκμαιεύσουν πληροφορίες από τους γείτονες του υπόγειου και αγανακτούν που δε παίρνουν κουβέντα (π.χ. βλ. Ε. Γλ. 11.12.86, Ελευθ.).

Στις 12 Δεκέμβρη ο Γ. Μαύρος κι άλλοι αξιότιμοι συνάδελφοί του, καταζητούν το Λευτ. Αδελήνη και τον Σαμίρ Σουτζούκ, και ισχυρίζονται ότι αποτυπώματά τους βρέθηκαν (σίγουρα ντε!) σε εγκαταλελειμένο αυτοκίνητο κοντά στο υπόγειο της οδού Καλαμά μαζί με αποτυπώματα των Μπαλάφα - Λεσπέρουλου!

Αλλά να τι, στις 13 Δεκέμβρη, αναγκάζονται να δημοσιεύσουν οι ίδιοι:

«Αυτοί οι δύο καταζητούνται» οι κ.κ. Ν. Κωνσταντόπουλος και Σλ. Φυτράκης συνηγοροί των Ελευθ. Αδελήνη και Σαμίρ Σουτζούκ γνώρισαν στην «Ελευθεροτυπία» τα ακόλουθα:

«Οι αναφερόμενοι στο δημοσίευσμά σας δεν είναι υπόδικοι ούτε καταζητούνται. Δικάστηκαν το 1984 από τα Πενταμελές και Επταμελές Εφετεία Αθηνών και από τότε είναι ελεύθεροι. Ξύπνουν με τις οικογενειές τους, εργάζονται και δεν απασχολούνται τις Αρχές.

Δεν έχουν καμιά σχέση με όσα οι αστυνομικές πληροφορίες που περιχύνονται στο ρεπορτάζ υπονοούν. Εάν πράγματι «είναι στο επίκεντρο των εντατικών ερευνών της Αστυνομίας» τότε θα πρέπει να έχει απόλυτα βεβαιωθεί ότι οι άνθρωποι αυτοί είναι εντελώς ξένοι με αυτή την υπόθεση. Ετσι ώστε να διασφαλιστεί κανείς γιατί αυτές οι πληροφορίες που κοστίζουν σε ανυποψίαστους ανθρώπους την αναστάτωση της προσωπικής και οικογενειακής τους ζωής».

Απάντηση του Γ. Μαύρου: «Το χτεινό ρεπορτάζ με τμώση απέδιδε τις διασταυρωμένες πληροφορίες του σε αστυνομικές πηγές και ήταν προέκταση προχθονικών ρεπορτάζ όλων των αθηναϊκών εφημερίδων ανεξαιρέτως, που ανέφεραν ότι καταζητούνται δύο άτομα. Στην ουσία απεκαλύπτει ποια ήταν αυτά τα δύο άτομα. Η δήλωση των συντηγόνων απλά καταδειχνει τα αδιέξοδα των μηχανισμών καταστολής».

Κι ο επαγγελματίας διαστρεβλωτής της αλήθειας έχει το θράσος να ανταπαντάει με σοφίσματα. Ο ίδιος σοφολογιότατος, ειδικός τρομοκρατολόγος, κάνει «ανάλυση» σε κυριακάτικο άρθρο του για «επαγγελματίες» επαναστάτες (γλύφοντας τη 17 Νοέμβρη, αντιγράφοντας το συνάδελφό του Ντάνο Κρυτάλλη), και «ερασιτέχνες» καταφεύγοντας σε περιοσιποδαστές λενινιστικές μελέτες. Το αληθινό σ' όλη αυτή την ιστορία είναι ότι ο μόνος επαγγελματίας είναι ο ίδιος, αφού πληρώνεται με την αράδα τις επικίνδυνες, για τη ζωή συνανθρώπων του, αρλούμπες. Αδιαφορώντας, συνάμα, να ελέγξει την αλήθεια των όσων του λέει η Κ.Υ.Π. και η Ασφάλεια, αν νοιάζονταν και για τόσο ευτελή πράγματα, όπως είναι η αλήθεια, η ζωή και η ελευθερία.

Οι μέρες βέβαια πέρασαν και οι επαγγελματίες - ρεπόρτερς ασχολούνται μ' άλλα θέματα για να βγάλουν το ψωμί τους, οι άνθρωποι!

Καινούρια πρωτοσέλιδα ήρθαν να επικαλύψουν την υπόθεση, που δεν προχώρησε, όπως ήταν φυσικό, πέρα από τα ευρήματα.

Τώρα, αν βρεθούν κάποιοι που θιγμένοι με τα βδελυρά γραφόμενά τους και θέλοντας να υπερασπίσουν την ζωή τους και την ελευθερία τους τους τιμωρήσουν παραδειγματικά, όπως κάνουν στην Ιταλία, στη Γαλλία ή αλλού, επανειλημμένα κάποιες ομάδες, η συντεχνία των κορακιών συναδέλφων τους θα θυμηθούν την Ελευθεροτυπία, το σεβασμό της ζωής και ένα σωρό όμορφα πράγματα, που αρνούνται καθημερινά να με τις γραφίδες τους στους συνανθρώπους τους καταφρονούν. Θα μιλήσουν για τους κινδύνους του επαγγέλματος και τους ανά τον κόσμο κακοποιηθέντες συναδέλφους τους. Για τα θύματα, όμως των συναδέλφων τους που διασύρονται ασταμάτητα, όλοι αυτοί, εκτός ολίγων εξαίρεσεων, δε θα μιλήσουν. Αιδώς, λοιπόν, Αργείοι, πριν να είναι αργά!

Περί δημοσιογραφίας, κάλυψης - παρουσίασης κοινωνικών θεμάτων από την ΕΡΤ

Η εκπομπή «τρεις στον αέρα» της ΕΡΤ-1 με παρουσιαστές τον Νάσο Αθανασίου, Σεμίνα Διγενή, συντονιστή ρεπορτάζ Γιώργο Παπαδάκη κατά κανόνα προσέφερε στο κοινό της γαργαλιστικές - κουτσμπολιστικές συνεντεύξεις και ρεπορτάζ. Ο «δυστυχής» που θα δεχόταν να παίξει μερικά πράγματα για τη δουλειά του ή για τη ζωή του βρισκόταν αμήχανος μπροστά στο θράσος των ερωτήσεων των παρουσιαστών.

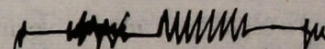
Τον τελευταίο καιρό όμως η εν λόγω εκπομπή έδειξε ότι μπορεί κάλλιστα να προσφέρει υπηρεσίες στην Ασφάλεια και στον ανακριτή σαν κανονικός χαφιές. Ο φόνος του νεαρού στον σταθμό Λαρίσης μετά από συμπλοκή οπαδών αντίπαλων ομάδων είναι γεγονός. Όλοι μιλούν με φρίκη και τρόμο για τη βία στα γήπεδα. Ο ακούραστος όμως δημοσιογράφος του «τρεις στον αέρα» τρέχει παρά όλους τους κινδύνους στα γήπεδα και παίρνει συνέντευξη από τους «μεινόμενους» οπαδούς της ΑΕΚ στο Ολυμπιακό στάδιο. Προσπαθεί με κάθε τρόπο να παρουσιάσει τις απόψεις εκείνων που είναι πιο «θερμόαιμοι». Όταν ακού-

γονται απρεπείς λέξεις πέφτει λογοκρισία. Και θα τους μιλήγαμ το μπιπ κ.λ.π. Φυσικά με πιο ευπρεπισμένο τρόπο έχουμε ακούσει απ' την εκπομπή τις πιο χυδαίες ερωτήσεις. Ένας νεαρός που ώρα προσπαθεί να μιλήσει όταν λέει: το κράτος θέλει και προωθεί τη νεολαία προς την κατεύθυνση των γηπέδων και της χουλιγανοποίησης για να τους καθυποτάξει, επειδή είναι επικίνδυνο γι' αυτό, μόλις ακούγεται, ενώ ο «χούλιγκαν» που λέει «αφήστε μας να τους σκοτώσουμε» προβάλλεται αφειδώς. Μετά το τέλος του ρεπορτάζ ο ίδιος δημοσιογράφος δηλώνει ότι οι νεαροί όσοι ώρα μιλούσαν μαζί του προσπαθούσαν να τον κλέψουν το πορτοφόλι και ότι οι πιο πολλοί είχαν κάνει χρήση ναρκωτικών. Δεν μας είπε μόνο αν υπέδειξε τους επίδοξους κλέφτες και τους χρήστες των ναρκωτικών στους μπάτσους και στα ΜΑΤ που είχαν κυριολεκτικά καταλάβει το Ολυμπιακό Στάδιο. Την άλλη μέρα διαβάσαμε στις εφημερίδες ότι το βίντεο που τράβηξε ο δημοσιογράφος της εκπομπής θα κατατεθεί στον ανακριτή σαν στοιχείο για την έρευνα που γί-

νεται για τον θάνατο του νεαρού οπαδού. Μερικοί από τους νεαρούς είχαν πει ότι ήταν μπροστά στο επεισόδιο. Άξιος ο μισθός σου, κύριε, Παπαδάκη.

* * * *

Δεν φοβάστε μήπως σας κλέψουν το πορτοφόλι; Δε φοβάστε μήπως σας αρπάξουν την τσάντα; Κακώς. Πάντως, αν επιμένετε να μη φοβάστε τις οποιεσδήποτε εκδηλώσεις της εγκληματικότητας, μην παραλείπετε να παρακολουθείτε κάθε μεσημέρι το τηλεοπτικό «Τρεις στον αέρα». Θα δείτε ρεπορτάζ, συνεντεύξεις αστυνομικών, που οπωσδήποτε θα σας τρομάξουν, θέλετε δε θέλετε. Θα έχετε την ευκαιρία να απολαύσετε έναν καταγισμό εκφοβιστικών παρατηρήσεων του στυλ: «Πως και δε φοβάστε τη μάλιστα των τσαντάκηδων;», «Είστε σίγουροι ότι δεν σας ανησυχεί η πληγή των πορτοφολάδων;» «Μα πως κυκλοφορείτε στους δρόμους, χωρίς να σας πανικοβάλλει η πιθανότητα της ληστείας;» Απ' τους «Τρεις στον αέρα», βοήθεια σας...

Εργατοτεχνίτες(1)

«Μην αφήνετε τα σκουπίδια έξω», μας παροτρύνει η κυβέρνηση, γιατί «δημιουργούν εστίες μόλυνσης». Είδατε πόσο νοιάζεται για μας η καλή μας κυβέρνηση; Αφού επέβαλλε στις βιο-

Το εκλογικό πανηγύρι, επιτέλους τέλειωσε. Η καθημερινή μεζέρια του μαθητή, του εργάτη, του σπουδαστή, της νοικοκυράς, έχει ήδη ξεναρχώσει. Ο «αγωνιστικός» λαός της Δραπετσώνας, είναι «καλά» βολεμένος στο σπίτι του, παθητικός θεατής μιας κοινωνίας που ΣΥΝΕΧΩΣ τον απορνώνει. Απορνώνει ο καβένος στο ΚΑΒΟΥΚΙ του, παίζουμε τους καθημερινούς ρόλους, ελεγχόμενοι από την κοινωνία του ΚΡΑΤΟΥΣ-ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ.

Η επικοινωνία στην Δραπετσώνα των ζόμπι, καταντά πια πολυτέλεια. Δεδομένου ότι η γειτονιά και η αλάνα είναι πια ΔΡΑΠΕΛΟΝ, τώρα μπορούμε να μιλάμε γι' ατομοκαφετίες, μπιλιάδρα, σουβλάκια και προγραμματισμένο αθλητισμό μέσα σε στάδια-κονσέρβες.

Η ανακρίβεια ενός χώρου ΑΥΤΟΔΕΚΡΑΤΗΣ, ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ, και ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ συντελεί στην γενίκευση της απομύησης και αποξένωσης. Και φυσικά, η αιτία βρίσκεται στο ότι η κρατική εξουσία του κεφαλαίου διαλέγει: ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΜΑΣ,ΓΙΑ ΜΑΣ. Και εμείς με τη σειρά μας, την πληρεξουσιοδοτούμε, δεχόμενοι άμαχοι τις επιλογές της και την βοήθμε να κλέβει τη ζωή που μας ανήκει, μέσα σε στρατόπεδο, εργασία, φυλακή. Ησυχία, τάξη και ασφάλεια, σημασιοδοτούν τη ζωή μας σε τέτοιο βαθμό, ώστε να υπακούμε τυφλά σε κάθε καινούργια επιλογή της ολιγαρχίας, ή να συνεργούμε με τη ΣΙΩΠΗ ΜΑΣ, όταν το κράτος χτυπά απεργίες και διαδηλώσεις. Το ηλεκτρονικό φακέλωμα (ΕΚΑΜ), οι μαζικές απολύσεις, ο νέος νόμος για τα ναρκωτικά, τα συνεχή χτυπήματα στον αναρχικό χώρο, η καταστολή στις ελληνικές φυλακές-Νταχάου, είναι δείγματα της πολιτικής του κράτους από τους σημερινούς διαχειριστές του κεφαλαίου, αλλά και ένδειξη της ΔΙΚΗΣ ΜΑΣ αδιαφορίας και αναισθητοποίησης.

Μέσα από μια τέτοια κατάσταση, είναι αναγκαίο να πραγματοποιηθούν παρεμβάσεις με προοπτική τη ριζική αλλαγή της κοινωνίας. Στο κάτω-κάτω της γραφής, είναι στο χέρι μας να παρέμβουμε στους χώρους που ζούμε, με τρόπο που να μην έχει να κάνει με τη κομματική χειραγώγηση και τεραρχία, αλλά με την δική μας αυτοοργάνωση από τη βάση προς τα πάνω.

Πρωτοβουλία Αντιεξουσιαστών Δραπετσώνας

Η δεκαπενθήμερη έκδοση της ΔΟΚΙΜΗΣ εκτός των άλλων (κείμενα-ανταποκρίσεις-γεγονότα-απόψεις κ.λπ.) προϋποθέτει και την ύπαρξη χρημάτων.

Γιαντό είναι αναγκαίο να μας αποστέλλονται σύντομα τα χρήματα από τη διάθεση των εφημερίδων.

Ακόμα, οι συνεισφορές κάνουν πιο εύκολη τη ζωή της ΔΟΚΙΜΗΣ.

Συνεισφορές, κείμενα και επιστολές στη διεύθυνση:

**Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 26050, 10022
ΑΘΗΝΑ**

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Καταγγέλλουμε σε όλους τη χυδαία αποπάντα κτηνωδία των ένοπλων ανθρωποειδών της προέφατης απεργίας κινητοποιήσεων των εργατών καθαριότητας. Τα όργανα καταστολής (ΜΑΤ) χτυπάν τους εργάτες δεικνύοντας για μια ακόμα φορά τι θα πει «δημοκρατία του κεφαλαίου» ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΧΤΥΠΑ! ΕΠΑΓΡΥΠΝΕΙΤΕ Αλλά λεχσύν ΕΤΕΣ ΔΡΕΠΟΥΣ 19-12-86

Εργατοτεχνίτες (2)

Μετά την απεργία των λεωφορείων του ΕΑΣ, ο στρατός συνεχίζει ακάθεκτος την απεργοσπαστική του δραστηριότητα στην απεργία των εργατοτεχνιτών του δήμου, βγάζοντας για άλλη μια φορά την κυβέρνηση από τη δύσκολη θέση. Σχόλιο στρατιώτη: «Να πάνε να μαζέψουμε τα σκουπίδια οι αξιωματικοί που πληρώνονται». ΦΩΝΑΧΤΕ «ΖΗΤΩ Ο ΣΤΡΑΤΟΣ», ρε κωλόπαιδα!

Εργατοτεχνίτες (3)

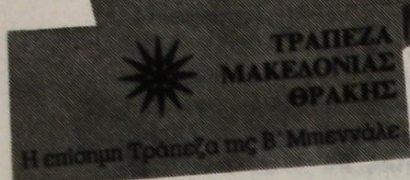
«Άμα παρανομήσετε, θα φάτε ξύλο». Δήλωση του Μένιου Κουτσόγιωργα προς τους απεργούς εργατοτεχνίτες, μετά την επιστράτευση τους. Ουδέν σχόλιον...

Όταν ο κυβερνητικός εκπρόσωπος προειδοποιούσε τους απεργούς οδοκαθαριστές ότι «δεν μπορούν να υποδούνται τους αναρχικούς χωρίς αρχές» τι ήθελε δηλαδή; Να τους παροτρύνει να γίνουν αναρχικοί με αρχές;

Και βέβαια λύθηκαν τα προβλήματα των απεργών εργατών του δήμου, αν θεωρηθεί ότι κύριο αίτημα τους ήταν η μετονομασία τους από «σκουπιτιάδρηδες», όπως ήταν γνωστοί μέχρι σήμερα, στο ευπρεπέστερο «εργάτες καθαριότητας».

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Η ΑΠΟΣΥΝΘΕΣΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΤΩΡΑ ΛΕΓΕΤΑΙ ΝΕΑ ΜΕΣΟΓΕΙΑΚΗ ΔΙΑΠΟΛΙΤΕΜΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

Ένας μήνας πέρασε από το καλοστημένο σκηνικό τη Β' BIENNALE των καλλιτεχνών στη Θεσσαλονίκη. Η πομπώδης προβολή της από το κράτος και τα μέσα μαζικής αποβλάκωσης ανέδειξαν τον εναγώνιο στόχο της: ΝΕΟΛΑΙΑ.

Το θέμα - φιάστα δοσμένο με τρόπο που φαινόταν να λειτουργεί κυρίως με νέους, έδειξε τις νέες διαθέσεις του κράτους για την ολοκληρωτική αφομοίωση της νεολαίας. (Άλλωστε τα δωρεάν εισιτήρια - κουπόνια του ΟΣΕ προορίζονταν αποκλειστικά για νέους).

Έτσι 650 θιασώτες - καλλιτέχνες μετά από διαγωνισμό με κριτήρια καλλιτεχνικά (sic) βρέθηκαν στη διοργάνωση προπαγανδίζοντας αισχρά την ενσωμάτωση της όποις τέχνης ή ρεύματος τέχνης που στο παρελθόν εξέφραζε μια δυναμική ενάντια στα κυρίαρχα καλλιτεχνικά κυκλώματα και κριτική συνολικότερη σε κοινωνικά προβλήματα. Δίνοντας έτσι τον τρόπο με τον οποίο η «τέχνη» πρέπει να προβάλλεται αποκόπτοντας την από την ζωή.

Παράλληλα καινούργια πράγματα εισχώρησαν στο ναό της θεάς τέχνης: ΜΟΔΑ - VIDEO - ΚΟΣΜΗΜΑ.

Είναι φανερό, αυτή η καινούργια προσέγγιση με αυτή που ανέκαθεν θεωρούνταν μορφή τέχνης, το πόσο λειτουργεί στην εξοικείωσή της με τον σύγχρονο καταναλωτή τέχνης - θεάματος.

Σημαντικό ακόμα γεγονός είναι η εξέχουσα θέση που κατείχε η ιδιωτική πρωτοβουλία στο πανηγύρι αυτό των κρατιστών η οποία φιγουράριζε με το 50% της συνολικής δαπάνης διαφημίζοντας τράπεζες και εμπορικά κέντρα.

Η φωτιά που κάποτε θα δινε ελπίδες σ' έναν καινούργιο κόσμο να πει το ΣΤΕΡΝΟ ΑΝΤΙΟ τώρα δίνεται σαν ΘΕΑΜΑ από τον ανανεωμένο παλιό κόσμο που βρίσκει ΣΤΗΡΙΓΜΑΤΑ και ΑΛΛΟΘΙ ύπαρξης.

ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΤΟΥ '86 ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΤΟΥ '86

Ο σύγχρονος μαικητισμός που προωθείται από το κράτος και τους διεθνείς κεφαλαιοκρατικούς οργανισμούς χαρίζει στο λαό την τέχνη που του «ανήκει»

δίνοντάς του παράλληλα και δικαιώματα ή ευκαιρίες να γνωρίσει «καινούργια πράγματα»: διαγωνισμός για νέους, που θέλουν να περιηγηθούν στο Ευρωπαϊκό κοινοβούλιο. (Η εφημερίδα του Ε.Κ. μοιράζονταν απλόχερα στα εκθεσιακά παραρτήματα της BIENNALE).

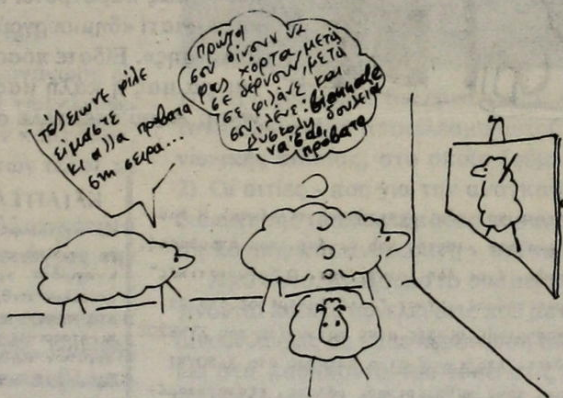
Η BIENNALE ήταν ακόμα μια ευκαιρία για να αυτοαναδειχθεί ως «προοδευτική» από τη μια καταγγέλοντας την άφιξη του Λεπέν ενώ παράλληλα μέσα από το ανακοινωθέν πρόβαλε η Ελλάδα της τρομοκρατίας των αφεντικών ως «πατρίδα της δημοκρατίας και της ελεύθερης διακίνησης των ιδεών».

Στην πόλη που το 36 τα πλήθη ξεχύνονταν με την ανάσα της ζωής στα χείλια τους, στην πόλη αυτή 50 χρόνια μετά η κου-

ρή όταν έβλεπες νέους με ιδιάζουσα και δυναμική εμφάνιση να ξεροσταλιάζουν στο Βαρδάρη περιμένοντας με το 60δραχμο εισιτήριο να μπουν στο παλάτι της βασίλισσας Biennale.

«για μας είναι ένα στοίχημα και μια πρόκληση η 2η BIENNALE... μας δίνεται η ευκαιρία να αναδείξουμε το νέο καλλιτεχνικό δυναμικό μας και να δούμε τι θεσμούς θα αναπτύξουμε...» Γ. Παπανδρέου (υιός)

Το στοίχημα φαίνεται προς στιγμήν να κερδήθηκε «ποιος θα περίμενε από εκατοντάδες «πανκ» που είχαν αποκλειστεί έξω από το Βασιλικό Θέατρο, να μην τα κάνουν γυαλιά - καρφιά αλλά να ζητήσουν μια υπεύθυνη δήλωση από τους υπευθύνους της BIENNALE ότι πράγματι ο χώρος ήταν κατειλημένος; «Τη χαρά και τη διάθεση που νιώσαμε», λέει ένα σχετικό τηλεγράφημα του Συμβουλίου της Ευρώπης, «είχαμε να τη νιώσουμε από το Μάη του '68»

ΟΤΑΝ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΣΕ ΤΑΪΖΕΙ ΤΕΧΝΗ ΚΑΝΕ ΤΟΝ ΕΜΕΤΟ ΣΟΥ ΟΡΓΗ

Όμως ξέρουμε ότι η τέχνη είναι από το λαό για το λαό άρρηκτα δεμένη με την χαρά του, την ζωή του σε μια αυτοδιευθυνόμενη κοινωνία που οι αισθήσεις λειτουργούν ελεύθερα και δημιουργούν.

Γι' αυτό ας μην ξεχνάμε τα σαπισμένα πτώματα καλλιτεχνών και χρηματοδοτών του, πως οι φιάστες που ετοιμάζουν καπάκι θα γυρίσουν στα φέρετρα που ετοιμάζουν.

Ας μην ξεχνάμε οι αρχιτέκτονες του τρόμου πως ο άρτος και το θέαμα έφερε την εξέγερση του Σπάρτακου.

Ας μην ξεχνάμε οι μπασταρδοκράτορες της τέχνης.

Ας μην ξεχνάμε οι νταβατζήδες του πνεύματος και του πολιτισμού το «χώρο» που διάλεξαν για να «δημιουργήσουν».

Η επιλογή τους και μόνο εντάσσεται σ' ένα πτώμα στο πτώμα που θα γιορτάσουμε πάνω του την ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ.

Του ανταποκριτή μας από τη Θεσ/νίκη

ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΕΠΕΝ

Ο δεύτερος (;) ερχομός του Λεπέν στη Θεσ/νίκη για συνέδριο (τρίτος στην Ελλάδα) βρήκε όλο τον κόσμο σε αποδιοργάνωση. Ιδιαίτερα τους αναρχικούς, οι οποίοι δεν είχαν ακόμα συνέλθει απ' την καταστολή που ακολούθησε την κατάληψη της Φ.Μ.Σ. Μόλις είχε προηγηθεί η προσαγωγή 16 συντρόφων στον ανακριτή με κατηγορίες που δεν βασίζονταν σε κανένα στοιχείο, και δεν είχαν καταφέρει ούτε τον εαυτό τους και τις πράξεις τους να υπερασπιστούν, ούτε να κάνουν την παραμικρή κίνηση συμπαράστασης.

Λειτουργούσης της BIENNALE λοιπόν (άλλο ένα γεγονός για το οποίο οι αναρχικοί δεν μπόρεσαν ν' αρθρώσουν το δικό τους λόγο) ομάδα πρωτοβουλίας, οργάνωσε συγκέντρωση στα πανεπιστήμια για να συζητηθεί η παρέμβασή μας στον Λεπέν. Πραγματοποιήθηκε το απόγευμα της Πέμπτης 27/11/86, γράφτηκε επί τόπου μια προκήρυξη, και το βράδυ, η ομάδα πήγε να διαβάσει το κείμενο, στη διάρκεια μιας ροκ συναυλίας στο λιμάνι, στα πλαίσια της BIENNALE. Αυτό που συνέβη, δύσκολα θα το ξεχάσουν όσοι βρέθηκαν, ενώ πρέπει να σταθεί κανείς με πολύ σκεπτικισμό, πάνω στο μέχρι πού έχει φτάσει ο κοινωνικός εκφασισμός. Ενώ από τους διοργανωτές της συναυλίας, οι αναρχικοί συνάντησαν μικρή αντίδραση η οποία και παρακάμφθηκε, στο άκουσμα πως το κείμενο που ακολουθεί είναι των αναρχικών, για τον Λεπέν, όσοι παρακολουθούσαν τη συναυλία, άρχισαν να γιουχάρουν και μετά να βρίζουν ρυθμικά αυτόν που διάβαζε το κείμενο, καλύπτοντας με τις φωνές τους τα πάντα. Οι πάνκηδες που παρακολουθούσαν άρχισαν να φωνάζουν «Ζήτω ο Χίτλερ», και κάποιοι προσπάθησαν να σταματήσουν την ανάγνωση. Τότε, ξεκίνησαν κάποιες συμπλοκές, ενώ παραβίασε τα κικγλιδώμα-

τα κι ήρθε για συμπαράσταση κάποιος κόσμος απ' τους αναρχικούς που δεν συμμετείχαν στην ομάδα πρωτοβουλίας.

Τελικά όλα σταμάτησαν εκεί.

Το ίδιο βράδυ, άγνωστοι, παραβίασαν το χώρο της αρχιτεκτονικής που λειτουργούσε σαν έκθεση γλυπτικής της BIENNALE, και προκάλεσαν καταστροφές στα εκθέματα.

Στη δημοσιότητα δεν δόθηκε τίποτα, κυκλοφόρησε όμως εσωτερικό δελτίο τύπου στη BIENNALE που έλεγε να ενισχυθούν οι φρουρές (η BIENNALE φρουρούνταν από ιδιωτική αστυνομία) γιατί ενδεχομένως να ήταν αναρχικοί οι καταστροφείς, και ίσως επιτεθούν ξανά στους υπόλοιπους χώρους της έκθεσης.

Το Σάββατο 29/11/86, μοιράστηκε η προκήρυξη έξω από συναυλία στο Βασιλικό Θέατρο, που καλούσε σε πορεία τη Δευτέρα 1/12/86, ενάντια στο συνέδριο των φασιστών.

Τη Δευτέρα, πραγματοποιήθηκε η πορεία ενώ οι αναρχικοί είχαν φτιάξει το δικό τους μπλοκ, μετά από πολλούς μήνες. Έξω από το Μακεδονία Παλλάς όπου πραγματοποιούνταν το συνέδριο των φασιστών, φωνάχτηκαν συνθήματα, κι ο κόσμος διαλύθηκε.

Έμειναν περίπου 100 άτομα τα οποία πέταξαν αργότερα πέτρες στα ΜΑΤ που φρουρούσαν το ξενοδοχείο, κι άναψαν κάποιες φωτιές στο απέναντι πάρκο. Τα ΜΑΤ τους κυνήγησαν μέχρι πολλούς δρόμους πιο πάνω, όπου σπάστηκαν μερικές τράπεζες και κάποιες τζαμαρίες. Στο τέλος συνελήφθησαν δύο οι οποίοι δύο μέρες μετά αφέθηκαν ελεύθεροι αφού τους απαγγέθηκαν βαρύτατες κατηγορίες, και πλήρωσαν εγγυήσεις.

Δύο μέρες μετά, κάλεσμα των αναρχικών για συγκέντρωση και πορεία, δεν συγκέντρωσε αρκετό κόσμο κι η πορεία ματαιώθηκε.

Εκδότης
Πισμίσσης Θεόδωρος
Επιδάφρου 21, Χαλάνδρι

Το Radio - X, ο πρώτος νόμιμος ιδιωτικός ραδιοσταθμός στην Ολλανδία, «που εκφράζει την ανατρεπτική και εναλλακτική κουλτούρα της νεολαίας» άρχισε να εκπέμπει τακτικά τον περασμένο Γενάρη. Δοκιμαστικά είχε λειτουργήσει 3 μέρες το Νοέμβρη του '85 κατά τη διάρκεια του Διεθνούς Φεστιβάλ Μέσων Ενημέρωσης Νεολαίας, στο Άμστερνταμ. Το Radio - X παίρνει άδεια λειτουργίας σε μια περίοδο, που η κατάσταση για τους Ολλανδικούς πειρατικούς σταθμούς γίνεται όλο και πιο επισφαλής. Τα στοιχεία που ακολουθούν σχετικά με την ραδιοφωνία στην Ολλανδία προέρχονται από συνέντευξη του Ronald Van Wechen, που μένει σ' ένα απ' τα κατελυμένα σπίτια του Άμστερνταμ και είναι ένας απ' τους ιδρυτές του Radio-X, καθώς κι απ' το μηνιαίο περιοδικό Zender για τους φίλους του ραδιοφώνου.

Μπαίνουντας στο καλωδιακό σύστημα

Η ιδιωτική ραδιοφωνία είναι παράνομη, πρόκειται όμως να δοθούν ορισμένες άδειες μέσα στα επόμενα χρόνια. Αυτές οι άδειες θα δοθούν πιθανότατα σ' αυτούς, που από τώρα έχουν μπει στο καλωδιακό σύστημα. Εκτός απ' το Radio - X κι άλλοι σταθμοί μπαίνουν στο καλωδιακό, όπως οι δημοφιλείς εμπορικοί Unique, Decibel και Waps καθώς κι ο MVS (Man/Vrouw/Sexuliteit) που προέρχεται απ' την «αντικουλτούρα». Εάν τελικά οι άδειες για τον «ελεύθερο αέρα» μοιραστούν ανάμεσα σ' αυτούς που αυτή τη στιγμή μπαίνουν στο καλωδιακό ραδιόφωνο, οι παραπάνω σταθμοί έχουν ήδη κάνει αυτή την κίνηση (στρατηγική κίνηση;).

Σήμερα, υπάρχουν περίπου 10.000 ραδιοπειρατές στην Ολλανδία, 200 απ' αυτούς στο Άμστερνταμ (ανεπίσημοι αριθμοί). Είναι πολύ δαπανηρό να εκπέμπει και πάλι ένας σταθμός που έχει πιαστεί απ' την αστυνομία, αν δεν είναι εμπορικός - μέσα σ' ένα χρόνο η αστυνομία έχει συλλάβει 1000 πειρατές στο Άμστερνταμ - και φυσικά απαιτείται μεγάλη ένταση - ενεργητικότητα. Έτσι το Radio - X αποφάσισε να μπει στη νομιμότητα, ώστε να μην έχει δυσκολίες να βγει στον αέρα κάθε φορά. «Τον περασμένο χρόνο, η αστυνομία έχει εντείνει ιδιαίτερα τις έρευνες για τον εντοπισμό ραδιοπειρατών, θέλουν να υποχρεώσουν

τους πάντες, να μουν στο καλωδιακό». Παρόλο που το καλωδιακό σύστημα του Άμστερνταμ είναι το μεγαλύτερο της Ευρώπης, με δυνατότητα περίπου 400.000 συνδέσεων, έχει οπωσδήποτε μειονεκτήματα. «Το Radio - X είναι νόμιμο μόνο για το καλωδιακό, όμως δεν ακούνε όλοι το καλωδιακό ραδιόφωνο, κι έπειτα είναι πολύ πιο εύκολο για την κυβέρνηση να μας ελέγχει. Αρκεί να πατήσουν ένα κουμπί για να μας εξουδετερώσουν. Ενώ στον αέρα θάπρεπε να στείλουν την αστυνομία για να μας βγάλουν απ' τη μέση».

Μέχρι τώρα οι περισσότεροι πειρατικοί σταθμοί βγάζουν λεφτά από τις διαφημίσεις. Δεν είναι δύσκολο να ξεχωρίσεις έναν ραδιοπειρατή: «Όποιος σταθμός βάζει διαφημίσεις κάθε 10 λεπτά είναι πειρατικός, επειδή το επίσημο κυβερνητικό ραδιόφωνο (και η τηλεόραση) βάζουν διαφημίσεις μόνο κάθε μία ώρα». Υπάρχουν ραδιοπειρατές, που βγάζουν γύρω στα 2 εκατομμύρια γκίλντερς το χρόνο, ποσό πολύ μεγάλο.

Λίγα για την τηλεπειρατεία

Πριν εμφανιστούν πολλοί πειρατικοί ραδιοσταθμοί στο Άμστερνταμ, υπήρχαν ήδη αρκετοί πειρατές της τηλεόρασης, γύρω στους 40. Κέρδιζαν φυσικά πολλά (10.000 γκίλντερς τη βραδιά δηλαδή 3.000 δολάρια) και μάλιστα με μεγάλη ευκολία.

«Για παράδειγμα, το Βέλγιο

και η Γερμανία έχουν καλωδιακή τηλεόραση όπως και η Ολλανδία. Το σήμα απ' τη Γερμανία φτάνει εξασθενημένο, ένας πολύ μικρός πομπός μπορεί να εκπέμπει στη συχνότητα της Γερμανίας, έτσι πατώντας ένα κουμπί βγάζεις τη Γερμανία και μπαίνεις εσύ. Παίρνοντας απλά μια βιντεοκασέτα ή ακόμα κι ένα φιλμ που παίζεται στον κινηματογράφο -τουλάχιστον έτσι γινόταν πριν μια τετραετία- μπορούσες να κερδίσεις τεράστια ποσά μέσα σε λίγες μέρες. Καθώς «κλειδώθηκε» με τεχνικά συστήματα το καλωδιακό, έγινε πολύ δύσκολο να μπαίνει ένας πειρατής. Αυτό σημαίνει ότι πολλοί που χρησιμοποιούσαν την πειρατεία μόνο για κέρδος στράφηκαν στους πειρατικούς εμπορικούς ραδιοσταθμούς». Υπάρχουν ακόμα μερικοί τηλεπειρατές, αλλά όλοι τους στον «ελεύθερο αέρα» και βέβαια δεν έχουν πολλούς θεατές, μια που όλοι παρακολουθούν καλωδιακή τηλεόραση. Ορισμένοι κερδίζουν πολλά παίζοντας τσόντες, ταινίες φρίκης και βίας, που βρίσκουν άφθονες στις βιντεοθήκες. Στο Άμστερνταμ δεν υπάρχουν τηλεπειρατές προς το παρόν, ενώ στη Βόρεια Ολλανδία, όπου το καλωδιακό σύστημα είναι περιορισμένο, λειτουργούν ορισμένοι ιδιαίτερα δημοφιλείς τηλεπειρατές.

Η ύπαρξη πειρατών αρχικά εξυπηρετούσε τα συμφέροντα της καλωδιακής τηλεόρασης, μια που όλος ο κόσμος θα ήθελε καλωδιακή, ώστε να μπορεί να παρακολουθεί τα πειρατικά προγράμματα. Μετά από δίκη, η καλωδιακή τηλεόραση απαγορεύεται να εκπέμπει πειρατικά προγράμματα, δηλαδή είναι είναι υποχρεωμένη να κλείσει όταν παρεμβληθεί τηλεπειρατής.

Πειρατεία: Λαϊκό Σπορ

Η ραδιο- και τηλεπειρατεία στις Κάτω Χώρες έχει γίνει λαϊκό σπορ. Μετά το 1974 εμφανίστηκαν οι πρώτοι παράνομοι πομποί. Το ότι ορισμένοι απ' αυτούς ήταν ιδιαίτερα δημοφιλείς μπορεί εύκολα να διαπιστωθεί από μια αστυνομική αναφορά του 1979, όπου αναφέρεται η αποτυχία να σταματήσουν το σταθμό «Paloma» λόγω του συνεχώς αυξανόμενου αριθμού φανατικών ακροατών. Στα επόμενα χρόνια εμφανίστηκαν και οι πρώτοι πειρατές στα FM, κύρια στις συνοριακές και τις μεγάλες πόλεις στα Δυτικά της Ολλανδίας.

Με την ανάδυση του κινήματος των καταλήψεων μετά το 1979, έχουμε τους πρώτους «ραδιοσταθμούς - δράσης»: τον Free Emperor στο Άμστερνταμ, τον Rataplan στο Nizmegen τον Vrij Den Bosch, που ασχολήθηκαν πάνω απ' όλα με τη μετάδοση ειδήσεων δράσης (καταλήψεις, πυρηνικός σταθμός του Dodeward, γυναικείο κίνημα) και τη ζωντανή μετάδοση κατά τη διάρκεια γεγονότων (Μέρα της Στέψης του 1980, εξώσεις, διαδηλώσεις). Αργότερα ακολουθήσαν στις μεγάλες πόλεις παρόμοιοι ραδιοσταθμοί: Stadsradio στο Άμστερνταμ, Oranje στο Ρότερνταμ, Zwarte AA στη Breda, Gladiol, later Zebi στην Ουτρέχτη, Dwarsboom στο Groningen, κ.λ.π. Αν σήμερα πολλοί απ' αυτούς δεν υπάρχουν πια, οφείλεται αφ' ενός στην σκληρή καταδίωξη που υπέστησαν σε συνδυασμό με τον περιορισμό των οικονομικών δυνατοτήτων, κι αφετέρου στη μείωση της ορμής του κινήματος των καταλήψεων μετά το 1983.

Απ' τους πειρατικούς στη νομιμότητα

Ο σταθμός - X προέρχεται από πρώην και νυν ραδιοπειρατές που δεν βάζουν διαφημίσεις (WHS, Rabotnik και GOT). Μεταδίδει μη εμπορική μουσική και πληροφορίες που δεν δίνει το επίσημο ραδιόφωνο. «Ο πειρατικός Free Emperor ήταν ένας απ' τους πρώτους τοπικούς σταθμούς του Άμστερνταμ. Μετέδιδε νέα μόνο των καταλήψεων, κι όταν ζεις σ' ένα μικρό κύκλο ανθρώπων καλά πληροφορημένων, τα νέα κυκλοφορούν πολύ γρήγορα. Έχοντας λοιπόν ένα ραδιοσταθμό, που απευθύνεται μόνο σ' αυτούς, πάντα ξέρουν περισσότερα απ' όσα μπορείς να τους πεις. Οι καταλήψεις ήταν μόνο ένα μέρος αυτού που θέλουμε να κάνουμε, έτσι φτιάχτηκε ένας καινούργιος σταθμός, το Radio - Got. Ο σταθμός αντιμετώπισε αρκετό σκεπτικισμό από μέρους των καταληψιών, που τον θεωρούσαν απολίτικο μια που μετέδιδε πολύ μουσική. Το σκεπτικό του Got ήταν ότι παρουσιάζοντας μια συνολική εικόνα ενός τρόπου ζωής, περισσότεροι άνθρωποι θα δείξουν ενδιαφέρον».

Ο ραδιοσταθμός μετέδιδε βέβαια και νέα των καταλήψεων (π.χ. απευθείας εκπομπές από κέντρα καταλήψεων όπως ήταν παλιότερα το Wijers), άλλωστε απ' αυτές προερχόταν, αλλά τον απασχολούσαν και πολύ ευρύτερα θέματα.

«Τα μηχανήματα κλάπηκαν 3 φορές από φασίστες. Ο σταθμός είχε απήχηση, όπως φαινόταν από τις αντιδράσεις του κόσμου και τις επαφές με όλων των ειδών τα άτομα και ομάδες. Πληροφορηθήκαμε, μετά από κλήση της αστυνομίας, ότι μέσα στο '85 θα μας υποχρεώσουν να σταματήσουμε τις εκπομπές. Στην αρχή θα έπιαναν τους εμπορικούς, στη συνέχεια αυτούς που δεν μεταδίδουν διαφημίσεις, αλλά το συγκεκριμένο σταθμό θα τον πιάσουν οπωσδήποτε».

Φυσικά, οι ποινές για τους ραδιοπειρατές είναι συνήθως εξάμηνες, συν το χάσιμο του τεχνικού εξοπλισμού. Όσοι επανέρχονται είναι κύρια εμπορικοί που έχουν την οικονομική δυνατότητα να επανεκκένουν μετά από κάθε σύλληψη. Υπάρχουν και 2-3 μη εμπορικοί σταθμοί στη συχνότητα των 95,5, μικροί, που εκπέμπουν, δυο-τρεις ώρες την ημέρα.

Κυβερνώντας τα Ραδιοκύματα

«Στο Άμστερνταμ, ο περιφερειακός σταθμός Radio Stad εκπέμπει μόνο 3 ώρες κάθε μέρα, ενώ λειτουργούν 5 επίσημοι σταθμοί σε εθνική κλίμακα, 3 στα FM και 2 στα AM. Το να έχεις άδεια εκπομπής δεν σημαίνει απαραίτητα ότι έχεις και σταθμό, π.χ. οι χριστιανοί έχοντας άδεια έχουν μόνο τη δυνατότητα να βγουν μέσα απ' τους εθνικούς σταθμούς για ορισμένες ώρες, σκόρπιες, 2 σήμερα, 6 αύριο... Έτσι έχουμε τέτοιους «σταθμούς»: 2 χριστιανικούς (ο 1 καθολικός), 3 αμερικάνικου

στυλ εμπορικούς και βαρετούς, 1 προοδευτικό - τέχνης, 1 σοσιαλιστικό που είναι λαϊκιστικός με πολλά κουίζ».

Για να του παραχωρηθεί άδεια για το καλωδιακό ραδιόφωνο, που αυτή τη στιγμή εκδίδεται από τις τοπικές αρχές, ένας σταθμός πρέπει να αποδείξει ότι απευθύνεται σ' ένα συγκεκριμένο κοινό ή καλύπτει λειτουργίες, που δεν καλύπτονται από κανέναν άλλο σταθμό. Έτσι ο σταθμός Radio - X έπρεπε να προσδιορίσει έναν καθαρό «στόχο - ακροατές». Να μια περιγραφή του κοινού του: «...εκείνοι που πάντα είχαν προβλήματα, τα θέματα της κοινωνίας...».

Ο προσδιορισμός αυτός καλύπτει ένα μεγάλο φάσμα ακροατών, με αποτέλεσμα να είναι στο εξής δυσκολότερη η απόκτηση άδειας για έναν άλλο σταθμό που θα θελήσει ν' απευθυνθεί σ' ένα παρόμοιο κοινό.

Ορισμένοι θεωρούν ότι η λει-

τουργία του Radio - X σημαίνει και το τέλος της αποκαλούμενης «ελεύθερης ραδιοφωνίας», με την Υπηρεσία Ελέγχου Ραδιοφώνων να δίνει τα τελειωτικά χτυπήματα στους παράνομους ραδιοσταθμούς με άλλοθι την ύπαρξη του Radio - X. Ακόμα, κατηγορείται η 4μελής ομάδα του σταθμού για «αριστεριστικό σεχταρισμό» και τους τίθενται ερωτήματα όπως «από πότε το να είναι και μόνο κανείς άνεργος αποτελεί κριτήριο σωτηρίας;» (από άρθρο του Zender). Η παραχώρηση αδειών για ραδιοφωνικούς σταθμούς, με τον τρόπο που γίνεται, είναι η τακτική του «διαίρει και βασίλευε», έτσι γίνεται απαραίτητη η αμοιβαία συνεργασία όλων των σταθμών, νόμιμων και παράνομων.

Απ' τη μεριά του το Radio - X ανακοίνωσε μια «οικονομικά ελκυστική συμφωνία με το Υπουργείο Συγκοινωνιών, ώστε να μπορεί ο σταθμός ν' ακούγεται από τα ραδιόφωνα των αυτοκινήτων». Παλιότερα οι παράνομοι ραδιοσταθμοί έπαιζαν ρόλο στην κινητοποίηση ανθρώπων όταν κάποια κατάληψη αντιμετώπιζε έξωση. «Ο Radio - X δεν μπορεί να το κάνει σήμερα, παρά μόνο με άλλα μέσα - π.χ. συνέντευξη - μία που είναι δυνατόν να συλληφθούν άτομα απ' το σταθμό. Αλλά δεν χρησιμοποιούμε μόνο το καλωδιακό, λειτουργούμε και σαν πειρατικός στον ελεύθερο αέρα εφόσον υπάρχει ανάγκη - π.χ. έξωση - κάτω από άλλο όνομα». Ο Radio - X λειτουργεί στον ίδιο χώρο μ' έναν άλλο σταθμό, που σηκώνει την πειρατική σημαία, τον Factum FM, σε στούντιο του Radio - Cafe Marconi.

Ένα ενδιαφέρον ραδιο - πείραμα

Το Radio - Cafe Marconi είναι μια μεγάλη αίθουσα ενός παλιού σχολείου. Όταν λειτουργούν οι ραδιοσταθμοί, τα σήματά τους περνάνε σ' ένα μεγαλύτερο πομ-

ΕΛΛΑΔΑ: ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ;

Λίγος καιρός μόνο έχει περάσει από τις εξαγγελίες των υιού και πατρός Παπανδρέου για την «ελεύθερη ραδιοφωνία». Συζητήσεις, συνεντεύξεις, στρογγυλές τράπεζες, αναλύσεις σοφολογιότατων της επιστήμης της μαζικής κατεύθυνσης της λαϊκής γνώμης είδαν το φως, στις σελίδες εγκρίτων ή λαϊκών φυλλάδων και περιοδικών.

Ευθυγράμμιση στις οδηγίες της ΕΟΚ διαπιστώνουν όλοι, όπου οι ιδιωτικοί ραδιοτηλεοπτικοί σταθμοί είναι μια πραγματικότητα και οι επεμβάσεις της λογοκρισίας, της αστυνομίας και οι παντός είδους περιορισμοί, είναι η άλλη όψη της.

Στη Γαλλία το «Radio - libertaire» γνώρισε τι σημαίνει «ελεύθερη ραδιοφωνία» στο καπιταλισμό και με σοσιαλιστική διακυβέρνηση (βλέπε σχετικά κείμενα για Ελεύθερη Ραδιοφωνία, σε Γαλλία, Ολλανδία).

Ελεύθερη ραδιοφωνία, λοιπόν. Ελεύθερη(!) μέσα σε ένα περιοριστικό κοινωνικό σύστημα, όπου καθημερινά τα άτομα βρίσκονται στο κίνδυνο να καταλή-

ξουν με ένα ζευγάρι χειροπέδες από χιλιάδες ασήμαντες αφορμές!

Στη σημερινή εποχή της διαστημικής ηλεκτρονικής αποπληροφόρησης, η εξουσία μονοπωλεί ή ελέγχει ραδιόφωνο - τηλεόραση, αν και επιτρέπει την έκδοση εντύπων στον καθένα, μ' όλους τους περιορισμούς, που συνοδεύεται (οικονομικοί, νομικοί, κατασταλτικοί), περί ασέμων, διάδοση ανησυχητικών ειδήσεων(!), απείθεια κατά των νόμων). Επιπλέον, η έκδοση μιας εφημερίδας π.χ. σε καθημερινή βάση είναι αδύνατη, γιατί απαιτεί τεράστια χρηματικά ποσά και δε μπορεί να λειτουργήσει χωρίς κερδοσκοπικούς ή επαγγελματικούς όρους.

Αντίθετα από τους ραδιοφωνικούς ή ακόμα και τηλεοπτι-

κούς σταθμούς, που ελάχιστα οικονομικά απαιτούν και σε καθημερινή βάση μπορούν να λειτουργούν και το κυριότερο λειτουργούν άμεσα.

Οι εξουσιαστικοί μηχανισμοί με τη δικαιολογία της παρεμπόδισης των τηλεπικοινωνιών, των αεροπορικών συγκοινωνιών απαγορεύουν τη χρήση των ραδιοκυμάτων.

Χρόνια τώρα δεκάδες πειρατικοί σταθμοί περιορισμένης εμβέλειας λειτουργούν, χρόνια τώρα τα ραδιογωνιόμετρα εντοπίζουν πολλούς οι οποίοι συλλαμβάνονται και φυλακίζονται με βαριές ποινές, κυρίως, νεολαίοι, που μεταδίδουν τα δικά τους μηνύματα και μουσικές προτιμήσεις και που συναγωνίζονται σε ακροαματικότητα, πολλές φορές τους κρατικούς σταθμούς.

Τα τελευταία χρόνια το ΠΑΣΟΚ, το ΚΚΕ(εσ), η Ν.Δ., στους κομματικούς ανταγωνισμούς τους χρησιμοποίησαν την απειλή δημιουργίας ραδιοφωνικών σταθμών, αντιδρώντας στην κομματική μονοπώληση των μέσων αυτών ενημέρωσης. Και τό-

καναν σ' ορισμένες περιπτώσεις, όπως αυτή του καναλιού 15, με τις γνωστές αστυνομικές λύσεις.

Επίσης, στις καταλήψεις πανεπιστημιακών χώρων λειτουργήσαν ραδιοφωνικοί σταθμοί εφήμερα, ενώ έγιναν προσπάθειες από τον αντιεξουσιαστικό χώρο λειτουργίας παράνομων ραδιοσταθμών, όπως ο Τυφλοπόντικας, η Ελεύθερη Ραδιοφωνία, που χτυπήθηκαν επίσης.

Φτάνουμε, λοιπόν, στις εξαγγελίες για ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ, και παρατηρούμε ότι όλοι σχεδόν συμφωνούν στην ανάγκη περιοριστικών μέτρων.

Το ΚΚΕ, μόνο απ' όλους, αρνείται ριζικά την Ελεύθερη Ραδιοφωνία. Οι κατεξοχήν υποστηρικτές του κρατικού καπιταλισμού δε θα μπορούσαν να υποστηρίξουν διαφορετική άποψη απ' αυτή του κρατικού ραδιοφώνου και τη τηλεόρασης. Με δικαιολογία ότι τα μονοπώλια, θα ιδρύσουν ιδιωτικούς σταθμούς επηρεασμού του λαού προτείνουν τον πολυκομματικό έλεγχο των σημερινών μέσων κρατικής ενη-

μέρωσης, σάμπως αυτοί οι σταθμοί να μην ελέγχονται από τη καπιταλιστική λογική, το καταναλωτισμό και τις πολυεθνικές.

Αλλά και η δημοσιούπαλληλική συντεχνία των επαγγελματιών διαμορφωτών της κοινής γνώσης και των λαϊκών προτιμήσεων των κρατικών μέσων απειλούν με απεργίες αν γίνει πράξη η εξαγγελία.

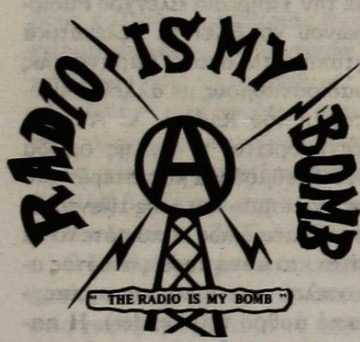
Αισθάνονται την ανασφάλεια της καρέκλας τους από τον επακόλουθο συναγωνισμό.

Δικό μας δικαίωμα και δικαίωμα όλων των πολιτών, η ελευθερία να εκφράζουμε και να διακηρύσσουμε τις απόψεις μας μέσα από διάφορα κανάλια επικοινωνίας.

Κόντρα και ενάντια σε νομικιστικούς και πολιτικάντικους περιορισμούς να αγωνιστούμε για τη δημιουργία μιας πραγματικά υποδειγματικής ελεύθερης ραδιοφωνίας γιατί δίνει μεγάλες δυνατότητες στο ελευθεριακό κίνημα.

Αλλά θα επανέλθουμε...

Γαλλία: «Το κίνημα των ελευθερών σταθμών στα FM»

Κατά τη δεκαετία του '60, το φάσμα της κοινωνικής κριτικής, που είχε σαν αποκορύφωμα την εξέγερση του Μάη του '68, εκφράστηκε και από τον χώρο των FM.

Έτσι, στο διάστημα κάποιων μηνών, η Γαλλία γέμισε από πειρατικούς ραδιοφωνικούς σταθμούς, πράγμα που είχε σαν αποτέλεσμα το μπλοκάρισμα της κρατικής καταστολής στα ερτζιανά κύματα.

Βέβαια αυτή η φάση, έσπενσαν να επωφεληθούν και το ιδιωτικό κεφάλαιο, και τα κόμματα. Η κρατική διαχείριση φάνηκε να χάνει τον απόλυτο έλεγχο της κατάστασης, μιας και από τη μια η αστυνομία μπορούσε να ελέγξει τη φάση και το μόνο που έκανε είναι το να αντιδράει σπασμωδικά, και οι πολιτικάντηδες της Δεξιάς ανεγκέφαλοι όπως πάντα στάθηκαν ανίκανοι έστω και να προσπαθήσουν να αφομοιώσουν και να αλλοτριώσουν το κίνημα.

Έτσι οι «σοσιαλιστές» του Μιττεράν, παρέλαβαν τρύπιες καρέκλες σ' αυτό το επίπεδο.

Οι σοσιαλδημοκράτες, σαν πιο πονηροί μαλάκες απ' τους δεξιούς, έβαλαν μπροστά τη φόρμουλα της κοινωνικής ανοχής, του παραμυθιάσματος του λαού, και της καταστολής, τελικά, αλλά όλα αυτά με τακτ παρακαλώ και ιδίως νομικιστική κάλυψη.

Το '83 λοιπόν διακήρυξαν ότι «νομιμοποιούν» τους πειρατι-

κούς σταθμούς και εξέδωσαν μια λίστα με τα ονόματα και τις συχνότητες των σταθμών που «αναγνώριζαν».

Βέβαια αυτή η λίστα δεν περιείχε τους «κακούς αναρχικούς» κι όλους τους «επικίνδυνους για τη δημόσια τάξη και ασφάλεια». Ταυτόχρονα είχαν αλλάξει τις συχνότητες βάζοντας δυο δυο μαζί (= στην ίδια συχνότητα) εντελώς διαφορετικούς σταθμούς ή σε συχνότητες που η μικρή τους απόσταση θα δημιουργούσε σίγουρα «αμοιβαία προβλήματα». Διαιρεί και βασιλεύει δηλαδή! Προς μεγάλη τους έκπληξη, το κίνημα των FM αρνήθηκε μαζικά να δεχτεί αυτές τις «νομοθετικές ρυθμίσεις».

Αναγκάστηκαν λοιπόν να φτιάξουν μια «άλλη» λίστα του, ίδιου στυλ βέβαια, μόνο που τώρα αναγνώριζαν και αναρχικούς και άλλους επικίνδυνους. Η απάντηση, και πάλι της πλειοψηφίας των ραδιο FM ήταν «δεν έχετε κανένα δικαίωμα να κάνετε κουμάντο στα δικά μας κύματα».

Φτάνουμε λοιπόν στο φθινόπωρο του '83 και είναι η σειρά των MAT που επιτίθενται και σπάνε τους πιο «επικίνδυνους αλήτες των FM» μεταξύ των οποίων (φυσικά!) και το Radio - Libertaire το σταθμό της Γαλλικής Αναρχικής Ομοσπονδίας στο Παρίσι.

Παρ' ότι η κρατική καταστολή έχει αυτή τη φορά νομικό κάλυμμα, η αντίδραση του κόσμου είναι μεγάλη και η αλληλεγγύη μεταξύ των σταθμών διατηρείται. Μετά από κινητοποιήσεις σ' όλη τη Γαλλία αλλά και σε πολλές ευρωπαϊκές πρωτεύουσες - το κράτος αναγκάζεται να οπισθοχωρήσει αποζημιώνοντας τις ζημιές και παύοντας τις ποινικές διώξεις.

(Εδώ αξίζει να αναφέρουμε ό,τι το Radio - Libertaire λειτουργή-

σε αμέσως μετά την επίθεση σε άλλο χώρο και με εφεδρικά μηχανήματα).

Μετά απ' αυτά το κράτος έκδοσε μια τρίτη λίστα του ίδιου στυλ. Σ' αυτή την περίπτωση όμως ίσχυε το «άμα υπάρχει ο φόβος τι χρειάζεται ο μπάτσος;». Συγκεκριμένα υποβλήθηκε μήνυση κατά του Radio - Libertaire από ένα ράδιο το οποίο διεκδικούσε την «νόμιμη συχνότητά του». Το κόλπο άρεσε και σ' άλλους και έτσι το κράτος ουσιαστικά κλήθηκε να επιβάλει τη δικαιοσύνη του.

Ακολούθησαν και άλλες νομοθετικές ρυθμίσεις περί «ορίου θορύβου ηχητικού σήματος» και άλλες παρόμοιες τεχνικές ρυθμίσεις που χτύπαγαν τους προλετάριους των FM.

Το τελευταίο χτύπημα δόθηκε με το νόμο που επιτρέπει τη διαφήμιση στα FM.

Όλη αυτή η διαδικασία όμως, τελικά, «συντέλεσε» στο να ξεδιαλύνει η φάση από πολλές επικίνδυνες θολούρες. Έτσι σήμερα ξέρουμε τουλάχιστον ποιος είναι εναντίον του κράτους και των θεσμών του και ποιος όχι!

Σήμερα στη Γαλλία όσοι χρησιμοποιούν τον όρο «Ελεύθερος ραδιοφωνικός σταθμός» είναι άτομα και ομάδες που δεν περιορίζουν τη δράση τους μέσα στους τοίχους των στούντιο αλλά προωθούν και ακτιβιστικά τις κοινωνικές αντιθέσεις και συγκρούσεις.

συν. από σελ. 7

πό στο σύμπλεγμα καταλήψεων του Tetterode, μόλις ένα τετράγωνο πιο πέρα και στη συνέχεια σ' όλο το Άμστερνταμ. Το Cafe Marconi διακοσμήθηκε με αυτοσχεδιασμούς, επιπλώθηκε με υλικά από ένα κατεστραμμένο μαγαζί, διαθέτει μηχανήματα του καφέ που βρέθηκε πεταμένο σε κάποιο δρόμο, λειτουργεί με εισφορές.

«Δεν έχεις πρόσβαση στα μέσα ενημέρωσης, που είναι μέσα - μονόδρομοι. Φυσικά, υπάρχει χώρος για ερωτήσεις ή παράπονα ακροατών. Αλλά το ν' απαιτήσεις χρόνο εκπομπής ή το να τιμήσεις το στούντιο με την παρουσία σου, είναι φανερό ότι απαγορεύεται. Αυτά είναι για τους ειδικούς. Η είσοδός σου πρέπει να γίνει δυναμικά... Η παρουσία σου στο Radio - Café σε κάνει συνένοχό μας, καθώς βγάζεις την ελεύθερη θέλησή σου στον ελεύθερο αέρα». Οποιοσδήποτε μπαίνει στο Cafe μπορεί να βγει και στον αέρα. Η αν προτιμάει, να παρακολουθήσει για λίγο μέχρι να του λυθεί η γλώσσα. Αν υπάρχει κάτι αξιο λόγου ο σταθμός Factum θα το κάνει ν' ακουστεί.

Καθώς υπάρχουν πολλά γεγονότα - ειδήσεις που δεν αναφέρονται καθόλου απ' τα νόμιμα μέσα ενημέρωσης, ο Factum αναζητά «άγνωστες ειδήσεις» απ' την Ολλανδία και το εξωτερικό. Ο Factum αντιμετωπίζει προκλητικά τους δύσκολους καιρούς, που σίγουρα έρχονται

για τους ραδιοπειρατές του Άμστερνταμ. Ακόμα, λειτουργεί σαν «στρατηγείο» για ένα άλλο σχέδιο, που στοχεύει στη δημοσιοποίηση πληροφοριών, που αλλιώς θα έμεναν άγνωστες. Η Διεθνής και Ευρωπαϊκή Ανταλλαγή Πληροφοριών (I.E.I.E.) ήταν μια ιδέα που εμφανίστηκε κατά τη διάρκεια του Φεστιβάλ Μέσων Ενημέρωσης το Νοέμβριο του '85. Ενώ ετοιμάζεται δίκτυο επικοινωνίας με κομπιούτερ, λειτουργεί τηλεφωνική σύνδεση με 17 ραδιοσταθμούς, στην Ολλανδία, Γερμανία, Αγγλία, Γαλλία, Ισπανία, Ελβετία, Ιταλία, Βέλγιο, Δανία, Γιουγκοσλαβία, Αυστραλία και Καναδά και ετοιμάζεται επαφή με το δίκτυο των Πράσινων της Γερμανίας.

(από άρθρο του Overthrow)

Η εμπειρία της Ολλανδίας, όπου πρόσφατα δόθηκαν ορισμένες άδειες λειτουργίας ιδιωτικών ραδιοσταθμών μέσα στο καλωδιακό σύστημα ραδιοφωνίας, μπορεί να φανεί χρήσιμη σ' όσους προβληματίζονται πάνω στις πρόσφατες εξαγγελίες για «ελεύθερη» ραδιοφωνία. Και πιθανά, θα δώσει μερικές ιδέες για το ποιά κατεύθυνση θ' ακολουθήσει και με ποιους όρους θα λειτουργήσει η «απελευθέρωση» των ραδιοκυμάτων σε ιδιώτες.

Καλωδιακό κύκλωμα

Ο όρος πρωτοχρησιμοποιήθηκε στην δεκαετία του '50, όταν κάποια ιδιωτικά κανάλια εξέπεμπαν σε «ειδικό» μήκος κύματος που οι κοινοί δέκτες δεν μπορούσαν να πιάσουν χωρίς μια ειδική προσαρμογή.

Έκτοτε, ο όρος χρησιμοποιείται γενικότερα (και για το ράδιο) και σημαίνει «κλειστό σύστημα».

Βέβαια δεν πρόκειται για σύνδεση με καλώδια. Απλά θα μπορούσαμε να πούμε ότι σαν καλωδιακό χαρακτηρίζουμε ένα ειδικό κύκλωμα (πομπός - σήμα - δέκτης) του οποίου το σήμα μπορεί να χωρέσει άπειρες φορές στην ίδια συχνότητα. Έτσι κάποιος που έχει έναν δέκτη «καλωδιακού συστήματος» μπορεί να πιάσει καθαρότατα ένα Α σήμα στη θέση κάποιου άλλου Β (π.χ. των ειδήσεων) χωρίς το Β να υπερκαλύπτεται ή να αλλιώνεται.

Γαλλία: Δεκέμβρης 1986

Η κυβέρνηση Σιράκ μέσα στα πλαίσια αναδιάρθρωσης των δομών της Γαλλικής κοινωνίας, με σκοπό την απρόσκοπτη συνέχεια και αναπαραγωγή του σύγχρονου καπιταλισμού, επιχειρεί την «αναμόρφωση» της Παιδείας καταθέτοντας το νομοσχέδιο Ντεβακέ (πρόταση του Υπουργού Παιδείας Ντεβακέ).

Τα βασικότερα σημεία του περιλαμβάνουν: αύξηση των διδασκτρών σε υπερβολικά ποσά, κατάργηση του εθνικού πτυχίου και κατοχύρωση των όρων που εξασφαλίζουν την εκμετάλλευση των Πανεπιστημίων από το ιδιωτικό κεφάλαιο.

Δίνεται έτσι η αφορμή να εκδηλωθούν οι αντιδράσεις χιλιάδων φοιτητών και μαθητών που επιθυμούν ελεύθερη πρόσβαση σ' όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης και την κάθε δυνατή κατοχύρωση, μέσα από μια θέση εργασίας, από την ανεργία που μαστίζει τη Γαλλία - όπως και κάθε σύγχρονο δυτικό κράτος.

Οι κινητοποιήσεις των φοιτητών και μαθητών με ένα και μόνο μεταρρυθμιστικό στόχο την ανάκληση του νομοσχεδίου δίνουν με τη σειρά τους την αφορμή να εμφανιστούν έντονα και βίαια οι κοινωνικές αντιθέσεις που χρόνια τώρα υπάρχουν στη Γαλλική κοινωνία.

Μειοψηφίες, άνθρωποι που ζουν στους δρόμους του Παρισιού, που οργανώνονται σε συμμορίες στο μετρό, μετανάστες, Αλγερινοί, Άραβες γενικά, έγχρωμοι που βιώνουν την πραγματικότητα των γκέτο της Γαλλίας καθώς και άτομα που συνειδητά οργανώνονται και δρουν για την ανατροπή αυτής της κοινωνίας, στήνουν οδοφράγματα, ανάβουν φωτιές, συγκρούονται άγρια με τα CRS, εκφράζοντας όχι κάποιο μεταρρυθμιστικό αίτημα ή την κατοχύρωση θέσεων μέσα στο σύστημα, αλλά το βαθύ μίσος τους για αυτή την κοινωνία και τους κατασταλτικούς μηχανισμούς της.

Αλλά ας δούμε απ' την αρχή τα γεγονότα αυτών των 20 ημερών που ταρακούνησαν τη σημερινή Γαλλία.

Οι φοιτητές και μαθητές ξεκινούν απεργία στις 20 Νοέμβρη και η πρώτη τους πορεία γίνεται την Πέμπτη 27/11 μέσα σ' ένα κλίμα κοινωνικής ειρήνης και συνεργασίας.

Η διαταγή προς τα CRS είναι σαφής: «Μην επεμβαίνετε». Δεν υπάρχει λόγος άλλωστε, μιας κι η πορεία είναι ειρηνική και τα Λυκείοπαιδα τραγουδούν: «Τα CRS είναι μαζί μας».

Η δεύτερη πορεία οργανώνεται για την άλλη Πέμπτη 4/12.

Πέμπτη 4/12

Στις 2 ή ώρα γύρω στους 500.000 φοιτητές και μαθητές ξεκινούν απ' τη Βαστίλλη για την προγραμματισμένη πορεία προς τη Βουλή και το Υπ. Παιδείας. Άλλα 300.000 φοιτητές και μαθητές μαζεύονται απ' την επαρχία και προχωρούν στους δρόμους της Γαλλίας για να ενωθούν με τους άλλους.

Στις 5 η ώρα φθάνουν στην πλατεία Invalides και μένουν εκεί ενώ 16 αντιπρόσωποι (φοιτητές) ξεκινούν για μια συνάντηση με τον Ντεβακέ και Μονορύ στο Υπ. Παιδείας.

Ανάμεσα στις 7 - 8 μ.μ., κι ενώ στην πλατεία είναι όλοι ήσυχοι περιμένοντας τους αντιπροσώπους, κυκλοφορεί η φήμη μιας σύγκρουσης με τα CRS στις γέφυρες Αλ. 3ου Concorde, στο δρόμο που οδηγεί στη Βουλή.

Τρεις σειρές περιφρούρησης των φοιτητών εμποδίζουν την έξοδο απ' το μπλοκ της πορείας και φωνάζουν απ' τις ντουνοούκες:

«Μην πηγαίνετε προς τη Βουλή, δεν πρόκειται 10 προβοκάτορες να διαλύσουν το κίνημά μας. Αν πάτε χαθήκαμε». Ακούγεται ότι πλάκες πεζοδρομίων και άλλα αντικείμενα ρίχνονται στα CRS. Στο σημείο της σύγκρουσης η ένταση ανεβαίνει γρήγορα, αν και τα CRS δεν απαντούν ακόμα, και μικρές ομάδες προσπαθούν να περάσουν τον εξωτερικό τοίχο του Υπουρ. Εξωτερικών. Οι πρώτες σειρές μασκοφόρων προχωρούν με υψωμένες γροθιές προς τα CRS. Είναι τότε που τους καταβρέχουν για πρώτη φορά με μάνικες, Υποχωρούν. Τα συνθήματα που ακούγονται είναι: «Pas dua καθαρά» και «Δεν είμαστε στη Χιλή».

Στην πλατεία φτάνει ο ήχος απ' τις πρώτες ρίψεις δακρυγόνων.

Οι οργανωτές (φοιτητές) προσπαθούν να μειώσουν τη σημασία των επεισοδίων και φωνάζουν στον κόσμο να ηρεμήσει και να μην ανησυχεί.

Τη στιγμή εκείνη επιστρέφουν οι αντιπρόσωποι, και αναγγέλλουν τις αρνητικές απαντήσεις των Denague και Monory.

Οι φοιτητές φωνάζουν συνθήματα κατά του Pasqua, και «Απόσυρση - Απόσυρση» για το νομοσχέδιο. Οι αντιπρόσωποι συνεχίζουν να μιλούν απ' τις ντουνοούκες όμως κανείς δεν ακούει πια και όλοι είναι στραμμένοι προς το Υπ. Εξωτερικών, στο σημείο της σύγκρουσης.

Στον αέρα σχηματίζεται μια τεχνητή φωτιά απ' τις ρίψεις δακρυγόνων και καπνογόνων που εκείνη τη στιγμή αρχίζουν να πέφτουν και πάνω στους ήσυχους φοιτητές.

Απ' τις ντουνοούκες φωνάζουν: «Κάντε αλυσίδες σφιχτά Θα μείνουμε όλοι μαζί».

Είναι 9 παρά τέταρτο και μετά απ' αυτό το σύνθημα

ένα κομμάτι της διαδήλωσης μπαίνει στη σύγκρουση που ξεκίνησαν εδώ και 2 ώρες 1.000 νέοι αντιμετωπίζοντας τα CRS, στο Υπουργείο Εξωτερικών 10 - 15.000 που μέχρι πριν λίγο ήταν μαζεμένοι στη πλατεία κατευθύνονται προς τις γέφυρες του Σηκουάνα. Οδοφράγματα από σανίδες έχουν στηθεί δέκα βήματα απ' το Υπ. Εξωτερικών.

Τα δακρυγόνα συνεχίζουν να πέφτουν και φτάνουν στις πρώτες σειρές των φοιτητών. Μια σειρά από CRS προχωρεί προς την πλατεία. Με φουλάκια στο λαιμό, με κάσκες, (όσοι παίρνουν μέρος στη σύγκρουση) τρέχοντας κάτω από μια θύελλα δακρυγόνων. «Υποχωρήστε» φωνάζουν απ' τις ντουνοούκες. «Σκάσε» απαντούν οι πρώτοι μαχητές. «Κάντε αλυσίδες, δεν θα κουνηθούμε από δω» διατάζει αυτή τη φορά η φωνή απ' την ντουνοούκα. «Pasqua παραιτήσου» και «CRS - SS», ουρλιάζει ο κόσμος.

Οι επικεφαλής των φοιτητών, δίνουν τη μια διαταγή μετά την άλλη, όμως δεν πετυχαίνουν τίποτα. Ο έλεγχος χάνεται.

«Θέλουμε ένα ασθενοφόρο» φωνάζουν στην πλατεία. Τα πρώτα δακρυγόνα πέφτουν στην πλατεία. Άλλοι φωνάζουν να κάσουν όλοι κάτω, γιατί οι μπάτσοι δεν επιτίθενται σε καθιστούς, κι άλλοι να φύγουν όλοι μαζί για το Cartie - Latin. «Σιράκ, καθαρά, ο λαός θάχει το πετσί σου» ακούγεται από διαδηλωτές.

Τα CRS αρχίζουν να χάνουν την ψυχραιμία τους. Μάρτυρας ενός διαλόγου: «Θα χτυπήσω, θα τραβήξω πιστόλι» λέει ένας μπάτσος. «Είσαι τρελλός ε;» τον διακόπτει ο αρχηγός του και «Σκάσε» του απαντάει ο μπάτσος.

10 παρά τέταρτο και ένα αυτοκίνητο των CRS περικυκλώνεται και μερικοί μασκοφόροι αρχίζουν να σπάνε μεθοδικά τα φανάρια.

Από αναμετάδοση (από τα C.B.) διαλόγου ανάμεσα σε 2 μπάτσους μαθαίνεται ο σοβαρός τραυματισμός ενός διαδηλωτή, που δέχτηκε βόμβα δακρυγόνου στο πρόσωπο και που τελικά έχασε το μάτι του.

Λίγο μετά τις 11.00 η πλατεία έχει σχεδόν αδειάσει και 4.000 άτομα περίπου κατευθύνονται προς τη Σορβόνη, ενώ άλλες 3 - 4.000 προχωράν στη οδ. Σεβρών προσηλώνοντας να ενωθούν με τους συντρόφους τους. Μαθαίνεται ότι και 2ος διαδηλωτής έχασε το χέρι του προσπαθώντας να μαζέψει μια βόμβα δακρυγόνου. Ο δρόμος ανάβει κάτω από μια βροχή Μολότωφ που πέφτουν στα παράτεταγμένα CRS.

Η πιο βίαιη σύγκρουση γίνεται στις 12 παρά τέταρτο μπροστά στη Σορβόνη ανάμεσα στα CRS και στο τελευταίο κομμάτι 1000 διαδηλωτών.

Εκατοντάδες άτομα χτυπιούνται στο έδαφος απ' τα CRS. Οι μπάτσοι δεν συλλαμβάνουν προς το παρόν κανένα, αλλά παίρνουν τις ταυτότητες λέγοντας: «Θα έρθεις να την πάρεις αύριο απ' το τμήμα».

Ακούγονται φωνές που προτρέπουν όλους να πάνε στο Jussien. Το Cartie - Latin είναι κυκλωμένο από μπάτσους.

Τα CRS επιτίθενται βίαια σε μικρές ομάδες διαδηλωτών, ενώ δηλώνονται καινούργια οδοφράγματα. Το μηχανοκίνητο των μπάτσων ανεβοκατεβαίνει τους δρόμους

καταδιώκοντας διαδηλωτές.

Εδώ κι εκεί μικρές ομάδες 100 περίπου ατόμων, προερχόμενοι στη πλειοψηφία τους από άλλες πόλεις, όλοι κάτω από 18 χρόνων, φωνάζουν συνθήματα ενάντια στην καταστολή, ανάβουν φωτιές έξω απ' τη Σορβόνη και σηκώνουν οδοφράγματα.

Απ' τη μεριά των υπεύθυνων των φοιτητών δεν υπάρχει έλεγχος.

Οι επιθέσεις των CRS συνεχίζονται όλο και πιο βίαιες μέχρι τις πρωινές ώρες.

Υπάρχουν πολλοί τραυματίες, κυρίως νεαροί. Στο μέσο της νύχτας γίνεται η τελευταία σύσκεψη των εκπροσώπων των φοιτητών και καλεί σε διαδήλωση στις 2 η ώρα στη Σορβόνη.

Παρασκευή 5 Δεκέμβρη

Εκατοντάδες Λυκείοπαιδα συγκεντρώνονται, απ' τις πρώτες απογευματινές ώρες στο Καρτιέ Λατέν.

Δεν έχει οργανωθεί καμιά διαδήλωση αλλά απ' το πρωί κυκλοφορεί από στόμα σε στόμα η προτροπή «όλοι στη Σορβόνη».

Ξεκινάνε αυθόρμητα μια πορεία που έχει σαν τελικό στόχο την Βουλή, κινείται προς τα βόρεια χωρίς προκαθορισμένο δρομολόγιο, για να «μαζέψει» κόσμο. Τελικά 20 χιλιάδες άτομα φτάνουν το βράδυ στη Σορβόνη. Ο πιο πολύς κόσμος διαλύεται ενώ πολλοί οργανωμένοι κατά ομάδες σκορπίζονται στην λεωφόρο Saint Michel, στον κήπο του Luxembourg και στην πλατεία της Σορβόνης ανάβοντας μεγάλες φωτιές. Στη μία τα ξημερώματα του Σαββάτου, τα C.R.S. επιτίθενται και τελικά διώχνουν τον κόσμο.

Σάββατος 6 Δεκέμβρη

30.000 άτομα συμμετέχουν στην πορεία πένθους που έχει οργανωθεί. Το πλήθος προχωράει με ειρηνικό τρόπο. Τα C.R.S. ακολουθούν σε απόσταση. Η περιφρούρηση των φοιτητών δεν ελέγχει την κατάσταση. Κοντά στην πλατεία Ιταλίας τα C.R.S. εμφανίζονται και φράζουν αρκετούς δρόμους. Το πλήθος αγανακτεί, φωνάζει και πετάει πέτρες στα όργανα της καταστολής. Τα C.R.S. απαντούν με δακρυγόνα.

Η σύγκρουση αρχίζει, πύρινα φλεγόμενα οδοφράγματα, γίνονται συλλήψεις, υπάρχουν τραυματίες και από τις δύο μεριές, σπάζονται βιτρίνες και καταστρέφονται καταστήματα. Τελικά η αστυνομία κατορθώνει να ελέγξει την κατάσταση κατά τις δύομιση ή ώρα ξημερώματα Κυριακής.

Τελικός απολογισμός: 28 συλλήψεις, 58 μπάτσοι τραυματίες εκ των οποίων 2 σοβαρά, 21 σπασμένες βιτρίνες και 20 αυτοκίνητα κατεστραμμένα.

Την Κυριακή τ' απόγευμα αφήνονται ελεύθεροι 22 συλληφθέντες.

Από τους 28 που είχαν πιαστεί οι 12 ήταν φοιτητές, 4 μαθητές λυκείου, και 12 άλλοι που οι περισσότεροι ήταν άνεργοι.

συν. στη σελ. 10

από σελ. 9

Το νομοσχέδιο αποσύρεται, η κυβέρνηση υποχωρεί για να αποφύγει τυχόν απρόβλεπτες συνέπειες, απ' την κρίση που αρχίζει να παίρνει διαστάσεις. Υπάρχει ήδη 1 νεκρός ο Malik Ousekin.

Κυριακή 7 Δεκεμβρη

Το βιβλιοπωλείο της Γαλλικής Αναρχικής Ομοσπονδίας Public δέχεται επίθεση φασιστών που πετάνε στο εσωτερικό του ένα δακρυγόνο. Οι σύντροφοι αντιδρούν αστραπιαία και απωθούν τους ακροδεξιούς.

Τετάρτη 10 Δεκεμβρη.

Περίπου ένα εκατομύριο διαδηλωτές συμμετέχουν στην πορεία πένθους που έχει οργανωθεί από την κεντρική συντονιστική επιτροπή αγώνα των φοιτητών. Το κεντρικό πανώ είναι μαύρο και γράφει «πένθος». Τα αυτοκόλλητα της περιφρούρησης γράφουν «Ποτέ πια αυτό».

Είναι ένα αξιοθρήνητο και θλιβερό πλήθος.

πρακτικές που αφορούν την καθημερινή ζωή. Απ' αυτές τις μειονότητες θα ξεκινήσουν μια σειρά άγριων συγκρούσεων με τις κρατικές δυνάμεις καταστολής (C.R.S. - S.P.V.: επίλεκτα κατασταλτικά σώματα) με απολογισμό αρκετούς τραυματίες καθώς και έναν νεκρό (Αλγερινός). Ενώ μετά απ' όλα αυτά, φαινόταν ότι η σύραξη θα γενικευτεί, το ίδιο ξαφνικά όπως άρχισε, σβήνει (αφού βέβαια το επίμαχο νομοσχέδιο αποσύρεται) με μια ειρηνική πορεία-διαμαρτυρία για το νεκρό διαδηλωτή, με κεντρικό σύνθημα το απίστευτα γελοίο: «ποτέ πια αυτό».

Ίσως ο Γάλλος φοιτητής, ο Γάλλος νεολαίος μέσα απ' όλο αυτό το συφερό κάτι μπόρεσε να «δει», κάτι μπόρεσε να καταλάβει, σαν εμπειρία αλλά και σαν πρακτική, γεγονός όμως είναι ότι η μερικήτητα, η ρεφορμιστική ξεφτίλα κυριάρχησαν και πάλι.

Όλοι αυτοί που συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις με αποκλειστικό στόχο την απόσυρση του νομοσχεδίου έδειξαν ότι δεν ευαισθητοποιούνται απ' τις ληστείες των μεγαλοκαπιταλιστών - μεγαλοκαπιταλιστών, δεν αντιστέκονται στη κτηνωδία των κατασταλτικών δυνάμεων, δεν

βίωσης), μαζί με το εργατικό έχουν διαβρώσει, ίσως ανεπανόρθωτα το φοιτητικό - μαθητικό κίνημα, και θα μπορούσε να πει κανείς, ότι ο νεολαϊστικός χώρος βαδίζει το ίδιο μίζερα σε αντιεργεσιακές κατευθύνσεις. Ουσιαστικά το όλο γεγονός δεν άξιζε την τόση προσοχή μερικών συντρόφων που «παρασύρθηκαν» από την ειδησεογραφική κάλυψη που τους θύμιζε κάτι από «Μάη του 68», όταν τέτοιες ρεφορμιστικές κινήσεις παραμένουν ακλόνητες στους στόχους τους χωρίς επαναστατική προοπτική χωρίς κάποια αγανάκτηση για το υπάρχον σύστημα ποτέ δεν θα μπορέσει να ξεπηδήσει πραγματική αντίδραση γι' αυτό. Η μοναδική δύναμη της άρνησης προήρθε (και θα προέρχεται) απ' τους καταπιεσμένους και στερημένους, απ' αυτούς που αρνούνται τη συμπαιγνία μ' αυτή τη καταπιεστική ολότητα: το κράτος, και όχι από ράθυμους φοιτητές - κηφήνες, από δολοφόνους καριέριστες.

Η αντίδραση, οι επαναστατικές τάσεις πηγάζουν απ' όλους αυτούς που είναι ασυμφιλίωτα αντίθετοι με κάθε κέντρο εξουσίας και κάθε καταναγκασμό, απ' όλους αυτούς που βρίσκονται σε συνεχή ρήξη με όλους τους σύγχρονους θεσμούς και αξίες, παλεύοντας για μια κοινωνία που θα τους ανήκει και θα της ανήκουν, χωρίς θύματα και θύτες, για μια Αντιεξουσιαστική κοινωνία.

Ρατσισμός - Μετανάστες

Είναι γεγονός ότι ανάμεσα σ' αυτούς που εξέφρασαν το μίσος και την απέχθεια για τη κοινωνία και τους μηχανισμούς της, στις συγκρούσεις των ημερών αυτών, είναι και διάφορες μειονότητες Μαύρων, Αλγερινών, Αράβων και άλλων μεταναστών που χρόνια τώρα αντιμετωπίζουν το άσβεστο ρατσιστικό μίσος, και την επιβλημένη απ' τη Γαλλική κοινωνία γκετοποίηση. Επιθέσεις από φασίστες και κάθε είδους ρατσιστές στις γειτονίες τους, φωτιές στα σπίτια που ζουν, αλληπάλληλες έφοδοι της αστυνομίας και άγρια καταστολή, με αποκορύφωμα τις δολοφονίες νέων μεταναστών από μπάτσους.

Δuo νέοι Αλγερινοί, δολοφονήθηκαν απ' την αστυνομία το βράδυ της Παρασκευής προς ξημερώματα Σαββάτου (6 Δεκεμβρη).

Ο ένας ο Μαλίκ, στα επεισόδια της Παρασκευής σ' ένα δρόμο κοντά στη Σορβόνη. Ο άλλος ο Abdel Benyatnia» (19 χρόνων) έξω από ένα café: !tout est bien».

Την Τρίτη 9 Δεκεμβρη, πάνω από 2000 νέοι Αλγερινοί πραγματοποίησαν πορεία-διαμαρτυρία για το θάνατο του Abdel, ξεκινώντας απ' το café όπου δολοφονήθηκε. (Η αστυνομία απέκρυψε τη δολοφονία και το πτώμα του Abdel για τρεις συνεχείς μέρες).

Τα πλακάτ που κρατούσαν οι διαδηλωτές έγραφαν: «Abdel, δολοφονημένος από μπάτσο», «Malik, Abdel, η αστυνομία δολοφονεί».

«Στοπ, στις δολοφονίες της αστυνομίας».

Στην πορεία συμμετείχαν αντιπρόσωποι του SOS-Racisme, και του κομμουνιστικού κόμματος, καθώς και φοιτητές απ' το jussien με πανώ που έγραφε: «Για τον Malik, τον Abdel, και τους άλλους».

Ακόμα στη Lyon, οι «Νέοι Άραβες της Λυών και του bautiene» έβγαλαν ανακοίνωση για τα επεισόδια όπου αναφέρουν ότι: «οι βιαιότητες είναι η έκφραση της θέλησης της κυβέρνησης να μην διαπραγματευθεί για το νομοσχέδιο, που ωστόσο καθορίζει το μέλλον της Γαλλίας και της νεολαίας της».

Οι JALB τράβηξαν τη προσοχή του κόσμου το περασμένο καλοκαίρι, όταν 2 από αυτούς κρατήσαν μια απεργία πείνας που υποστηριζόταν απ' τον Mgr Deconrtray ενάντια στο νομοσχέδιο για τους αλλοδαπούς.

Μια προσπάθεια προσεγγίσης των γεγονότων

Τα γεγονότα του τελευταίου δεκαήμερου του Νοέμβρη και του πρώτου δεκαήμερου του Δεκεμβρη στη Γαλλία ήρθαν να δημιουργήσουν μια σειρά από αντικρουόμενες εντυπώσεις και απόψεις. Οι αστικές φυλλάδες έσπευσαν να γράψουν για ένα νέο «Γαλλικό Μάη». Διατυπώθηκε ακόμα η άποψη ότι το φοιτητικό κίνημα έχασε μια ευκαιρία για να δημιουργήσει ένα σημαντικό ρήγμα στο Γαλλικό κράτος. Υπήρξαν και αρνητικές απόψεις που εκφράστηκαν τόσο στην αρχή της κινητοποίησης όσο και μετά τη λήξη της.

Η CNT διατυπώνει την άποψη ότι δεν πιστεύει στη δυνατότητα εξέγερσης κάτω από τις υπάρχουσες συνθήκες: «Στις γιορτές όλα θα λήξουν, όλοι θα πάνε διακοπές» λέει κάποιος σύντροφος της CNT. Αντίθετα οι σύντροφοι της γαλλικής ομοσπονδίας συμμετέχουν στις επιτροπές των πανεπιστημίων. Στις πρώτες συγκρούσεις της 4/12 οι αναρχικοί μαζί με άλλους εξεγερμένους αντιστέκονται με μολότωφ στα φασιστικά CRS του κράτους.

Ποια είναι τελικά η πραγματικότητα; Είχαμε μια εξέγερση, μια χαμένη ευκαιρία για εξέγερση ή μια κινητοποίηση με κάποιες βίαιες - δυναμικές εκφράσεις;

συν. στη σελ. 14

ΕΑΝΑ

ΣΤΗ

ΜΕΡΙΚΟΤΗΤΑ

Γαλλία: Ένα κράτος διαμορφωμένο έτσι, ώστε να μπορεί να ανταποκρίνεται στις υψηλές απαιτήσεις του σύγχρονου καπιταλιστικού μοντέλου. Ένα μοντέρνο άντρο ιμπεριαλιστών-μεγαλοκαρχαριών θεριεμένο με κάθε είδους πολυεθνικές (βαριάς βιομηχανίας, ηλεκτρονικών, φαρμακευτικών, καλλυντικών κ.λπ.) με πλούσια ληστρική δράση στις τριτοκοσμικές χώρες (πολλές φορές αυτή η δράση σαν συνέπεια του παλιού αποικιοκρατικού της ρόλου) ένας νατοϊκός συνεργάτης, μια πυρηνική δύναμη, που μάλιστα (ξεπερνώντας ακόμα και αυτή την Αγγλία) βρίσκεται στη τρίτη μεγαλύτερη θέση εμπορίας όπλων (πρώτη η Η.Π.Α., δεύτερη η Σοβιετική Ένωση).

Ο Γαλλικός κρατικός μηχανισμός σαν τέτοιος, προχωρεί αταλάντευτα στις καπιταλιστικές του κατευθύνσεις χωρίς πραγματικά να παρουσιάζεται σημαντική λαϊκή αντίσταση στα κέντρα αποφάσεων.

Ακόμα και όταν οι μαζικές απολύσεις απ' τα βιομηχανικά συγκροτήματα (Ρενό, συντροέν, βιομηχανίες μετάλλου), η ανεργία, η μείωση μισθών, ο πληθωρισμός και γενικά η πτώση του βιοτικού επιπέδου γίνονται καθημερινές εικόνες, το προλεταριάτο δείχνει ανίκανο να συγκρουστεί (ο «Μάης του 68» τόσο σαν «σοκ» της εξουσίας, όσο και σαν παράδειγμα κοινωνικής δράσης μιας πρακτικής, είναι «ξεπερασμένος», θεωρείται πια κάτι σαν μακρινό παρελθόν, μια ρομαντική παύση).

Συγχρόνως παρατηρείται ανησυχιακή αύξηση της φασιστοποίησης των πολιτών με ναζιστικά ιδεολογικά απόρροια (εθνικό μέτωπο Λεπέν) καθώς και μείωση της παραδοσιακά ρεφορμιστικής αριστεράς.

Σήμερα το Γαλλικό καπιταλιστικό - Ιμπεριαλιστικό σύστημα δοκιμάζεται πραγματικά κι' αυτό μέσα από τις διεθνείς συγκυρίες (που κύρια διαμορφώνουν τα τελευταία 10 χρόνια οι Η.Π.Α., Ιαπωνία), ενώ παράλληλα μπορεί να παραμένει ακλόνητο, σαν πολιτική «επιλογή». Οι λαϊκές δυνάμεις είναι το ίδιο αγκυλωμένες και συντηρητικές μ' εκείνες της Δυτικής Γερμανίας και Αγγλίας. Έτσι λοιπόν καθώς οι κοινωνικός δομισμός της Γαλλίας παραμένει σ' αυτή τη μορφή τις προηγούμενες εβδομάδες, η συντηρητική θατσερίζουσα κυβέρνηση του Ζακ Σιράκ καταθέτει σχέδιο νόμου περί εισαγωγής στα Γαλλικά Α.Ε.Ι. (περιοχές των εισαγόμενων με βάση την οικονομική του βαθμίδα.) Μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα, κάτι πρωτόγνωρο για τα εκεί δεδομένα τα τελευταία 20 χρόνια αναπτύσσεται: Όλο το φοιτητικό - μαθητικό «κίνημα» βρίσκεται στο πόδι (η πρώτη κινητοποίηση συσπειρώνει 500.000, η δεύτερη 1.000.000, ενώ συμμετέχουν και εργατικές δυνάμεις, C.G.T., C.F.D.T., F.O., C.N.T. Γαλλίας) σε δύο εικοσιτετράωρα έχει ήδη δημιουργηθεί ρήγμα στη λειτουργία του όλου μηχανισμού με ταυτόχρονη κρίση εξουσίας. Άνεργοι και περιθωριοποιημένα κοινωνικά στρώματα νέγροι, αλγερινοί, μετανάστες, που με την αναβίωση του φυλετικού ρατσισμού ζουν σε συνθήκες άθλιας οικονομικής στέρσης, εξόντωσης και διωγμού, μπαίνουν στα γεγονότα δίνοντας τους ένα χαρακτήρα εξεγερσιακό, δυναμικής αντιπαράθεσης που συγχρόνως θίγει καθαρά ταξικούς στόχους: διαδικασίες και

τους ενδιαφέρει η αντιπαράθεση με τ' αφεντικά, δεν τους νοιάζει ο ρόλος τους, η προσοχή τους είναι στραμμένη στο βόλεμα, στη θεσούλα, στο γλοιώδες αίσθημα της κοινωνικής «καταξίωσης» και «εξασφάλισης». Όταν βλέπουν αμφίβολο το μέλλον - καριέρα τους ξεσηκώνονται, όταν τους εξασφαλίζεται εφησυχάζουν. Ενώ οι δυνατότητες οξύνσης των αντιθέσεων ήταν ήδη φανερές (η συμμετοχή των εργατών είχε επεκταθεί), ενώ οι στόχοι της αυτοδιεύθυνσης, αυτοοργάνωσης του αντιεξουσιασμού (σύνθημα του «Μάη του 68»), θα μπορούσαν να τεθούν σε πιο πλατιά λαϊκή βάση, καθώς οι κατασταλτικές δυνάμεις είχαν δείξει το πραγματικά δολοφονικό τους πρόσωπο, ενώ η κυβερνητική κρίση είχε αρχίσει (παραίτηση του υπουργού παιδείας) και τα κόμματα προσπαθούσαν όπως - όπως να πατρωνάρουν τη κατάσταση, οι φοιτητές, οι μαθητές, διάλεξαν την απάθεια, οι Γάλλοι νεολαίοι έδειξαν πως στην οκνηρία και στην καθήλωση δεν έχουν τίποτα να ζηλέψουν απ' τους εκφασιστοποιημένους μικροαστούς.

Η εξουσία στάθηκε για άλλη μια φορά ανίκανη να ανακόψει τον ξεσηκωμό, τη λαϊκή παρόρμηση, η αντιπαράθεση έπαψε να υφίσταται από έλλειψη επαναστατικής ηθικής, από στέρση ταξικών στόχων, κριτικής ικανότητας, ανατρεπτικής δράσης.

Ο Νοέμβρης του 86 στη Γαλλία εκπέμπει το γενικό του μήνυμα: Στις όψιμες συνθήκες καπιταλιστικής οργάνωσης οι μορφές και η πάλη των ταξικών αντιθέσεων έχουν εκφυλιστεί, η αλλοτρίωση των συνθηκών ζωής (εργασιακές σχέσεις, παραγωγή, κατανάλωση, τρόποι δια-

● T.F1: Η βαρύτητα των εικόνων.

Ντοκουμέντο σοκ, χτες στο βράδυ (Κυριακή 7/12), στις ειδήσεις των 8 στο T.F1 (κανάλι 1 της γαλλικής T.V.)

Βλέπουμε —ρεπορτάζ της Πέμπης 9/12— μια ομάδα 20 περίπου νέων της ακρας δεξιάς, μελών της C.U.D. (= ομάδα ένωση άμυνα), με κράνη και σιδερόβεργες, απέναντι από τα CRS, να φράζουν το δρόμο D' Assas για να μην περάσει από και η διαδήλωση. Αρχίζει μεταξύ τους ένας διάλογος:

— Ο αξιωματικός των C.R.S.: «Θέλετε να περάσετε από την άλλη μεριά;»

— Ένας από την ομάδα: «Ναι».

— Ο αξιωματικός, γυρνώντας προς τους άνδρες του: «Αφήστε τους να περάσουν».

— Ευχαριστούμε, λένε οι φασίστες προσθέτοντας: «Ξέρτε, δεν είμαστε εναντίον σας».

— Ξέρω, ξέρω, απαντάει απλά ο αξιωματικός.

Το ρεπορτάζ δείχνει στη συνέχεια, το «κομμάντο» επί το έργον, την ίδια μέρα στην Invalides, κι ύστερα καθ' όλη τη διάρκεια της νύχτας στο Καρτιέ Λατιν.

Ανάμεσα σε δυο ρήψεις βριστών, βρίσκουν το χρόνο να εξηγήσουν «Εμείς είμαστε Γάλλοι, είμαστε λευκοί, έχουμε αρχίδια κι είμαστε και έξυπνοι. Από την άλλη μεριά είναι τα κομμουνία. Εμείς την αριστερά τη χτυπάμε!».

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

50 χρόνια πριν

Τον Απρίλιο του 1931 καταργήθηκε η Μοναρχία στην Ισπανία κι ανακηρύχθηκε η Δημοκρατία. Το νέο καθεστώς όμως παρ' όλο που στηρίχθηκε στο βαθύ πόθο του λαού για πραγματική αλλαγή στην κοινωνική δομή της χώρας, στάθηκε απρόθυμο να δώσει κάποια ουσιαστική λύση στα οξυμένα προβλήματα του Ισπανικού λαού. Οι αστικοδημοκρατικές και σοσιαλδημοκρατικές πολιτικές δυνάμεις, που κυβερνούσαν, παρέμειναν σε μεγάλο βαθμό δέσμιες των δυνάμεων που είχαν στηρίξει τη μοναρχία - την καθολική εκκλησία, τους милитарιστές του στρατού, τους γαιοκτήμονες και τη διεφθαρμένη κρατική γραφειοκρατία - μπλοκάροντας τον ριζοσπαστισμό του Ισπανικού λαού. Η πιο οργανωμένη και ριζοσπαστική δύναμη του λαού, το αναρχικό κίνημα και οι οργανώσεις του CNT και FAI (ο αναρχισμός είχε βαθιές ρίζες στο Ισπανικό προλεταριάτο από το 1868) απάντησαν στην αντιλαϊκή Δημοκρατία κλιμακώνοντας τον κοινωνικό αγώνα με απεργίες, σαμποτάζ, αγροτικές εξεγέρσεις και αντάρτικο πόλης. Έχοντας σαν σύνθημα «η γη στους αγρότες, τα εργοστάσια στους εργάτες». Η Δημοκρατική κυβέρνηση απάντησε όπως θ' απαντούσε κάθε κυβέρνηση με αστυνομία, και στρατό.

Με τις εκλογές όμως στα τέλη του '33 η κατάσταση άλλαξε και η κυβέρνηση πέρασε στα χέρια της Δεξιάς που επιδόθηκε στην καταστροφή των ασημάντων επιτευγμάτων των δημοκρατικών. Στις εκλογές οι αναρχικοί κήρυξαν «εκλογική απεργία» προπαγανδίζοντας την «ένοπλη εξέγερση σαν τη μόνη επαναστατική διέξοδο για την εργατική τάξη». Το Δεκέμβρη του '33 η CNT-FAI υλοποίησε την προπαγάνδα της με μια ακόμη ένοπλη εξέγερση κι οι μαυροκόκκινοι σημαίες υψώθηκαν πάνω απ' τα χωριά της Αραγωνίας και της Ριόχα που κήρυξαν τον αντιεξουσιαστικό-κομμουνισμό, μέχρι την άγρια καταστολή των αγωνιστών. Η «μαύρη διετία» της Δεξιάς '34-'35, σηματοδεύτηκε κι από την Αστουριανή επανάσταση που συμμετείχαν μαζί αναρχικοί και σοσιαλιστές, αλλά η βαθιά διάσταση ανάμεσα στην UGT*** και την CNT και η παλιά έχθρα των αναρχικών και ρεφορμιστών δεν ε-

πέτρεψαν την εξαπλώσή της σε πανεθνικό επίπεδο κι η απομονωμένη επανάσταση πνίγηκε στο αίμα. Η επίθεση στο εργατικό κίνημα συνεχίστηκε με τέτοια βιαιότητα που στα τέλη του 1935 υπήρχαν πάνω από 30 χιλ. πολιτικοί κρατούμενοι.

Η κατάσταση άλλαξε πάλι με τις εκλογές τον Φεβρουάριο του '36. Οι σοσιαλιστές μετά την Αστουριανή ήττα επέστρεψαν στον κοινοβουλευτισμό συγκροτώντας το «Λαϊκό μέτωπο» με τα κεντροδημοκρατικά κόμματα και το ολιγάριθμο κομμουνιστικό κόμμα. Τη νίκη όμως του «Λαϊκού Μετώπου» στις εκλογές έκρινε η CNT με τα εκατομμύρια μέλη της, εγκαταλείποντας σιωπηρά το σύνθημα της «εκλογικής απεργίας» για ν' απελευθερωθούν οι 30 χιλ. πολιτικοί κρατούμενοι. Οι όποιες όμως αλλαγές της νέας κυβέρνησης δεν ξεπέρασαν εκείνες του '31, ενώ οι αντίπαδες της Ισπανικής κοινωνίας ετοιμάζονταν για την τελική αναμέτρηση. Οι εθνικιστές προσανατολισμένοι ιδεολογικά και οργανωτικά στον φασισμό σχεδίαζαν να καταλάβουν την εξουσία με τη βοήθεια του Άξονα και να επιτεθούν στο αντιεξουσιαστικό κίνημα. Η CNT-FAI με ενάμιση εκατομμύριο μέλη βλέποντας το «Λαϊκό μέτωπο» από τη μια ανίκανο ν' αναχαιτίσει το Φασισμό κι απ' την άλλη απρόθυμο να παρακολουθήσει τις επαναστατικές διεκδικήσεις του λαού, ετοιμάζονταν για την κοινωνική επανάσταση. Το Φασιστικό πραξικόπημα εκδηλώθηκε στις 17 Ιουλίου στο Ισπανικό Μαρόκο και σύντομα εξαπλώθηκε στην ηπειρωτική Ισπανία. Η άρνηση της Δημοκρατικής κυβέρνησης να δώσει όπλα στο λαό και ιδιαίτερα στους αναρχικούς, (που τους φοβόταν περισσότερο από το φασισμό) οι συνδιαλλαγές της και η αμυντική της στάση απέναντι στους στασιαστές έδωσαν τον απαραίτητο χρόνο στον Φράνκο για να εδραιώσει το στρατό του στο 1/3 της χώρας. (Αν και οι φασίστες είχαν υπολογίσει σωστά στη μικρή αντίσταση της Κυβέρνησης αλλά δεν μπόρεσαν να υπολογίσουν το μέγεθος της λαϊκής αντίστασης.) Σε περιοχές, όπως η Καταλονία, όπου οι αναρχικοί ήταν έστω και ανεπαρκώς οπλισμένοι,

η συντριβή των φασιστών στάθηκε ζήτημα λίγων ωρών και σαν επιστέγασμα εξήντα χρόνων αναρχικής προπαγάνδας και δράσης ξέσπασε η κοινωνική επανάσταση στη μισητή Ισπανία. Παράλληλα με την οργάνωση ενόπλων «πολιτοφυλακών» εκατομμύρια εργαζόμενοι κατέλαβαν τα «περισσότερα εργοστάσια και το μεγαλύτερο μέρος της γης τα κολεκτιβοποίησαν, τα διέδωσαν, κατόργησαν το χρήμα κι έζησαν με κομμουνιστικούς τρόπους εργασίας και διανομής κι όλα αυτά μέσα σ' ένα φοβερό εμφύλιο πόλεμο».

Ένας δεύτερος εμφύλιος πόλεμος ξέσπασε μέσα στην αντιφασιστική παράταξη. Οι αντιεξουσιαστές βρέθηκαν υποχρεωμένοι εκ των πραγμάτων να συμπαραταχθούν με τους δημοκράτες, σοσιαλιστές, σταλινικούς, αυτονομιστές κ.λ.π. για να δημιουργήσουν με την ενότητα ευνοϊκότερους όρους νίκης απέναντι στο φασισμό. Όμως το σταλινικής έμπνευσης «Λαϊκό μέτωπο» δεν αποδείχθηκε λιγότερο αντεπαναστατικό από τους φασίστες και το μόνο που κατάφερε ήταν να χάσει τον πόλεμο αφού πρώτα επιτέθηκε με τα όπλα ενάντια στους αυτοδικουθενούς προλεταρίους και προσεταιρίστηκε τους ρεφορμιστές «αγέτες» του αναρχοσυνδικαλισμού. Η ετερόκλητη και πολυκύμαντη «συμμαχία» των αναρχικών με τους κρατιστές «αντιφασίστες» οδήγησε την επανάσταση σε περιπέτειες οι οποίες εμπόδιζαν τη νίκη της και την εξαπλώση της πέρα από τα Πυρηναία, νίκη που θα έδινε επαναστατικό διεξόδο για τις αντιφασιστικές και αντικαπιταλιστικές διαθέσεις του Ευρωπαϊκού προλεταριάτου.

Για την επανάσταση και τον εμφύλιο της Ισπανίας υπάρχει βιβλιογραφία στα ελληνικά όπου καταγράφεται ο αγώνας των συντρόφων μας, ο ειδικός αντεπαναστατικός ρόλος των σταλινικών στην Ισπανία και οι οποίοι ρεφορμιστικοί προσανατολισμοί και ελιγμοί στα πλαίσια του αναρχοσυνδικαλισμού που πρόβαλαν ως ένα βαθμό ψεύτικα διλήμματα του τύπου «ή επανάσταση ή πόλεμος» και «ή Δημοκρατία ή Φασισμός» για ν' αναχαιτίσουν την κοινωνική επανάσταση που υλοποιούσε τον αντιεξουσιαστικό κομμουνισμό στην Ισπανική γη.

Το συνέδριο της Σαραγόσσα

Την 1η Μάη του 1936 η CNT συγκάλεσε το 4ο εθνικό συνέδριό στο Ίρις Παρκ Θήατερ στη Σαραγόσσα. Ήταν το τελευταίο συνέδριο πριν από την 19η Ιούλη και το καθοριστικό για την πορεία της επανάστασης.

Σαν πρώτη άμεση δουλειά της CNT ορίστηκε η προετοιμασία για την κοινωνία του μέλλοντος.

Σ' αυτό το συνέδριο μεταξύ άλλων τονίστηκαν ότι πρωταρχικό καθήκον του Ισπανικού προλεταριάτου είναι η πάλη ενάντια στον καπιταλισμό και το χτύπημα της πολιτικής του έκφρασης το δημοκρατικό καθεστώς, τελευταία και ραφιναρισμένη έκφρασή του, και ότι ο κρατικός καπιταλισμός δεν είναι άλλο πράγμα από έναν αυταρχικό κομμουνισμό.

Για το 4ο συνέδριο η επανάσταση θα πρέπει να θεμελιωθεί πάνω στις αρχές και στο πνεύμα του Αντιεξουσιαστικού Κομμουνισμού. Στην βίαιη φάση της θα καταργηθούν: η ατομική ιδιοκτησία, το κράτος, η εξουσία, σαν αίτια που χωρίζουν τους ανθρώπους σε εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενους, σε καταπιεστές και καταπιεζόμενους.

Η κοινωνικοποίηση του πλούτου της κοινωνίας και οι συνεταιρισμοί των ελεύθερων παραγωγών θα διευθύνουν απ' ευθείας την παραγωγή και την κατανάλωση. Επίσης το συνέδριο αναφέρθηκε λεπτομερώς στη λειτουργία των Αναρχικών Κομμούνων και στην σχέση τους με τον τόπο δουλειάς: τα εργοστάσια.

Ένα άλλο ζήτημα που απασχόλησε το συνέδριο ήταν και η υπεράσπιση των επαναστατικών κεκτημένων. Η καλύτερη εγγύηση ενάντια σε κάθε προσπάθεια επανεγκαθίδρυσης του παλιού καθεστώτος, είτε από εσωτερικούς είτε από εξωτερικούς εχθρούς, είναι ο Ένοπλος Λαός.

Μετά το τέλος του συνεδρίου οργανώθηκε μια συγκέντρωση στην πλάζα ντε Τόρος της Σαραγόσσα για να ενημερωθεί ο Λαός για τις αποφάσεις που είχαν παρθεί. Για 24 ώρες η Σαραγόσσα έγινε η πρωτεύουσα του Ισπανικού Επαναστατικού Προλεταριάτου.

Το όργανο της CNT στην Καταλονία η «Solidaridad Obrera» τέλειωσε το κύριο άρθρο της με αυτές τις λέξεις: «Το συνέδριο τέλειωσε αλλά τώρα αρχίζει η πραγματική δουλειά της επαναστατικής προετοιμασίας».

Στο συνέδριο δεν πρυτάνευσε κανένα προσωπικό κριτήριο, αλλά κυριάρχησε η συλλογική σκέψη. Υπήρχε ομοφωνία για τις αποφάσεις που πάρθηκαν και που πρέπει επίσης να πραγματοποιηθούν ομόφωνα.

Ας μάθουμε τον τρόπο, για να δείξουμε στους εργάτες όλου του κόσμου πως γίνεται μια επανάσταση».

Η CNT, γεννήθηκε μέσα από την πάλη αιτημάτων άμεσα διεκδικητικών, που όμως υπήρξαν στην ουσία ο πρωταρχικός παράγοντας που έδωσε ώθηση στο εργατικό κίνημα των αρχών του αιώνα, βοηθώντας έτσι να ωριμάσουν οι συνθήκες για τους επερχόμενους επαναστατικούς στόχους της. Έτσι και στα συνέδριά της, πρωταρχική υποχρέωση υπήρξε πάντα να παρουσιάζονται αυτοί οι στόχοι που έφτασαν να είναι, τα τελευταία χρόνια, ένα από τα κυριότερα προβλήματά της.

Σ' ένα από τα συνέδριά της που έγινε στη Σαραγόσσα τον Μάη του '36, 2 μήνες πριν την φασιστική επίθεση αποφάσισαν να εντείνουν τις διαδικασίες της κοινωνικής επανάστασης, και να δώσουν μεγαλύτερη προσοχή στα προβλήματα της ίδιας της επανάστασης, για την οποία εκπονήθηκε μία ανάλυση: η σενετίστικη αντίληψη, σχετικά με το πώς θα είναι η ζωή μετά την επανάσταση, σύμφωνα με τον ελευθεριακό κομμουνισμό. Η ανάλυση αυτή αποτέλεσε ένα πρόγραμμα που απευθύνθηκε σε όλες τις τάσεις του ελευθεριακού κινήματος. Ο ελευθεριακός κομμουνισμός αντιπροσώπευε σ' αυτή τη φάση μία γενική πλατφόρμα - πρωτοβουλία για την πραγματοποίηση των αναρχικών ιδανικών ως την έσχατή τους συνέπεια. Δεν έχει παρά να δημιουργηθεί το προπαρασκευα-

στικό έργο της επανάστασης αρχίζοντας απ' τον Ιούλιο του 1936, το οποίο πρακτικά θα εφαρμόζε το πρόγραμμα του συνεδρίου της Σαραγόσσα.

Έτσι αντιλαμβάνονταν την οικονομική κοινωνική οργάνωση να ξεπηδά αυθόρμητα χωρίς πιέσεις από τα πάνω, μια οργάνωση που θα μπορούσε να ποικίλλει ανάλογα με την ιδιαιτερότητα κάθε περιοχής (κάτι που πραγματοποιήθηκε στην επαναστατική διαδικασία που αυτό φαίνεται σ' όλο το επαναστατικό έργο). Έτσι λοιπόν οι θεμελιώδεις ιδέες του ελευθεριακού κομμουνισμού που κυριαρχούσαν, χαρακτήριζαν πάντα τον ισπανικό αναρχισμό.

Παραθέτουμε ακέραιο όλο το κείμενο: Διακηρύσσουμε:

1) Πρώτον: Για να θέσουμε τον ακρογωνιαίο λίθο του οικοδομήματος της δράσης μας πρέπει να προχωρήσουμε έχοντας επίγνωση της αρμονίας που υπάρχει ανάμεσα στα δύο επίπεδα, το ατομικό και το συλλογικό, δίνοντας όλα τα περιθώρια παράλληλης και ανεμπόδιστης ανάπτυξης και στα δύο.

2) Δεύτερον: Αποδεχόμαστε προς χάριν της αρμονικής σύνθεσης, την αναγνωρισμένη κυριαρχία του ατομικού.

συν. στη σελ. 12

από σελ. 11

γανα, τα οποία θα επιφορτισθούν με την πραγματοποίηση αυτού του έργου, π.χ., ένα συμβούλιο παραγωγής και διανομής με κανονική αντιπροσώπευση στις εθνικές ομοσπονδίες παραγωγής και στο ετήσιο συνέδριο των κομμούνων.

Αποστολή και εσωτερική λειτουργία της Κομμούνας

Η κομμούνα θα ενδιαφέρεται για ό,τι απασχολεί το άτομο.

Θα κανονίζει για τις υποθέσεις του λαού. Θα μεριμνά για τα προβλήματα στέγασής για τα μέλη της, έχοντας στην διάθεσή της τα αγαθά και προϊόντα των συνδικάτων ή των συνεταιρισμένων παραγωγών. Θα ασχοληθεί επίσης και με την υγιεινή των κοινοτικών στατιστικών, καθώς και με τις αναγκαιότητες της συλλογικής. Για τη κατασκευή ιδρυμάτων υγείας όπως και για συντήρηση, τελειοποίηση των τοπικών μέσων επικοινωνίας.

Θα διοργανώνει τις σχέσεις με τις άλλες κομμούνες και θα ενισχύει τις καλλιτεχνικές και πολιτιστικές δραστηριότητες.

Για την καλύτερη διεκπεραίωση του έργου της θα ιδρύσει ένα κοινοτικό συμβούλιο στο οποίο θα συμμετέχουν αντιπρόσωποι από τα συμβούλια καλλιέργειας, υγείας, πολιτισμού, διανομής και παραγωγής - στατιστικής.

Το εκλογικό σύστημα στα συμβούλια θα καθορίζεται έτσι ώστε να αντιπροσωπεύεται η πολυμορφία του πληθυσμού, έχοντας υπόψη ότι θα καθυστερήσει η πολιτική αποκέντρωση των μητροπόλεων, θα θεσμοθετηθούν ομοσπονδιακοί κανόνες.

Όλες αυτές οι αρμοδιότητες δεν θα είναι εκτελεστικού και γραφειοκρατικού χαρακτήρα. Ξέχωρα από αυτούς που θα αναλάβουν τις τεχνικές και στατιστικές λειτουργίες οι άλλοι θα εκτελούν το έργο τους ως παραγωγοί ενωμένοι σε τμήματα που θα προσπαθούν να δώσουν λύσεις σε μικροπροβλήματα που δεν θα χρειάζονται γι' αυτά γενικές συνελεύσεις.

Θα γίνονται συνελεύσεις κάθε φορά που θα το επιβάλλουν οι ανάγκες της κομμούνας με αίτηση των μελών του κοινοτικού συμβουλίου και με την θέληση των μελών της κομμούνας.

Σχέσεις συνδιαλλαγής των προϊόντων

Όπως έχουμε ήδη τονίσει, η δικιά μας οργάνωση είναι ομοσπονδιακού τύπου και εξασφαλίζει την ελευθερία του ατόμου στην ομάδα σε σχέση με την κομμούνα, αυτής σε σχέση με τις ομοσπονδίες και αυτών τέλος με τις συνομοσπονδίες.

Περνάνε, λοιπόν, από το άτομο στη συλλογικότητα εξασφαλίζοντας τα δικαιώματά του, υπηρετώντας την αρχή της ελευθερίας.

Τα μέλη της κομμούνας, θα συζητούν τα εσωτερικά τους προβλήματα παραγωγής, κατανάλωσης, υγιεινής όποτε θα χρειάζεται. Όταν θα πρόκειται για προβλήματα τέτοια που έχουν σχέση με κάθε περιοχή ή επαρχία θα πρέπει να γίνονται ομοσπονδίες που θα συσκέπτονται και στις συνελεύσεις που αυτές θα κάνουν θα αντιπροσωπεύονται όλες οι κομμούνες.

Για παράδειγμα, αν είναι να φτιαχτούν δρόμοι που θα ενώνουν διάφορα χωριά μιας επαρχίας για να εξυπηρετηθεί ή ανταλλαγή των προϊόντων ή δρόμοι που θα συνδέουν επαρχίες αγροτικές με βιομηχανικές είναι φυσικό κάθε κομμούνα να παρουσιάσει την έκθεσή της, και να αναλάβει το έργο που θα της αναλογεί. Για τα επαρχιακά ζητήματα θα υπάρχουν οι Ομοσπονδίες της Επαρχίας, που θα αναλάβει να θέσει σε εφαρμογή τις διάφορες συμφωνίες, οι οποίες θα αντιπροσωπεύουν την θέληση των μελών της επαρχίας.

Έτσι λοιπόν από το άτομο και την κομμούνα στην ομοσπονδία και στην συνομοσπονδία.

Με τον ίδιο τρόπο θα συζητούνται όλα τα εθνικά ζητήματα. Η Εθνική οργάνωση θα ρυθμίζει τις διεθνείς σχέσεις, θα βρίσκεται σε στενή επαφή με το διεθνές προλεταριάτο διαμέσου των οργανώσεών του που θα ενωθούν - όπως και το δικό μας - σε μια Διεθνή Ένωση των Εργαζομένων.

Για την ανταλλαγή προϊόντων από τη μια κομμούνα στην άλλη, τα κοινοτικά συμβούλια θα έρχονται σε επαφή με τις επαρχιακές ομοσπονδίες κοινοτήτων (κομμούνων) και με το Συνομοσπονδιακό Συμβούλιο Παραγωγής και διανομής, επισημαίνοντας σε αυτές αυτό που σφάλει και προσφέροντας αυτό που αξίζει.

Με ένα δίκτυο σύνδεσης ανάμεσα στις κομμούνες και τα συμβούλια παραγωγής και στατιστικών φτιαγμένο από τις εθνικές ομοσπονδίες των παραγωγών, απλοποιείται και λύνεται το πρόβλημα.

Μέσα στην κοινοτική αντίληψη επίσης είναι ότι το κάθε συμβούλιο εργοστασιακό ή εργοτεχνικό θα εφοδιάζει με κάρτες παραγωγού δίνοντας έτσι την δυνατότητα στους εργάτες να προμηθευτούν τα αναγκαία τρόφιμα. Η κάρτα του παραγωγού θα είναι το τεκμήριον της ανταλλαγής και θα στηρίζεται σε δύο βασικούς κανόνες: πρώτον: θα είναι αμεταβίβαστη, δεύτερον: υιοθε-

τείται ένα σύστημα καταγραφής της αξίας του εργασιμου χρόνου ανά εργάσιμες ημέρες με μέγιστο ισχύος ένα χρόνο για την απόκτηση των προϊόντων.

Όσο για τα παθητικά στοιχεία του πληθυσμού αυτά θα διευκολύνονται με κάρτες κατανάλωσης από το κοινοτικό συμβούλιο.

Βέβαια από τώρα δεν μπορούμε να εγκαθιδρύσουμε ένα απόλυτο σχέδιο. Πρέπει να σεβαστούμε την αυτονομία των κομμούνων εκείνων - που θα κρίνουν ορθότερους - άλλους τρόπους εσωτερικής συναλλαγής, φθάνει να μην ζημιώνουν σε καμμία περίπτωση τις άλλες κομμούνες.

Τα καθήκοντα του ατόμου στη συλλογικότητα και Σχέδιο για την Δικαιοσύνη

Ο Ε.Κ. είναι ασυμβίβαστος στο καθεστώς αναμόρφωσης και στο έργο του περιλαμβάνεται και η εξαφάνιση του τωρινού αναμορφωτικού συστήματος δικαιοσύνης και των ιδρυμάτων του σωφρονισμού (φυλακές, κάτεργα κ.α.).

Θεωρούμε ότι αιτία για όλες τις αδικίες είναι η παρούσα διάρθρωση του κοινωνικού συστήματος που αυτή τα γεννά, επομένως πιστεύουμε ότι η εξαφάνισή του θα τα απαλείψει συγχρόνως.

Γι' αυτό δηλώνουμε:

1) Ότι ο άνθρωπος δεν είναι κακός από την φύση του και το έγκλημα είναι αποτέλεσμα αυτού του καθεστώτος κοινωνικής αδικίας, στο οποίο ζούμε.

2) Οι αιτίες - που για την αναγκαιότητα επιβίωσης και διαίτησης του συστήματος παραμερίζουν μία εκπαίδευση λογική και ανθρώπινη - πρέπει να εξαφανιστούν.

Από αυτό, βγάζουμε το συμπέρασμα ότι θα πρέπει να γίνονται λαϊκές συνελεύσεις που με αρμονική διάθεση θα δίνουν λύσεις σε κάθε περίπτωση που το άτομο θα σφάλει στα καθήκοντά του τόσο στις δραστηριότητές του ως παραγωγού, όσο και στους ηθικούς κανόνες.

Ο Ε.Κ. επίσης θα ενδιαφερθεί με «διορθωτική δράση» πάνω στην Ιατρική και την Παιδαγωγική σαν προληπτικούς τομείς που αναγνωρίζει σήμερα η νέα επιστήμη.

Έτσι όταν ένα άτομο που κάτω από παθολογικές αιτίες θα έρχεται σε σύγκρουση με την αρμονική κοινωνική συμβίωση που θα πρέπει να εγκαθιδρυθεί τότε θα παρεμβαίνει η παιδαγωγική θεραπευτική που θα προσπαθήσει να εμψύσει στο άτομο το συναίσθημα της υπευθυνότητας προς την κοινωνία.

Η Οικογένεια και οι Σεξουαλικές Σχέσεις

Αναγνωρίζουμε ότι η οικογένεια υπήρξε ο πρωταρχικός πυρήνας εκπολιτισμού του ανθρώπινου είδους. Και έχει προσφέρει σημαντικά σε δραστηριότητες τέχνης, ηθικής και αλληλεγγύης.

Η οικογένεια μέσα από μια διαδικασία εξέλιξης, συνυπήρξε από την μητριαρχία με την φυλή, τον λαό, το έθνος και υποθέτουμε ότι για πολύ καιρό ακόμα θα συνεχίσει. Η επανάσταση δεν θα πρέπει να επέμβει βίαια πάνω της εκτός από εκείνες όμως τις περιπτώσεις που θα συνεχίζουν την διαδικασία της καταπίεσης. Σαν ένα από τα πρώτα μέτρα που θα πάρει η Ελευθεριακή Επανάσταση θα είναι να εξασφαλίσει την οικονομική ανεξαρτησία για όλα τα ανθρώπινα όντα, χωρίς διάκριση φύλου, η εξάρτηση της γυναίκας που υπάρχει στο καπιταλιστικό καθεστώς από τον άνδρα που προέρχεται από την οικονομική κατωτερότητα θα εξαφανισθεί μαζί του.

Θα πρέπει να υπάρξει ισότητα των δύο φύλων τόσο στα δικαιώματα όσο και στις υποχρεώσεις. Ο Ε.Κ. υποστηρίζει τον ελεύθερο έρωτα χωρίς περιορισμούς της θέλησης, ούτε του άντρα ούτε της γυναίκας' εγγυάται στα παιδιά την συλλογικότητα που θα τα εξασφαλίζει από τυχόν βιολογικές και γενετικές παρεκκλίσεις.

Αρχίζοντας από μία σωστή εκπαίδευση από το σχολείο που θα βοηθήσει ώστε τα ζευγάρια να αυτοεπιλέγονται συνειδητά για να κάνουν σωστά και υγιή παιδιά.

Για τα ηθικά προβλήματα που μπορεί να προκύψουν στην ελευθεριακή κομμουνιστική κοινωνία και θα προ-

έρχονται από εναντιώσεις σε ερωτικά θέματα το κοινοτικό δίκαιο και η ελευθερία δεν έχουν παρά δύο δρόμους ώστε να αναπτυχθούν φυσιολογικά οι ανθρώπινες και σεξουαλικές σχέσεις.

Όσο γι' αυτόν που θα θέλει να φέρεται κτηνώδεια και βίαια, αν δεν θα αρκούν οι συστάσεις του συμβουλίου ή ο σεβασμός στα δικαιώματα του ατόμου θα πρέπει να απομονωθεί και να του επιβληθεί η στέρησή του. Σε πολλές αρρώστιες συστήνεται η αλλαγή του περιβάλλοντος έτσι και στην αρρώστια από έρωτα που τυφλώνει και κάνει τον άνθρωπο επίμονο, πρέπει να στέλνεται σε άλλη κομμούνα, όπου οι συνθήκες που τον καθιστούν τρελό να εξαλείφονται αν και πιστεύουμε ότι σε ένα καθεστώς σεξουαλικής ελευθερίας τέτοιες καταστάσεις δεν θα υπάρχουν.

Το Θρησκευτικό Ζήτημα

Η θρησκεία που είναι ένα ζήτημα καθαρά προσωπικό του κάθε ανθρώπου θα αναγνωρίζεται όσο θα παραμένει προσωπική υπόθεση του καθένα αλλά σε καμμία περίπτωση δεν θα θεωρείται ως μία μορφή λαϊκής εκδήλωσης ούτε σαν εξαναγκασμός πνευματικός ή ηθικός.

Τα άτομα θα είναι ελεύθερα να έχουν ό,τι ιδέες θέλουν συμφωνημένες από κοινού, και θα πρέπει να εξαφανιστούν όλα τα τελετουργικά έργα (οι ιεροτελεστίες).

Για την Παιδαγωγική, την Τέχνη, την Επιστήμη την Ελεύθερη έκφραση

Το ζήτημα της εκμάθησης θα πρέπει να τεθεί πάνω σε ριζοσπαστικές βάσεις. Σαν έργο πρωτίστης σημασίας, θα είναι να καταπολεμηθεί συστηματικά και αποφασιστικά ο αναλφαβητισμός. Η Τέχνη πρέπει να αγκαλιάσει αυτούς που εκδιώχθηκαν από αυτήν. Ένα από τα καθήκοντα της επανάστασης για την δίκαιη οικοδόμηση της κοινωνίας, αποφασίζοντας ότι όπως ο καπιταλισμός έλεγχε και κατείχε τον κοινωνικό πλούτο έτσι και οι πόλεις θα ελέγχουν και θα κατέχουν την τέχνη και την οικοδόμηση.

Από τα βασικά έργα της επανάστασης είναι η αποκατάσταση του υλικού πλούτου και του πολιτισμού της τέχνης. Πώς; Απαλλοτριώνοντας τον καπιταλισμό στο υλικό επίπεδο και κατανέμοντας την τέχνη στο πολιτιστικό.

Το Παιδαγωγικό μας έργο πρέπει να διαιρεθεί σε δύο μέρη. Έχοντας να πραγματοποιήσουμε ένα παιδαγωγικό έργο αμέσως μετά την επανάσταση και ένα έργο γενικά ανθρώπινο στην νέα κοινωνία που θα οικοδομείται. Θα πρέπει αμέσως να δοθεί μια στοιχειώδης εκπαίδευση στον αναλφάβητο πληθυσμό δηλαδή το διάβασμα, το γράψιμο, στοιχεία φυσικής, υγιεινής, ιστορία της εξέλιξης και επαναστάσεων, καθώς και μαθήματα για την Αθρεία. Αυτό το έργο μπορούν να βγάλουν σε πέρας ένας μεγάλος αριθμός καλλιεργημένων νέων, που θα σταλούν στις απόμακρες περιοχές, προσφέροντας υπηρεσία στην υπόθεση του εκπολιτισμού για ένα ή δύο χρόνια και θα ενισχύονται, οργανώνονται από την Εθνική Ομοσπονδία της Εκπαίδευσης, κατευθειάν αμέσως μετά την εγκαθίδρυση του Ε.Κ. ώστε να υπάρχει επάρκεια θέσεων σε όλα τα κέντρα διδασκαλίας καθορίζοντας την αξία του εκπαιδευτικού έργου, επαγγελματικό και εθελοντικό. Η Ομοσπονδία θα πρέπει να τονίζει και να διαχωρίζει σαφώς από αυτό ότι οι πνευματικές και πολιτιστικές αξίες δεν φθάνουν για να καλύψουν τις απαιτήσεις μιας παιδαγωγικής ελεύθερης, γι' αυτό και τα πρώτα μαθήματα θα ασχολούνται περισσότερο με την πρακτική εξάσκηση.

Η εκμάθηση και η διδασκαλία σαν προορισμό της έχει την εκπαίδευση μιας νέας ανθρωπότητας και θα παρέχεται και στα δύο φύλα, θα δίνει όλα τα απαιτούμενα για εξάσκηση και δεν θα διαχωρίζει βαθμό γνώσης ή την παραγωγική δραστηριότητα του καθένα. Ειδικότερα για την υγιεινή και την παιδοκομία θα πρέπει να βρεθούν κατάλληλα μέρη να βοηθούν στην εκπαίδευση της γυναίκας από το σχολείο, να γίνει μητέρα.

Επίσης θα δοθεί ιδιαίτερη προσοχή για την σεξουαλική εκπαίδευση απαραίτητη για την διαίτησή του είδους.

Πρωταρχικός στόχος του παιδαγωγικού μας έργου, πιστεύουμε, είναι να βοηθήσουμε στην διαμόρφωση ανθρώπων να σκέφτονται και να πράττουν με δικά τους κριτήρια και γι' αυτό ο δάσκαλος θα πρέπει να διευκολύνει το δυνατότερον το παιδί ώστε να αναπτύξει πλήρως όλες τις δυνατότητές του.

Στο παιδαγωγικό σύστημα που θα θέσει σε λειτουργία ο Ε.Κ. θα αποκλεισθούν εξ αρχής οι αρχές της τιμωρίας και ανταμοιβής επειδή αυτές είναι οι αιτίες για κάθε ανισότητα.

Ο κινηματογράφος, το ραδιόφωνο, τα παιδαγωγικά εργαλεία (μέσα) - (βιβλία, σχεδιάσματα, χειροτεχνίες) - θα είναι εξαιρετικά και αποτελεσματικά βοηθήματα για ένα ταχύ πολιτιστικό και πνευματικό μετασχηματισμό αυτής της γενιάς. Επίσης, θα βοηθήσουν να αναπτυχθεί και η προσωπικότητα των παιδιών, και των νέων που θα γεννιούνται ή θα μεγαλώνουν στο νέο ελευθεριακό κομμουνιστικό καθεστώς.

από σελ. 12

Με αυτήν την έννοια «τοποθετούμε» την ελευθερία πάνω από κάθε επιβαλλόμενη πειθαρχία. Πρέπει να δημιουργήσουμε τους κατάλληλους θεσμούς, αυτούς που είναι αναγκαίοι από την ζωή, στρέφοντας προς τα εκεί τις σχέσεις μας. Και αυτό μέσα από την κοινωνικοποίηση του κοινωνικού πλούτου, την κατάκτηση των μέσων παραγωγής, δίνοντας την δυνατότητα σε όλους για την παραγωγή, δυνατότητα, να έχουν όλοι το δικαίωμα να πράττουν όπως οι φυσικοί νόμοι ορίζουν επιτακτικά για την επιβίωση, από όπου και ξεπηδά η αναρχική αρχή της ελεύθερης συμφωνίας για να υπάρξει μέσ' τους ανθρώπους η διατήρηση, η συνέχεια της συμφωνίας αυτής. Έτσι μόνο, το ατομικό και η προσωπικότητα δεν θα φυλακίζεται. Πρώτη άμεση δουλειά της Ομοσπονδίας, θα πρέπει να είναι η προετοιμασία για την νέα κοινωνία του μέλλοντος.

Να σχεδιάσουμε όλα αυτά που θα υπάρχουν στη νέα κοινωνία, με μαθηματική ακρίβεια, θα είναι παράλογο, γιατί πολλές φορές υπάρχει ανάμεσα στην «θεωρία» και στην πράξη πολλή μεγάλη διαφορά. Γι' αυτό δεν πρόκειται να κάνουμε το λάθος ορισμένων πολιτικών, που δήθεν έχουν και παρουσιάζουν έτοιμες λύσεις για όλα τα προβλήματα, λύσεις που στην πρακτική σφάλλουν τραγικά. Μια και ακολουθούν μια μέθοδο για όλες τις εποχές, χωρίς να λογαριάζουν την πραγματική εξέλιξη της ανθρώπινης ζωής.

Δεν πρόκειται να κάνουμε αυτό το λάθος εμείς γιατί έχουμε μια διαφορετική αντίληψη για τα κοινωνικά προβλήματα. Σύμφωνα με τις αρχές του Ελευθεριακού Κομμουνισμού, δεν παρουσιάζουμε ένα πρόγραμμα μοναδικό, που δεν επιδέχεται αλλαγές. Τέτοιες λογικά θα προκύψουν άμεσα από τις νέες αναγκαιότητες και εμπειρίες που θα τις υποδείξουν.

Έστω και αν φανεί ότι απομακρυνόμαστε λίγο από αυτά που λέμε, πιστεύουμε ότι μία ακριβής και λεπτομερής περιγραφή της δικιάς μας αντίληψης για την επανάσταση, όπως και των βασικότερων προβλημάτων ασφαλώς θα πρέπει να προίσταται.

Έχει συζητηθεί πολύ το πρόβλημα του χαρακτήρα της επανάστασης και της σχέσης της ως προς το καπιταλιστικό σύστημα, σαν ένα βίαιο επεισόδιο ή σαν ολική ρήξη με το καθεστώς, στην πραγματικότητα το πρόβλημα εντοπίζεται στο φαινόμενο της ενσωμάτωσης αυτής της τάξης των πραγμάτων στην συλλογική συνείδηση.

Επιβάλλεται επομένως να οδηγηθεί η επανάσταση στο σημείο εκείνο - δεδομένης της κοινά αποδεκτής αντίθεσης που υπάρχει μεταξύ του κοινωνικού καθεστώτος και της ατομικής συνείδησης - μιας συλλογικής αντίδρασης εναντίον του.

Γι' αυτό πρέπει να ειπωθούν λίγα λόγια για την αντίληψή μας για τον χαρακτήρα της επανάστασης:

1) Πρώτον: Σαν ψυχολογική κατάσταση εναντίον μιας τάξης πραγμάτων που καταπιέζει τις κοινωνικές ανάγκες και επιθυμίες.

2) Δεύτερον: Σαν μια κοινωνική εκδήλωση που προωθεί την συλλογικότητα, κάτι που έρχεται σε αντίθεση με τα καπιταλιστικά δεδομένα.

3) Τρίτον: Σαν ένας σχηματισμός που προσπαθεί να δημιουργήσει τις κατάλληλες εκείνες προϋποθέσεις, που χρειάζονται για την πραγματοποίησή του.

Επομένως πάνω σ' αυτά πρέπει να επιτευχθούν οι εξής στόχοι:

α) Πάλη ενάντια στον εθισμό καθυπόταξης του καπιταλιστικού καθεστώτος.

β) Επιδίωξη κατάρρευσής του στο οικονομικό επίπεδο.

γ) Κτύπημα της πολιτικής τους έκφρασης, και στο δημοκρατικό καθεστώς, σαν τελευταία και πιο ραφιναρισμένη έκφρασή του, όπως και για τον κρατικό καπιταλισμό που δεν είναι άλλο πράγμα από έναν Αυταρχικό Κομμουνισμό.

Ο Συνδυασμός αυτών των παραγόντων θα «ανοίξει» την περίοδο εκείνη του βίαιου περάσματος για την κοινωνική επανάσταση.

Θεωρώντας ότι είμαστε ακριβώς σ' αυτήν την περίοδο και στο ακριβές σημείο απαρχής, όπου συγκλίνουν όλοι αυτοί οι παράγοντες που γεννούν αυτήν την υποσχόμενη δυνατότητα πρέπει σε γενικές γραμμές να ανασυντάξουμε τις θέσεις μας, βάζοντας, τα πρώτα θεμέλια για την οικοδόμηση της μελλοντικής κοινωνίας.

Το προπαρασκευαστικό έργο της Επανάστασης

1. Καταννοούμε ότι η δικιά μας επανάσταση θα πρέπει να οργανωθεί πάνω σε βάσεις αυστηρής ισότητας.

2. Η Επανάσταση δεν μπορεί να οικοδομηθεί πάνω στις έννοιες της αλληλοβοήθειας, αλληλεγγύης ούτε και εμπιστοσύνης. Σε κάθε περίοδο αυτές οι τρεις έννοιες διαμέσου των καιρών φαίνονται σαν φορείς επούλωσης ελατωμάτων και τραυμάτων κοινωνικών, όταν το άτομο βρίσκεται εγκαταλελειμμένο απέναντι στο διαιτητικό δικαιο και έρμαιο της φορολογίας, επομένως αυτές οι έννοιες πρέπει να επανηδαιτωθούν και ορισθούν επακριβώς, σαν νέα σχήματα κοινωνικής συμβίωσης, και μια ξεκάθαρη έκφραση και σημασία τους βρίσκεται στον Ε.Κ: η ικανοποίηση των αναγκών του κάθε ανθρώπου σύμφωνα με την ικανοποίηση των αναγκών που θα απαιτεί η νέα οικονομία. Εάν όλοι οι δρόμοι που οδηγούν

στην Ρώμη οδηγούν και στην Αιώνια Πόλη πρέπει όλοι οι τρόποι διανομής και εργασίας να διαποτίζονται από μια αντίληψη για μια ίση κοινωνία ώστε να μας οδηγήσουν στην πραγματοποίηση του Δικαίου και της κοινωνικής αρμονίας.

Άρα: Πιστεύουμε ότι η επανάσταση θα πρέπει να θεμελιωθεί πάνω στις αρχές και στο πνεύμα του Ε.Κ που είναι:

1) Ικανοποίηση των αναγκών του κάθε ανθρώπου χωρίς αυτές να θέτουν όρια που ξεπερνούν τις δυνατότητες της οικονομίας.

2) Έκκληση για το μέγιστο της προσφοράς των δυνάμεων του καθενός σύμφωνα με τις ανάγκες της κοινωνίας παίρνοντας υπ' όψιν τις ιδιόζουσες φυσικές και ηθικές δυνάμεις του.

Οργάνωση της νέας κοινωνίας έπεται από το επαναστατικό έργο.

Τα πρώτα μέτρα της επανάστασης

Τελειώνοντας η βίαια φάση της Επανάστασης θα καταργηθούν: Η ατομική ιδιοκτησία, το κράτος, η εξουσία, σαν αίτια που χωρίζουν τους ανθρώπους σε εκμεταλλευτές και εκμεταλλεζόμενους, καταπιεστές και καταπιεζόμενους.

Κοινωνικοποίηση του πλούτου της κοινωνίας, και οι συνεταιρισμοί των ελευθέρων παραγωγών θα διευθύνουν απ' ευθείας μόνοι τους την παραγωγή και την κατανομή.

Εγκαθιδρύοντας σε κάθε τόπο Κομμούνες Ελευθεριακές, που θα θέτουν σε λειτουργία, τους νέους κοινωνικούς μηχανισμούς.

Οι εργαζόμενοι, χειρώνακτες ή του γραφείου, θα αποφασίζουν ενωμένοι μέσα από τα συνδικάτα τους ή τους τόπους εργασίας τους για αυτό που θα πρέπει να παραχθεί ή οργανωθεί.

Η Ελεύθερη Κομμούνα θα πρέπει να ελέγχει και να αποφασίζει για πράγματα που πρώτα αποφάσισε η μπουρζουαζία, όπως, ρούχα, τροφή, πρώτες ύλες, εργαλεία δουλειάς κ.α.

Αυτά θα πρέπει να περάσουν στα χέρια των παραγωγών για να διανέμεται το προϊόν της συλλογικής εργασίας.

Σε πρώτο στάδιο οι κομμούνες θα πρέπει να αναλάβουν να εξασφαλίσουν στο έπακρο σε κάθε σημείο, βοήθεια στους άρρωστους και εκπαίδευση για τους νέους.

Σύμφωνα με μια βασική αρχή του Ε.Κ., που αναφέραμε παραπάνω όλοι οι άνθρωποι θα πρέπει εθελοντικά να διατεθούν, ώστε να γίνει πραγματικότητα το δικαίωμα του καθενός για ελεύθερη εργασία - να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους με συλλογικότητα, σύμφωνα με τις ιδιαίτερες και δυνατότητες του καθένα, και η κομμούνα θα αναλάβει την υποχρέωση της ικανοποίησης των αναγκών τους.

Πρέπει να έχουμε υπόψιν μας από τώρα ότι τουλάχιστον τον πρώτο καιρό της επανάστασης ο καθένας θα πρέπει να προσφέρει το μέγιστο των δυνατοτήτων του και δεν θα μπορεί να απολαμβάνει παρά μόνο ό,τι θα επιτρέπουν τα όρια των δυνατοτήτων της παραγωγής. Σ' αυτήν την φάση θα χρειαστούν θυσίες και θα πρέπει να μην υπάρξει αντίθεση ανάμεσα στο ατομικό και συλλογικό επίπεδο, ώστε να ξεπεραστούν οι δυσκολίες και να συνεχίσουμε το έργο της κοινωνίας που θέλουμε να οικοδομήσουμε.

Σχέδιο οργάνωσης των Παραγωγών

Το σχέδιο της οργάνωσης της οικονομίας το οποίο επεκτείνεται σε εθνικό επίπεδο, θα διευθύνεται απ' ευθείας από τους παραγωγούς, μέσα από τα επιμέρους όργανά τους, θα χαράζεται από γενικές συνελεύσεις των διαφόρων σχηματισμών τους και που την ίδια στιγμή θα ελέγχεται από αυτούς.

Σαν βάση θα είναι (στον τόπο δουλειάς, στο συνδικάτο, στις κομμούνες σε όλα τα όργανα που θα ρυθμίζουν την κοινωνία) ο παραγωγός σαν ο ακρογωνιαίος λίθος όλων των κοινωνικών δραστηριοτήτων.

Σαν συνδυαστικός κρίκος ανάμεσα στην κομμούνα και τον τόπο δουλειάς θα είναι τα εργοστάσια και τα εργατοτεχνικά συμβούλια με τα λοιπά κέντρα δουλειάς.

Σαν συνδυαστικός κρίκος επίσης ανάμεσα στα συνδικάτα θα είναι τα συμβούλια στατιστικής και παραγωγής μέχρι να δημιουργηθεί μια σταθερή σχέση ανάμεσα σε όλους τους παραγωγούς της Ιβηρικής Συνομοσπονδίας.

Όσο για τους αγρούς, σαν βάση θα είναι ο παραγωγός της Κομμούνας, που θα ωφελείται από τον φυσικό πλούτο ανάλογα με τις δυνατότητες της περιοχής του.

Σαν όργανο σύνδεσης θα είναι το Συμβούλιο Καλλιερητών, όπου θα συμμετέχουν τεχνικοί και εργαζόμενοι καλλιερητές απεσταλμένοι των αγροτικών συνεταιρισμών παραγωγών, επιφορτισμένοι με την καλλιέργεια της παραγωγής, επιλέγοντας την γη σε κάθε μέρος σύμφωνα με την γεωφυσική του σύνθεση.

Αυτά τα Συμβούλια Καλλιέργειας θα εγκαθιδρύουν μια σταθερή και μόνιμη σχέση - όπως προηγουμένως με τα εργοστασιακά συμβούλια - παραγωγής και στατιστικής, προσδιορίζοντας την ελεύθερη ομοσπονδία που αν-

τιπροσωπεύει η κομμούνα βάσει μίας υποδιαίρεσης γεωγραφικής και πολιτικής.

Έτσι με αυτόν τον τρόπο θα ομοσπονδοποιηθούν οι βιομηχανικοί εργάτες με τους αγρότες σε εθνικό επίπεδο - ο μοναδικός τρόπος ώστε ο κοινωνικός μετασχηματισμός να γίνει πράξη στην Ισπανία - με αυτόν τον τρόπο θα καταφέρουμε να αναπτύξουμε την οικονομία. Πάνω στο ίδιο μοτίβο θα ομοσπονδοποιηθούν οι λοιπές υπηρεσίες της Χώρας που θα διευκολύνουν με σχέσεις λογικές και αναγκαίες όλες τις Ελευθεριακές Κομμούνες της Χερσονήσου.

Πιστεύουμε ότι με τον καιρό η νέα κοινωνία θα καταφέρει να εφοδιάσει κάθε κομμούνα με όλα εκείνα τα βιομηχανικά και γεωργικά αγαθά που είναι απαραίτητα για την αυτονομία της σύμφωνα με την φυσική αρχή του ανθρώπινου γένους πως πάνω από όλα, αυτό που χρειάζεται είναι η ελευθερία.

Οι Ελευθεριακές Κομμούνες και η Λειτουργία τους

Βάθρο της πολιτικής μας έκφρασης είναι οι παρακάτω τρεις έννοιες:

α) Το άτομο 2) η κομμούνα 3) η Ομοσπονδία.

Μέσα στο πλαίσιο των δραστηριοτήτων που θα δομούνται από το ένα άκρο της Χερσονήσου ως το άλλο η διεύθυνση θα είναι καθολικού τύπου με κοινωνικό χαρακτήρα.

Η Βάση αυτής της διεύθυνσης, θα είναι ασφαλώς η Κομμούνα. Αυτές οι κομμούνες θα είναι αυτόνομες και ομοσπονδιακές, εθνικά και τοπικά, για την σύνδεση ανάμεσα στα γενικά αντικειμενικά χαρακτηριστικά τους.

Το δικαίωμα της αυτονομίας, δεν θα αποκλείει τα καθήκοντα που απορρέουν από την συλλογική συμβίωση, όταν θα υπάρχουν εκτιμήσεις που θα γίνονται αποδεκτές στα γενικά τους σημεία. Με αυτόν τον τρόπο και η κομμούνα των καταναλωτών - εθελοντική στην βάση της και χωρίς περιορισμό - θα αναγκαστεί να σεβαστεί εκείνα ακριβώς τα γενικά σημεία αναφοράς, που αργότερα θα συμφωνούνται από το σύνολο με τον διάλογο.

Αντίθετα, άλλες κομμούνες που ακολουθούν άλλους τρόπους συμβίωσης, χωρίς να έχουν ιδιαίτερες σχέσεις με την Παραγωγή, όπως αυτές των φυσιολατρών και γυμνιστών θα απολαμβάνουν και αυτές το δικαίωμα της αυτοδιαχείρισης (αποδεχόμενες μερικούς γενικούς συμβιβασμούς).

Επειδή αυτού του τύπου οι κομμούνες δεν μπορούν μόνες τους να ικανοποιήσουν τις ανάγκες τους θα εκλέγουν αντιπροσώπους που θα παρευρίσκονται στα συνέδρια της Ιβηρικής Συνομοσπονδίας Ελευθεριακών αυτόνομων Κοινοτήτων (κομμούνων) και θα μπορούν να κλείνουν συμφωνίες οικονομικού χαρακτήρα με τις υπόλοιπες κομμούνες αγροτικές ή εργοστασιακές.

Προτείνουμε λοιπόν:

α) Την Σύσταση της κομμούνας ως μονάδας πολιτικής και αυτοδιαχειριζόμενης.

β) Η κομμούνα να είναι αυτόνομη και η σχέση της με τις άλλες, να είναι ομοσπονδιακή.

γ) Οι κομμούνες θα δημιουργηθούν κατά επαρχίες και τόπους, ορίζοντας οι ίδιες τα γεωγραφικά τους όρια συμφωνώντας να συνενωθούν σε μια κομμούνα, χωρία και μικρές κομπούλες. Η συνένωση αυτών των κομμούνων θα αποτελέσει μία Συνομοσπονδία των Ελευθεριακών και Αυτόνομων Κοινοτήτων.

Για την διανομή της παραγωγής και για την καλλιέργεια της διατροφής στις κομμούνες θα μπορούν να δημιουργήσουν εκείνα τα κατάλληλα συμπληρωματικά όρ-

συν. από σελ. 13

Εκτός επίσης από την εκπαιδευτική της προσφορά στα πρώτα χρόνια της ζωής, η Ε.Κ. κοινωνία θα φροντίζει να εξασφαλίσει σε όλους ανεξαιρέτως το δικαίωμα και την πρόσβαση για την επιστήμη, την τέχνη, την έρευνα, απαραίτητα και για την παραγωγική δραστηριότητα ώστε η άσκηση τους να εγγυάται την υγεία και την ισορροπία της ανθρώπινης φύσης.

Οι παραγωγοί στην Ε.Κ. κοινωνία δεν θα διαχωρίζονται σε χειρώνακτες και σε πνεύματος γιατί οι μιν θα γίνονται ό,τι είναι και οι δε, θα είναι ελεύθερη η πρόσβαση στην επιστήμη και την τέχνη, γιατί ο χρόνος απασχόλησης με αυτές θα ανήκει στο άτομο και όχι στην κοινωνία, που θα είναι χειραφετημένο να κανονίζει και την άλλη του δραστηριότητα ως παραγωγού.

Υπάρχουν πνευματικές ανάγκες παράλληλα με τις υλικές που σε μια κοινωνία που τις ικανοποιεί και επιτρέπει την χειραφέτηση του ατόμου εκδηλώνονται εντονότερες.

Όπως η εξέλιξη είναι μια συνεχής γραμμή, αν και όχι πάντα ευθεία, πρέπει πάντα να παίρνει πρωτοβουλίες που κάνουν τη ζωή του ευκολότερη, και μπορεί να συντηρήσει τους γονείς του, τους δικούς και τον εαυτό του.

Οι ασχολίες με την συντήρηση, την δημιουργία - λογοτεχνία, επιστήμη κ.α.) την έκφραση σε μια κοινωνία που βασίζεται πάνω στην ελεύθερη έκφραση των ανθρώπινων εκδηλώσεων της ζωής δεν μπορούν να νίγονται προς χάρη καμίας υλικής σκοπιμότητας, δεν πρόκειται να τις κτυπήσει όπως γίνεται τώρα, αν όχι αντίθετα θα τις ενισχύσει και θα τις καλλιεργήσει πάνω στο σκεπτικό ότι ο άνθρωπος δεν ζει μόνο με ψωμί και σιχαινείται την ανθρωπότητα που ζει μόνο με αυτό. Δεν είναι λογικό να πιστεύουμε ότι στην δική μας κοινωνία οι άνθρωποι θα διακατέχονται από επιθυμίες επεκτατισμού.

Στις αυτόνομες ελευθεριακές κομμούνες θα ορίζουν μέρες γενικής αναψυχής, που θα αποφασίζουν οι συνελεύσεις, επίσης θα καθορίζουν συμβολικές ημερομηνίες για την Φύση και την Ιστορία. Επίσης θα διαθέτουν καθημερινά ώρες για θέατρο, σινεμά ή άλλες πολιτιστικές εκδηλώσεις που θα προσφέρουν διασκέδαση και ψυχαγωγία στο κοινό.

συν. από σελ. 10

Μια προσπάθεια προσέγγισης των γεγονότων με κριτικό μάτι είναι δυνατό να δώσει την πραγματική τους διάσταση.

Αρχίζοντας από την κοινωνική Γαλλική πραγματικότητα διαπιστώνουμε την ύπαρξη σοβαρών και αξιόπερα κοινωνικών αντιθέσεων. Η προσπάθεια ακόμα μεγαλύτερου ανοίγματος της ψαλίδας μεταξύ προνομιούχων και μη δεν είναι μόνο μια επιλογή του Γαλλικού κράτους αλλά και του ευρωπαϊκού μπλοκ των ιμπεριαλιστών - κεφαλαιοκρατών του οποίου πρωτοστατεί. Μέσα σ' αυτήν την προσπάθεια «εκσυγχρονισμού» - αναδιάρθρωσης της παραγωγής εντάσσεται και το νομοσχέδιο Ντεβακέ που επιδιώκει την κατάρτιση του εθνικού πτυχίου και την αναγνώριση ειδικών πτυχίων, όπως και τη μετατροπή των «εκπαιδευτικών» Ιδρυμάτων σε ιδιωτικές επιχειρήσεις. Μ' αυτό τον τρόπο επιτυγχάνεται η νομιμοποίηση της αχρηστίας των πτυχίων και της ανεργίας των πτυχιούχων, βαθαίνοντας τον διαχωρισμό.

Οι φοιτητές και μαζί τους οι μαθητές Λυκείων αντέδρασαν, αρχίζοντας κινητοποιήσεις από τις 20 Νοέμβρη με στόχο την ανάκληση του νομοσχεδίου.

Γενικά αποδεκτό είναι, ότι το σημερινό επίπεδο του λεγόμενου φοιτητικού κινήματος, δεν έχει τη δυνατότητα να συνδεθεί με τα ευρύτερα προβλήματα της Γαλλικής κοινωνίας. Εκεί όπου ο εκφασισμός της κοινωνικής ζωής, τα φυλετικά ζητήματα, τα προβλήματα μειονοτήτων, οι διαστρωματικές αντιθέσεις η οικονομική κρίση και οι διαμάχες μεταξύ των διαφόρων μερίδων διαχείρισης της εξουσίας δημιουργούν καθημερινά ζητήματα και εντάσεις, οι φοιτητές παραμένουν ένα στρώμα με συντεχνιακές διεκδικήσεις ενσωμάτωσης στο σύστημα.

Αυτό δεν σημαίνει ότι διάφορα κοινωνικά στρώματα (όπως π.χ. οι φοιτητές) κατά καιρούς και σε συνθήκες ιδιαίτερης κοινωνικής έντασης δεν έπαιξαν καταλυτικό ρόλο για προώθηση μιας εξέγερσης ή μιας εξεγερτικής κατάστασης.

Όμως στις τωρινές συνθήκες οι κοινωνικές αντιθέσεις δεν έχουν φτάσει σε ένα επίπεδο συνολικής αμφισβήτησης, που να δημιουργεί εξεγερτικές καταστάσεις. Ο εκφασισμός, ο καταναλωτισμός, ο κρατικός έλεγχος, η κομματική κηδεμονία δεν επιτρέπουν τη σύνθεση των αντιθέσεων προς μια εξέγερση. Ακόμα μεγαλύτερο εμπόδιο προς μια τέτοια κατάσταση παραμένει ο διαφορισμός στη διαχείριση της εξουσίας (Πρόεδρος σοσιαλιστής - κυβέρνηση δεξιά).

Τα διάφορα πολιτικά παιχνίδια που παίζονται ανάμεσα στις μερίδες διαχείρισης της εξουσίας τους δίνει τη δυνατότητα να χρησιμοποιούν σαν μοχλό πίεσης τις διάφορες κινητοποιήσεις. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν μπορούμε παρά να δεχθούμε την χρησιμοποίηση αυτής της κινητοποίησης. Βέβαια, το σοσιαλιστικό κόμμα δεν μπορούσε να απαιτήσει την διεξαγωγή εκλογών εφ' όσον ούτε ο εκλογικός νόμος της επέτρεπε μια

Για την Άμυνα της Επανάστασης

Ένα άλλο καθήκον μιας μεγάλης σημασίας είναι και η υπεράσπιση των επαναστατικών κεκτημένων, πιστεύουμε ότι η Ισπανία συγκεντρώνει τις περισσότερες πιθανότητες για την κοινωνική επανάσταση από κάθε άλλη χώρα που την περιτριγυρίζει, γιατί ο καπιταλισμός, δεν θα παραιτηθεί τόσο εύκολα από τα συμφέροντα που έχει εδώ στην Ισπανία.

Γι' αυτό και για το διάστημα το οποίο η κοινωνική επανάσταση δεν θα θριαμβεύει διεθνώς πρέπει να παρθούν τα κατάλληλα μέτρα για μία πιθανή επέμβαση από άλλη καπιταλιστική χώρα όπως και για την αντιμετώπιση των αντεπαναστατών στο εσωτερικό. Ο τακτικός και διαρκής στρατός αποτελεί τον μεγαλύτερο κίνδυνο για την επανάσταση γιατί στους κόλπους θα ευδοκίμουνται τάσεις για δικτατορία και πρέπει να του καταφερθεί ένα κτύπημα θανάτου.

Την στιγμή της μάχης οι δυνάμεις του κράτους, εν μέρη ή στο σύνολό τους θα ενωθούν και θα παράσχουν σαν οργανωμένες δυνάμεις τις υπηρεσίες τους για να νικήσει η μπορζουαζία, τότε θα τελειώσει το έργο τους.

Η καλύτερη εγγύηση ενάντια σε κάθε προσπάθεια επανεγκαθίδρυσης του παλαιού καθεστώτος είτε από εσωτερικές ή εξωτερικές δυνάμεις είναι ο οπλισμένος λαός. Υπάρχουν χιλιάδες εργαζόμενοι που έχουν πάει στρατό και γνωρίζουν την πολεμική τέχνη.

Κάθε κομμούνα θα πρέπει να διαθέσει τα μέσα για την άμυνα και όπλα και μέχρι την τελική επικράτηση της επανάστασης αυτά τα μέσα δεν θα μετατραπούν σε εργαλεία δουλείας.

Πρέπει να διατηρήσουμε τα αεροπλάνα, τα τανκς, τα μεταγωγικά, τα αντιαεροπορικά κανόνια για να αντιμετωπίσουμε μια πιθανή ξένη επέμβαση από τον αέρα.

Όταν θα έρθει αυτή η στιγμή ο λαός θα κινητοποιηθεί για να κτυπήσει τον εχθρό, ξαναγυρίζοντας στην παραγωγή όταν θα τελειώσει το έργο του. Στην γενική κινητοποίηση θα πρέπει να πεισθούν όλοι όσοι θα είναι ικανοί για μάχη να είναι διαθέσιμοι για κάθε εργασία που θα απαιτεί να γίνει στη μάχη.

Η δημιουργία αμυντικών ζωνών που θα επεκτείνονται μέχρι τα κέντρα παραγωγής θα είναι αυτές που θα βοηθήσουν πιο αξιόλογα για την υπεράσπιση των κεκτημένων της επανάστασης, η άμυνα αυτών θα σχεδιάζεται σε μεγάλα πλάνα.

Γι' αυτό δηλώνουμε

1) Τα όπλα που θα προέλθουν από τον αφοπλισμό του καπιταλισμού θα τα πάρουν οι κομμούνες υπεύθυνες για την διατήρησή τους και θα αναλάβουν να οργανώσουν την άμυνα σε εθνικό επίπεδο.

2) Σε διεθνές επίπεδο θα διεξάγουμε επίμονη προσπάθεια να προπαγανδίσουμε στο διεθνές προλεταριάτο να εκδηλώσει ενεργητικά την υποστήριξη του φτιάχνοντας ένα κίνημα αλληλεγγύης που θα στέκεται ενάντιο σε κάθε απόπειρα στρατιωτικής επέμβασης, από τις χώρες τους. Παράλληλα η Συνομοσπονδία των Ελευθεριακών Αυτόνομων Κοινοτήτων θα προσφέρει κάθε ολική ή θητική βοήθεια σε όλους τους εκμεταλλευόμενους ώστε να ελευθερωθούν για πάντα από Κράτος και Καπιταλισμό.

Μερικά τελευταία λόγια σαν Επίλογος

Αυτή η δουλειά εδώ τελειώνει και πριν κλείσουμε θέλουμε να επαναλάβουμε ότι αυτή η ανάλυση δεν αποτελεί και την τελειωτική και απαραβίαστη φόρμα απέναντι στις δημιουργικές προσπάθειες του επαναστατικού προλεταριάτου. Οι απαιτήσεις αυτής της Έκθεσης δεν είναι τόσο μεγάλες. Είναι ένα πρόγραμμα όπου συγκεντρώνονται σε γενικές γραμμές οι απόψεις του Συνεδρίου σαν ένα αρχικό σχέδιο που πρέπει οι εργαζόμενοι να το μεταφέρουν στις τελικές του συνέπειες, και να φέρουν σε πέρας, ώστε να φθάσει η Ανθρωπότητα στην τέλεια Ελευθερία.

Και κάθε τι που θα προστεθεί με ευφύια, ικανότητα και σύλληψη την καλλιεργεί (την ανάλυσή).

Οι Γενικές γραμμές αυτού του προγράμματος δεν πρόβλεψαν τις περιέργες καταστάσεις που δημιουργούσε η επανάσταση αμέσως μετά δύο μήνες. Σχεδόν η μισή Ισπανία βρέθηκε να αγωνίζεται σύμφωνα με τις βασικές γραμμές που έθιγε το κείμενο. Η επανάσταση που έπεσε στα χέρια του Ε.Κ. αναγκάστηκε να ενωθεί στην μάχη με άλλες δυνάμεις ενάντια στον Φασισμό. Και αυτές ακριβώς οι άλλες δυνάμεις αν και ήταν και αυτές ενάντιες στον Φασισμό δεν είχαν τις ίδιες κατευθύνσεις με τον Ε.Κ.

Χωρίς αμφιβολία η απήχηση που βρήκε ο Ε.Κ. στον κόσμο που τον ακολούθησε, πέτυχε να δείξει σε όλον τον κόσμο ότι οι αντιλήψεις του Αναρχισμού είναι πραγματοποιήσιμες και μπορούν να αποτελούν μία από τις πιο αποτελεσματικές λύσεις για την οικονομική ισότητα και την πολιτική δικαιοσύνη όπως είπε ο Godwin.

Ευτυχώς που δεν ήταν μόνο φοιτητές!

Όπως δείχνει η απλή αλλά και αυθεντική εξιστόρηση των όσων έγιναν στους γαλλικούς δρόμους, αυτοί που έδρασαν καταλυτικά, «βοηθώντας» τη λαϊκή δυσφορία να μετασχηματιστεί σε έμπρακτη κριτική της κρατικής βίας και του κοινωνικού εκφασισμού, αυτοί που στήσαν οδοφράγματα και λεηλάτησαν μαγαζιά δεν ήταν στην πλειοψηφία τους φοιτητές! Ευτυχώς!

Αν μάλιστα δεν ήταν μπλεγμένοι οι κομματικοί και οι πιστοί δούλοι των συνδικαλιστικών ηγεσιών, που έσπευσαν να επωφεληθούν και να καπελώσουν την κατάσταση, τα μαζικά μέσα ενημέρωσης θα μιλάγαν πάλι για τους γνωστούς πια «προβοκάτορες», που «περιέργως» εμφανίζονται πάντα στις φάσεις που γίνονται στο δρόμο. Θα μιλάγαν για «ανένταχτους» της δημοκρατικής αξιότιμης γαλλικής κοινωνίας, θα τόνιζαν την παρουσία νεολαίων που ζουν σε καταλλήλινα σπίτια, ατόμων που κατά χιλιάδες αρνούνται να πάνε στο στρατό, θα έλεγαν για «έγχρωμους» και λευκούς που εναντιώνονται έμπρακτα στο ρατσισμό, για ομάδες που δεν γουστάρουν πυρηνικά εργοστάσια κι όπλα, για ασύδοτους εκμε-

ταλλευτές της «ελευθερίας» της έκφρασης, που μολύνουν αδιακόπα τους τοίχους, τα έντυπα και τα F.M., για όλους αυτούς τους «προβοκάτορες», που δεν ντρέπονται να χαρακτηρίσουν αντιδημοκρατικά στοιχεία και καυλωμένοι προλετάριοι.

Άλλωστε δεν είναι τυχαίο το ότι οι φασίστες του Le Pen χτύπησαν απ' τις πρώτες μέρες στέκια αναρχικών και καταλημμένα σπίτια.

Δεν ήταν εξωπραγματικός ο Chirac όταν επέδιδε την ευθύνη σε αριστεριστές και αναρχικούς όλων των χρωμάτων και των εθνικοτήτων που εναντιώνονταν στην δημοκρατία.

Το αισθητήριο της εξουσίας κάνει πολλές φορές διάνα στον εντοπισμό του κινδύνου.

Τέλος δεν είναι τυχαίο, αλλά αντίθετα αξιο μελέτης και εμφάνισης, το γεγονός, ότι σ' όλη την Ευρώπη, Γαλλία, Γερμανία, Ισπανία, Ολλανδία, Δανία, Ιταλία, Ελλάδα, οι νεολαίοι (και όχι μόνο!) έχουν βγει στο δρόμο. *La beauté est dans la Rue!*

Η ομορφιά είναι στο δρόμο!

Sous les paves est la plage!

Κάτω απ' τα λιθόστρωτα είναι η παραλία!

νίκη ούτε και η μεταστροφή του κόσμου ήταν μεγάλη.

Από την άλλη το σημερινό status quo στο διαφορισμό της εξουσίας επιτρέπει διάφορους χειρισμούς που να καταστέλλουν την εκδήλωση έντονων κοινωνικών ρηγμάτων.

Η κινητοποίηση των μαθητών φοιτητών είχε ένα συντεχνιακό - «υπερκομματικό» χαρακτήρα. Ο χαρακτήρας της ήταν ειρηνικός με σκοπό την συνδιαλλαγή με το κράτος και τη διατήρηση των συνθηκών ενσωμάτωσης μέσα στον κρατικό μηχανισμό.

Παρ' όλο τον «υπερκομματισμό» που ξεκινούσε από τον συντεχνιακό χαρακτήρα της διεκδίκησης δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ο κομματικός έλεγχος, γεγονός ξεκάθαρο στην τελευταία κινητοποίηση της 10/12.

Η ύπαρξη κοινωνικών αντιθέσεων προσπάθησε να βρει διέξοδο μέσα από αυτή την κινητοποίηση.

Καλυπτόμενες πίσω από την μαζικότητα, οι μειωμένες κοινωνικές δυνάμεις εκδήλωσαν με κάθε τρόπο την αντίθεσή τους στην καταπίεση και το φασισμό του κράτους. Έστησαν οδοφράγματα, συγκρούστηκαν με τα CRS προσπάθησαν να ανατρέψουν την κατάσταση της συνδιαλλαγής και της ειρηνικής συνύπαρξης και να εκφράσουν το μίσος τους για την κοινωνία και τους κατασταλτικούς μηχανισμούς της.

Οι συγκρούσεις, παρ' όλο που δεν πήραν γενικότερη έκταση, με τον νεκρό φοιτητή Μαλί Ουσεκίν, άρχισαν να αποτελούν εμπόδιο για μια ειρηνική συνδιαλλαγή μέσα από πολιτικάντικους χειρισμούς. Οι κομματικοί μηχανισμοί δραστηριοποιήθηκαν και η τελευταία κινητο-

ποίηση της 10/12 πήρε τον απαιτούμενο από το κράτος χαρακτήρα.

Το νομοσχέδιο, βέβαια ανακλήθηκε. Όμως από τη στιγμή που αποτελεί βασική επιδίωξη του διεθνούς κεφαλαίου αργά ή γρήγορα θα εγκριθεί τόσο στη Γαλλία όσο και στις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες, με τις όποιες παραλλαγές τους. Την ίδια στιγμή που η δεξιά κυβέρνηση με τον σοσιαλιστή πρόεδρο της Δημοκρατίας ανακαλούσε στη Γαλλία το νομοσχέδιο, στην Ιταλία, και στη σοσιαλιστική Ισπανία οι κινητοποιήσεις μαθητών και φοιτητών που εκφράζαν την αντίθεσή τους σε παρόμοια μέτρα άφηναν αδιάφορους τους εταίρους της Γαλλίας.

Αν υπήρχε ένα «κοινό» στοιχείο με το Γαλλικό Μάη στην κινητοποίηση των Γάλλων μαθητών ήταν ο διεθνισμός και ο αντιϊμπεριαλιστικός του χαρακτήρας (αντιπαράθεση σε συνολικό σχέδιο του διεθνούς κεφαλαίου) που βέβαια εντοπιζόταν και εκφραζόταν από την συντεχνιακή αντίθεση στο νομοσχέδιο Ντεβακέ.

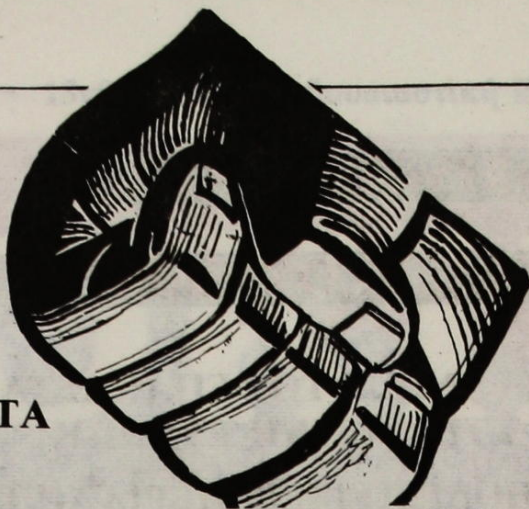
Ενώ ο διεθνισμός - αντιϊμπεριαλισμός ήταν το στοιχείο που συντέλεσε στην κοινωνική έκρηξη του Γαλλικού Μάη, εδώ ο διεθνισμός - αντιϊμπεριαλισμός παίρνει ένα χαρακτήρα αφηρημένο και εκ των πραγμάτων.

Ούτε η μαζικότητα, ούτε οι συγκρούσεις μπορούν να φτάσουν στην ποιότητα του Γαλλικού Μάη. Εδώ εξάλλου έχουμε μια σταθερή χειραγώγηση των συνδικάτων

συν. στη σελ. 15

Ο ΜΙΧΑΗΛΗΣ ΡΑΠΤΗΣ (ΠΑΜΠΛΟ)

ΚΑΙ ΤΑ ΨΕΜΜΑΤΑ ΤΟΥ

Στον ΣΧΟΛΙΑΣΤΗ του Δεκέμβρη 1986, στο σημείωμα «ΤΕΛΕΙΑ ΚΑΙ ΠΑΥΛΑ» γράφει ένα σωρό ανακρίβειες και ψέμματα, ο «επί 20ετίας γραμματέας της 4ης Διεθνούς...» Μ. Ράπτης, απαντώντας σ' ό,τι έγραψαν στον προηγούμενο ΣΧΟΛΙΑΣΤΗ αρ.44, οι Χ. Αναστασιάδης και Α. Στίνας.

Είναι σωστό, όπως γράφει πως την περίοδο του 1928 - 1932, οι αρχειομαρξιστές έπαιξαν ένα σημαντικό ρόλο στην ιστορία του κινήματος με την συρρίκνωση των Κ.Κ. της τριτοπεριοδικής πολιτικής της Κ.Δ. Αλλά όλη αυτή η κριτική που κάνει ο Ράπτης στον Αναστασιάδη, ότι δεν είναι ο Αναστασιάδης που τα λέει αυτά αλλά πίσω απ' αυτόν είναι ο Π. Πουλιόπουλος που τα έγραψε, κι ο Αναστασιάδης τα επαναλαμβάνει, αυτό πρέπει να το κατάλαβε ο Ράπτης γιατί τα ίδια έλεγε κι αυτός όταν προσχώρησε αργότερα στην τάση του Πουλιόπουλου. Ο μεγάλος πόνος του Πουλιόπουλου, ήταν που δεν αναγνωρίστηκε από την αριστερή αντιπολίτευση του Τρότσκι η ομάδα του, σαν ομάδα ιστορικής αντιπολίτευσης, αλλά η οργάνωση των αρχειομαρξιστών και κατόπιν τροτσκιστών σαν επίσημο τμήμα της (Ας συνετισθεί ο Χ.Α.).

Όσον αφορά την παρατήρηση που κάνει ο Ράπτης στον Στίνα για τα γεγονότα της 9ης του Μάη του '36, στη Θεσ/νίκη, εδώ είναι που τα θαλασώνει ο Ράπτης, κακώς τον έχουν πληροφορήσει.

Ο Πανταζής ήταν απλώς καπνεργάτης, δεν κατείχε συνδικαλιστικό πόστο την περίοδο εκείνη, αμφιβάλλω αν ίσως ήταν εκλεγμένος από κάποια εργοστασιακή επιτροπή. Όμως ήταν πολιτικοποιημένος αγωνιστής τόλμησε και μίλησε στη πλ. Ελευθερίας (και όχι στον Α. Πύργο, εκεί δεν έγινε καμιά συγκέντρωση) και δεν είπε την εντράπηλη ιστορική φράση που γράφει ο Ράπτης: «αν ο εισαγγελέας δεν αποφυλακίσει αμέσως τους συντρόφους μας, θα διορίσουμε ένα κόκκινο εισαγγελέα» (δεν υπήρχαν ακόμα φυλακισμένοι) ποιος το σφύριξε αυτό στο Ράπτη; Ο Πανταζής είπε πως «αν ο γενικός Διοικητής δεν ικανοποιήσει τα αιτήματα των εργατών, με τη νίκη τους θα βάλουν ένα καπνεργάτη ή έναν τσαγκάρη στη θέση του». Κι αυτά στην

πλατεία ελευθερίας.

Όσοι έζησαν τα γεγονότα είναι να γελούν όταν βλέπουν να θυμίζει ο Ράπτης στο Στίνα ότι ο Πανταζής στο διάστημα της Ολιγοήμερης Κομμουνας της Θεσ/νίκης, ήταν ένα από τα τρία μέλη τους «διευθυντηρίου της» (Τι μεγαλοστομίες!!!).

Ας έρθουμε τώρα στο υστερόγραφο του Ράπτη. Γράφει: «όσο για την μυθολογία του Γιάννη Ταμτάκου (Σχολιαστής Νο 44) γύρω απ' την έξοδό μου απ' την Ελλάδα και την αντιπροσώπευση της Ο.Κ.Δ.Ε. στο εξωτερικό, έχω απλώς να πω τα εξής: Απ' τον Πουλιόπουλο, ήδη στην παρανομία πήρα την απάντηση ότι η οργάνωση έχει εγκρίνει την έξοδό μου και την αποστολή μου στο εξωτερικό. Αν η «πλειοψηφία» της ηγεσίας της είχε διαφωνήσει, τότε ο Π. Πουλιόπουλος μου είπε ψέμματα, πράγμα απολύτως αδύνατο. Κάποιοι άλλοι λέει σήμερα ψέμματα, ύστερα από μισό σχεδόν αιώνα, όταν επί είκοσι ολόκληρα χρόνια που υπήρξα γραμματέας της 4ης Διεθνούς, κανείς υπεύθυνος Έλληνας Τροτσκιστής δεν τόλμησε να εγείρει τέτοιο ζήτημα».

Ναι Ράπτη, το τολμά ένας εργάτης άνευ γνωστής ταυτότητας και τίτλους όπως εσύ, το τολμά ο Αγ. Στίνας, το τολμά ο Α. Καρλιάφτης (Καστρίτης), παλιός Τροτσκιστής. Να τι λέει στο τεύχος αρ. 83 του «Διεθνήστί», Μάρτης - Απρίλης '85: «Κι όταν ο Πουλιόπουλος πήγε στη συνάντηση της Κ.Ε., γεμάτος χαρά ανάγγειλε την απελευθέρωση του Ράπτη, και πρότεινε ούτε λίγο ούτε πολύ να σταλεί σαν αντιπρόσωπος, στο ιδρυτικό συνέδριο της 4ης Διεθνούς («δικός μας άνθρωπος», προσθέτει ο γράφων) της Ε.Ο.Κ.Δ.Ε με την ευκαιρία της αναχώρησής του στο εξωτερικό. Στην Κ.Ε. της Ε.Ο.Κ.Δ.Ε. οι σύντροφοι της τάσης μας Κ. Αναστασιάδης, Δ. Βουρσούκης, Γ. Ταμτάκος έμειναν εμβρόντητοι στο άκουσμα αυτής της απίθανης πρότασης του Πουλιόπουλου, αντέταξαν πείσμονα αντίσταση και καθώς ήταν πλειοψηφία έναντι των Πουλιόπουλου και Γ. Βριχοροπούλου, απέρρι-

ψαν την πρόταση του Π. Πουλιόπουλου και καταδίκασαν την συνθηκολόγηση του Ράπτη. Κι ακόμη θα τολμήσουν ίσως να μιλήσουν οι Κ. Αναστασιάδης και Μ. Μεγαριώτης που είναι ακόμα ζωντανοί γιατί οι πεθαμένοι δεν μιλούν.

Ναι σαλτιμπάγκο Ράπτη, για να πετύχεις διαβατήριο για το εξωτερικό, έγλειψες τις μπότες του δικτάτορα Μεταξά και του υπουργού του Μανιαδάκη με τα πλάγια μέσα που χρησιμοποίησες εσύ κι η οικογένειά σου για να γλυτώσεις το πετσί σου, τη στιγμή που εμείς παλεύαμε να κρατήσουμε το επαναστατικό ήθος, μη συνθηκολογώντας, όπως εσύ, με το Φασιστικό Τέραρ. Τη στιγμή που εκατοντάδες αγωνιστές φίλοι μας, πέσαν στο σκοπευτήριο Καισαριανής και στο Νεζερό Λαρίσης (παρ' όλο κι ο εαυτός μου αν δεν δραπέτευα). Η οργάνωση της ΕΟΚΔΕ (κι όχι η Ο.Κ.Δ.Ε, όπως γράφεις για να θολώσεις τα νερά) είχε ενοποιηθεί, και στην Κ.Ε. της βρίσκονταν ο Δ. Βουρσούκης, γραμματέας της, ο Κ. Αναστασιάδης, ο Γ. Ταμτάκος, ο Π. Πουλιόπουλος και Γιαν. Βριχορόπουλος. Αφού συζήτησαν την πρόταση του Πουλιόπουλου, την απέρριψαν με αγανάκτηση οι τρεις πρώτοι, για την συνθηκολόγησή σου που έγινε μάλιστα πίσω από τις πλάτες της οργάνωσης της Ε.Ο.Κ.Δ.Ε. Αν σου έδωσε την εντολή να εκπροσωπήσεις την Ε.Ο.Κ.Δ.Ε. ο Πουλιόπουλος, όπως γράφεις, τότε λέτε κι οι δύο σας ψέμματα (και λυπάμαι που το λέω, παρά το τραγικό τέλος του Πουλιόπουλου που μας συγκίνησε όλους).

Το ότι δεν εξελέγης από πουθενά το ξέρουν πολλοί παλιοί υπεύθυνοι τροτσκιστές που μίλησαν και θα μιλήσουν. Η περίπτωση σου έχει γίνει τούμπανο κι εσύ το έχεις κρυφό καμάρι. Σου προτείνω, αν τολμάς, να κάνουμε ανοιχτή συζήτηση επί ακροατηρίου στη Θεσ/νίκη, ν' ακούσεις και λεπτομερώς τα σκολιανά σου, γιατί εσύ διαψεύδεις ζωντανούς και πεθαμένους.

Γιαν. Ταμτάκος

Δημοσθένης Βουρσούκης

Οι Ροδακινίες ανθίσαν πάλι στο Χολαργό
σαν και τότε.

Έφτυες πρωί πρωί μ' ένα κλαδί ροδακινιάς
στο χέρι.

Στην τσάντα ένα κομμάτι ψωμί
λίγες προκυρήξεις και πολλές ελπίδες
για επανάσταση και λευτεριά.

Στο καρνέ σου πρόγραμμα για τρεις μέρες
τόποι και πρόσωπα συναντήσις και συντεδριάσις
Δεν ξαναγύρισες

Μάθαμε στην Κοκκινιά

η Ο.Π.Α.Α. και ο Μπάρμπας σε έπιασαν
(σε γνώριζε απ' την Ακροναπλία έπειτα
έγινε χωροφύλακας. Τώρα θάχει μια καλή σύνταξη)

Δεν μάθαμε ποτέ που σε σκοτώσαν
δεν βρήκαμε τα κόκαλά σου.

(είναι πολλά τα ξεροπήγαδα της Αττικής).

Δεν ξαναγύρισες.

Ερχόσουν για πολλά χρόνια μόνο στ' όνειρό μου

με το μαλακό σου πάτημα

το πλατύ σου χαμόγελο

την τρυφεράδα της μητέρας

τη θέληση των ιδεολόγων

Σε ρωτούσα: «Ζεις είναι αλήθεια;

και ξυπνούσα τρομαγμένος.

Οι Ροδακινίες ανθίσαν και πάλι στο Χολαργό

μα συ δεν φαίνεσαι πια

μήτε και στο όνειρό μου.

Σ.Σ.

Σημείωση:

Το ποίημα αυτό αφιερωμένο στη μνήμη του Δημοσθένη Βουρσούκη, έναν σεμνό και υπέροχο αγωνιστή της κοινωνικής επανάστασης που γνώρισα εδώ και εξήντα χρόνια της ζωής μου.

Ο Δημοσθένης Βουρσούκης είναι αυτός που προπαγάνδιζε τις επαναστατικές ιδέες στα φοιτητικά τους χρόνια στον σημερινό πρωθυπουργό Ανδρέα Παπανδρέου που αργότερα κίότρεψε σαν παιδί της άρχουσας τάξης που ήταν, με τη δήλωση μετανοίας που έκαμε αποκυρήσσοντας το προσωρινό του πιστεύω στον Δικτάτορα Μεταξά.

Δικηγόρος ο Βουρσούκης χωρίς να ασκήσει το επάγγελμά του από τις αλεπάλληλες διώξεις και φυλακίσεις - δολοφονήθηκε από το Κ.Κ.Ε στο Σχιστό στα Καμίνια του Πειραιά στην κατοχή συλληφθείς από τον ΕΛΑΣ και συγκεκριμένα από τον Μπάρμπας (ψευδώνυμό του, το πραγματικό Γεώργιος Κοζάνης δράκουλας του ασύλου) από το κόμμα αυτό που λέγεται «δημοκρατικό...» «προοδευτικό...» που σκότωνε κάθε αντίθετό του αγωνιστή επαναστάτη που πάλενε ενάντια στην Σταλινική Σοσιαλπατριωτική πολιτική του.

Έτσι και εδώ στην Ελλάδα το Κ.Κ. όταν σχεδόν είχε την εξουσία στη κατοχή και μετά δολοφόνησε πάνω από 2.000 αγωνιστές Αρχιεμαρξιστές Τροτσκιστές, από δε τους οπαδούς του τριπλάσιους για διάφορους λόγους με τους «ηρωικούς» τότε

αρχηγούς του Ζαχαριάδη, Σιάντο, Ιωαννίδη, Φάνη Μπαρτζιώτα, τους Φλωράκηδες και Παρτσαλίδη, Κύρκους κ.λπ. που ήταν μια φάρα τότε ενωμένοι όλοι τους.

Η νέα γενιά των επαναστατών αγωνιστών της κοινωνικής απελευθέρωσης πρέπει να γνωρίζει που οδηγούν τα εξουσιαστικά ολοκληρωτικά κόμματα Ανατολής και Δύσης πρέπει να αντλήσουν διδάγματα για το μέλλον τους έξω από τα Παλαιοημερολογήτικα Σταλινο-Λενίνο-Τροτσκιστικά οργανωτικά μοντέλα για μια ΑΥΤΟΝΟΜΗ και αυτοδιαχειριζόμενη κοινωνία των εργαζόμενων του μυαλού και του χεριού με εκλεκτούς και ανακλητούς (αν χρειασθεί εκπρόσωπους κάθε φορά). Μόνο έτσι θα απαλλαγεί μια σοσιαλιστική κοινωνία από τις διευθυντικές βδέλες και τα παράσιτα της γραφειοκρατίας δυτικού και ανατολικού τύπου, για μια ελεύθερη-αντιεξουσιαστική κοινωνία της ανθρωπότητας.

Γ. Ταμτάκος

Υ.Γ. Το ποίημα αυτό με το σημείωμα πίσω στάλθηκε στον «Σχολιαστή» στο 45 φύλο του Δεκέμβρη του 86 για να δημοσιευθεί γιατί τον Δεκέμβρη του 1944 είχε γίνει η δολοφονία του Δημοσθένη Βουρσούκη, αλλά ο «Σχολιαστής» δεν το δημοσίευσε. Ίσως βρήκε το κείμενο αντιεξουσιαστικό αντίθετο με τις Κρατιστικές του αντιλήψεις.

συν. από σελ. 14

από τα κόμματα κάτι που τουλάχιστον στις πρώτες μέρες του Γαλλικού Μάη δεν υπήρχε.

Όυτε ένας νεκρός μπορεί να αποτελέσει στοιχείο εξομώσεως με την εξέγερση του '68. Οι υπόλοιπες κοινωνικές συγκυρίες υστερούν στο να επιφέρουν το επιθυμητό αποτέλεσμα της εξεγερσιακής κατάστασης. Όμως η «νίκη» της κινητοποίησης κάτι αμφίβολο αν το πολιτικό παιχνίδι παιζόταν με σοσιαλιστική κυβέρνηση, έχει δημιουργήσει ένα θετικό προηγούμενο, που επιδρά στις κινητοποιήσεις των φοιτητών σ' άλλες ευρωπαϊκές χώρες (Ιταλία - Ισπανία κ.ά.). Όμως, η μειοψηφική δράση ομάδων και κοινωνικών κατηγοριών και οι συγκρούσεις, αποδείχνουν την δυναμικότητα, που υποβόσκει και που επιτρέπει αισιόδοξες προβλέψεις για μια μελλοντική εξέγερση.

MAXIMH MONADA

ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΣΟΥΤΣΟΥΦΑΚΗΣ

- ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΣΤΗ ΔΥΤΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ
- ΓΙΑ ΝΑ ΕΜΠΟΔΙΣΤΕΙ Η ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΝΑ ΞΑΝΑΔΟΜΗΣΕΙ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΗΣ

Η «μπαρέτα» των 9 χιλιοστων το όπλο του Χρ. Τσουτσοφάκη, με το οποίο σκοτώθηκαν οι τρεις αστυνομικοί στην Γκίζη

Σήμερα χτυπήσαμε με τη μάχιμη μονάδα Χρήστος Τσουτσοφάκης το κέντρο των μυστικών υπηρεσιών, την ομοσπονδιακή υπηρεσία προστασίας του πολιτεύματος.

Η ενέργειά μας αυτή αποτελεί συνέχεια της Επίθεσης του δυτικοευρωπαϊκού μετώπου, που άρχισε με την επίθεση στη Μπράνα, στην Ιντερπόλ, στον ΟΟΣΑ, στο Μπέκουρτς, στο Ερευνητικό Ινστιτούτο Λέιξερ του Άαχεν, στο Ντορνιέ, και που συνεχίστηκε με τις ενέργειες στο Βούπερτάλ καθώς και με την επίθεση στη Σχολή Παραστρωτικών Επιχειρήσεων της Βόννης.

Η ομοσπονδιακή υπηρεσία προστασίας του πολιτεύματος (ΟΥΠΠ) είναι η υπηρεσία, με την οποία η ιμπεριαλιστική τάξη προσπαθεί αφενός να εντείνει τον αγώνα της ενάντια στο επαναστατικό μέτωπο, ενάντια στους ανταγωνισμούς των μαζών και ενάντια στα απελευθερωτικά κινήματα σε παγκόσμιο επίπεδο, και αφετέρου να παρεμποδίσει την εξέλιξη των επαναστατικών διαδικασιών. Μέσα στο όλο πλέγμα του αντεπαναστατικού μηχανισμού της Ο.Δ.Γ., η ΟΥΠΠ κατέχει την πρώτη θέση στην οργάνωση του πολέμου του ιμπεριαλιστικού συστήματος. Όσοι δουλεύουν εδώ αντιμετωπίζουν ενιαία την καταστολή των εξεγέρσεων σε εθνικό και διεθνές επίπεδο, και αναπτύσσουν έτσι τη συνεργασία τους και τον συντονισμό με τις άλλες μυστικές υπηρεσίες του ιμπεριαλισμού. Για αυτό το σκοπό υπάρχει στην ΟΥΠΠ ένα γραφείο σύνδεσης με τις μυστικές υπηρεσίες των άλλων χωρών, το οποίο με τη χρήση συστήματος κομπιούτερ καταφέρνει να τροφοδοτείται διαρκώς με τις πιο επίκαιρες πληροφορίες. Οι φάκελλοι με τα στοιχεία και τις αναλύσεις που αφορούν την «εσωτερική ασφάλεια» στέλνονται απευθείας στο αμερικάνικο γενικό επιτελείο των δυνάμεων της Ευρώπης καθώς και στο επιτελείο του ΝΑΤΟ στις Βρυξέλλες. Η ΟΥΠΠ συμμετέχει και στην «επιτροπή δράσης 46», όπου μαζί με τους ανθρώπους του ΝΑΤΟ και των άλλων μυστικών υπηρεσιών σχεδιάζουν και οργανώνουν τον πόλεμο ενάντια σε κάθε αντίσταση.

Κεντρικό σύνθημα του πολέμου τους, της «Ευρώπης της ασφάλειάς» τους, που σκοπό έχει να μετατρέψει τη δυτική Ευρώπη σε κέντρο του ολοκληρωτικού τους πολέμου είναι η «πολιτική της ασφάλειας σαν κοινή πολιτική ύπαρξης». Αφότου τον Απρίλιο του '84 η κυβέρνηση Ρέγκαν εξέδωσε την ντιρεκτίβα 138, και έτσι καθιέρωσε την κρατική τρομοκρατία σαν επίσημη πολιτική διαχείρισης, σκοπός τους, τον χρόνο που μας πέρασε, ήταν να συμμεριστούν την άποψη αυτή και να συμβάλουν στην υλοποίησή της όλες οι σημαντικές χώρες του ΝΑΤΟ και της ΕΟΚ.

Στη σύνοδο της τριμερούς επιτροπής (όπου συμμετέχουν οι στρατιωτικοί ηγέτες των τριών σπουδαιότερων βιομηχανικών χωρών: Ο.Δ.Γ., Ιαπωνία, ΗΠΑ), ο Σουλτς απαιτεί να αναγνωριστεί η άποψή του, ότι οι επιθέσεις ενάντια στον ιμπεριαλισμό των ΗΠΑ αποτελούν επίθεσεις και κήρυξη πολέμου ενάντια στο ΝΑΤΟ από τη μεριά της «διεθνούς τρομοκρατίας», και καλεί σε «ενεργητική αντιμετώπιση». Τον ίδιο μήνα, στην συνδιάσκεψη κορυφής στο Λονδίνο, οι ηγέτες των κρατών και κυβερνήσεων ΗΠΑ, Καναδά, Ιαπωνίας, ΟΔΓ, Γαλλίας, Μεγ. Βρετανίας και Ιταλίας εκδίδουν μια «κοινή διακήρυξη για τη διεθνή τρομοκρατία» και διακηρύζουν «τη στενότερη συνεργασία και τον συντονισμό αστυνομίας και μυστικών υπηρεσιών καθώς

και άλλων βοηθητικών υπηρεσιών, κυρίως στον τομέα της ανταλλαγής πληροφοριών, εμπειρίας και τεχνολογίας».

Επίσης αποφασίζουν την εναρμόνιση των νομοθεσιών που ισχύουν στις χώρες τους.

Έτσι γίνεται φανερό ο στόχος τους και η καινούργια μέθοδος του πολέμου που διεξάγουν: με όλα τα μέσα, χωρίς όμως να προκαλούνται κλιμακώσεις-αντιδράσεις των οποίων το πολιτικό κόστος δεν θα μπορούσαν να αντέξουν.

Σε όλα αυτά ανταποκρίνεται ο εντατικοποιημένος πόλεμος με τις μυστικές υπηρεσίες, τους μπάτσους, τις μονάδες ειδικών αποστολών και τις αντεπαναστατικές συμμορίες.

Τα σάβια των μυστικών υπηρεσιών της ΟΔΓ συλλαμβάνουν το νόημα αμέσως: «Θα έπρεπε να καταβληθούν νέες προσπάθειες για να διαλευκανθούν έγκαιρα οι προθέσεις που έχουν οι τρομοκρατικές ομάδες στην ΟΔΓ και για αυτό το σκοπό θα έπρεπε η συνεργασία με το εξωτερικό να γίνει πιο εντατική». Σ' αυτή την οργάνωση και ενοποίηση της Δυτικής Ευρώπης, η ΟΔΓ έχει την πιο καίρια λειτουργία. Διότι είναι η χώρα με την πιο τέλεια κρατική μηχανή για την καταπολέμηση των εξεγέρσεων και με τις φυλακές STAMMHEIM και το MOGADISCHU προτίθεται να φέρει με ευκολία σε πέρας αυτόν τον πόλεμο! Όπως λέει και ο BURT: «... η Γερμανία πρωτοστάτησε στον πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία. Οι Ηνωμένες πολιτείες χαιρετίζουν αυτή τη στάση».

Η ΟΔΓ περνάει τις θέσεις των ΗΠΑ στα συμβούλια της Δυτικής Ευρώπης, και μαζί με τη Γαλλία αποτελούν τον κύριο μοχλό κίνησης για την ενοποίηση του πολέμου στα δυτικοευρωπαϊκά κράτη.

Στους πολέμους των μητροπόλεων όπως και στη διεθνή αντιπαράθεση, οι μυστικές υπηρεσίες παίζουν κεντρικό ρόλο. Παρότι η χρησιμοποίησή τους, τα μέσα και οι μέθοδοι που χρησιμοποιούν δεν είναι καινούργια.

Ωστόσο η σημασία που αποκτούν μέσα στα πολεμικά σχέδια της ιμπεριαλιστικής αστικής τάξης, η εντατικοποίησή τους και η εξάπλωσή των επιχειρήσεων, φαίνονται καθαρά από την εξέλιξή τους.

Η σκόπιμη δημοσιοποίηση της επιχειρήσεων των μυστικών υπηρεσιών στο CELLER με τη συνεργασία των GSG 9 κατάφερε να πείσει τα κόμματα, τα κοινοβούλια και την κυβέρνηση - το αποκούμπι όλων των δημοκρατών - για τη μετατροπή των μυστικών υπηρεσιών της ΟΔΓ σε κατασταλτικά κομμάτια, και έδειξε την κατεύθυνση στην οποία θα πορευτούν τα πράγματα:

Ο πόλεμος ενάντια στην αντίσταση, το λαό και τους επαναστάτες αγωνιστές θα συνεχιστεί με τις συχνότερες και πιο ενισχυμένες επιχειρήσεις των στρατιωτικοποιημένων Μυστικών υπηρεσιών.

Σ' αυτό τον τομέα ανήκουν και οι προσπάθειες διείσδυσης, κατά τις οποίες η ίδια η υπηρεσία σκηνοθετεί ενέργειες, με σκοπό να πλησιάσει τις ένοπλες ομάδες:

Οι τρομοκρατικές βομβιστικές επιθέσεις ενάντια στο λαό, που διενεργούνται είτε από τις ίδιες τις μυστικές υπηρεσίες, είτε χρηματοδοτούνται από αυτές και εκτελούνται από φασιστικές ομάδες, καμπάνιες με σκοπό την αποπλάνηση της κοινής γνώμης (αποπληροφόρηση) και τρομοκρατία για τις ένοπλες ομάδες άλλων χωρών που δρουν στην ΟΔΓ, καθώς και όλο το εύρος και πλάτος των τρομοκρατικών ενεργειών, που λόγω χάρι η CIA εδώ και χρόνια εκτελεί.

Παράλληλα με όλα αυτά συνεργάζονται όλο και πιο στενά με τις ιδιωτικές «υπηρεσίες ασφαλείας»: συμμετέχουν στις διασκέψεις με τους αρχηγούς των υπηρεσιών αυτών που δουλεύουν για μεγάλα τραπεζικά και ασφαλιστικά εταιρείες, όπου αναλύονται με τον ΒΚΑ οι συνθήκες, οι κίνδυνοι που υπάρχουν και παίρνονται από κοινού μέτρα, όπως λόγω χάρι η χρηματοδότηση του κυνηγιού κεφαλών από τη SIEMENS, που ανέρχονταν σε 3 εκατομμ. Μάρκα. Από αυτή τη συνεργασία προήλθε και ο πράκτορας-δοιοφόρος MAUS, που -εξοπλισμένος από τις μυστικές υπηρεσίες με πληροφορίες και χρηματοδοτημένος από τα τραπεζικά- στάλθηκε για να σκοτώσει αντάρτες συντρόφους. Σ' αυτό το ομιχλώδες περιβάλλον που δημιουργούν μυστικές υπηρεσίες, μπάτσοι, και «Εταιρείες Ασφαλείας», καταφέρνει η ιμπεριαλιστική τάξη να δημιουργεί τον ελεύθερο χώρο που σ' αυτόν όλα επιτρέπονται, χωρίς καμία κρατική υπηρεσία να φέρει την ευθύνη, αλλά ούτε και το ίδιο το κράτος να χρειάζεται να επωμιστεί το πολιτικό κόστος των αντι-ενεργειών που γίνονται. Απειλές, ψυχολογική τρομοκρατία, εκβιασμοί, βασανιστήρια και δολοφονίες: αυτά είναι τα μοτίβα των λεγεωνάριων του θανάτου για τα δυτικοευρωπαϊκά μέτρα και σταθμά.

Και στις υπόλοιπες χώρες της Δυτικής Ευρώπης - ανάλογα πάντα με τις ιδιαίτερες συνθήκες - συμβαίνουν τα ίδια: έτσι στην Ισπανία, η GAL - μια ιδιωτική οργάνωση της ισπανικής αστικής τάξης, που με βάση τις πληροφορίες που παίρνει από τις ισπανικές και γαλλικές μυστικές υπηρεσίες, αναθέτει σε δολοφόνους την εκτέλεση αγωνιστών της ETA και της GRAPO. Πλάι σ' αυτήν όμως μια νεοσύστατη «μυστική αγωνιστική ένωση» άρχισε να δρα, η CONAFAYS: «διεθνής συντονιστής αντιτρομοκρατίας μέσα στις μάχιμες μονάδες και τα όργανα ασφαλείας», κυνηγώντας επαναστάτες.

Αυτές οι διαστάσεις της κρατικής τρομοκρατίας είναι που εμποδίζουν κάθε αγώνα ενάντια στα προϊόντα του κράτους για καλύτερες συνθήκες ζωής. Η τρομοκρατία των μπάτσων, οι νεκροί στις διαδηλώσεις, η εντατικοποίηση των παρακολούθησεων και του χαφιεδισμού, οι μαζικές συλλήψεις ανθρώπων που αντιστέκονται, όλα αυτά είναι συνακόλουθα αυτών που περιγράψαμε. Τα μέτρα που παίρνονται ενάντια στην αντίσταση δεν μπορούν να περιοριστούν στα πλαίσια μιας χώρας. Όλα όσα θεσμοποιούνται σε μια συγκεκριμένη χώρα δημιουργούν μέτρα και σταθμά που και οι υπόλοιπες χώρες πρέπει να υιοθετήσουν. Έτσι η βρετανική κυβέρνηση μετά από απόφαση των χωρών-μελών του ΝΑΤΟ δεν αναγνωρίζει στους Ιρλανδούς το δικαίωμα του ομήρου, επίσης το ΝΑΤΟ αποφάσισε στις αρχές της δεκαετίας του '80 να μην διαπραγματεύονται με επαναστατικές ομάδες.

Σαν αντίδραση στην εξέλιξη που πήρε το επαναστατικό μέτωπο στη δυτική Ευρώπη, θέλουν τώρα σιγά-σιγά στην ΟΔΓ, τη Γαλλία και την Ισπανία να πάρουν κοινά μέτρα για την κοινή τους τρομοκρατία ενάντια στους επαναστάτες, τους κρατούμενους, τους συμπαθούντες.

Το κατά πόσο θα το καταφέρουν είναι ζήτημα συσχετισμού δυνάμεων. Η κορύφωση του αγώνα σε διεθνές επίπεδο συγκλίνουν στις μητροπόλεις που είναι ένα καίριο σημείο: από εδώ μέσα οργανώνονται οι πόλεμοι ενάντια στον παγκόσμιο ταξικό αγώνα, εδώ έχει την έδρα της η πολιτική, οικονομική, χρηματιστική και μιλιταριστική εξουσία καθώς και οι μηχανι-

σμοί και τα ινστιτούτα ερευνών και ανάπτυξης, με τα οποία θα πρέπει να καταφέρουν να αναδιαρθρώσουν την εξουσία τους.

Κάθε αντίσταση ενάντια στις προθέσεις που γι' αυτούς είναι απαραίτητες λειτουργεί ενάντια σ' όλη τη σφαιρική στρατηγική και έτσι και ενάντια στο συνολικό μηχανισμό εξουσίας.

Κάθε ήττα σ' αυτά τα σημεία έχει επιπτώσεις συνολικά στο διεθνή συσχετισμό δυνάμεων, είναι μια στρατηγική νίκη για τους απελευθερωτικούς αγώνες και αλλάζει τους όρους για τη συνέχιση της αντιπαράθεσης. Αυτό καθορίζει τη σκληρότητα της αντιπαράθεσης που σε όλα τα μέτωπα παίρνει πια τη μορφή πολέμου που σε όλους τους αγώνες είναι αισθητή. Για τη διασφάλιση της κίνησης του κεφαλαίου και σαν μια γραμμή απ' την οποία εξαρτάται η ενοποίηση και η συσπείρωση των δυτικοευρωπαϊκών κρατών και η ολοκλήρωση της αμερικάνικης ψυχροπολεμικής πολιτικής, θα πρέπει να εντατικοποιησουμε τον πόλεμο ενάντια στους αγώνες που γίνονται στα κέντρα με τίμημα την όξυνση της αντίθεσης κοινωνίας-κράτους.

Η συγκατάθεση στον πόλεμο τους έχει σπάσει σε κάθε δυτικοευρωπαϊκή χώρα. Η αντίσταση των ανθρώπων ενάντια σε πολλά σχέδια πολεμικής και ληστρικής τους πολιτικής έχει ξεσπάσει: ενάντια στη συνύπαρξη ΝΑΤΟ και ΕΟΚ ενάντια στην παρουσία των νατοϊκών στρατευμάτων στην Ισπανία ενάντια στην εγκατάσταση των CRUISSE MISSILES στην Ολλανδία και των PERSING στην Ο.Δ.Γ.

και σε άλλες χώρες ενάντια στην πολιτική της λιτότητας των κυβερνήσεων. Ακόμη κι αν πρόκειται για διαφορετικά μοτίβα και στόχους, ακόμα κι αν οι αγώνες είναι συχνά σποραδικοί και ανοργανωτοι, ωστόσο οι πολιτικές πρωτοβουλίες, οι πολλές δυναμικές ενέργειες και τα επιθετικά επαναστατικά μέτωπα ενάντια στο σύστημα, το αναγκάζουν όλο και περισσότερο στην ανοιχτή επιθετικότητα.

Η επίθεσή μας στοχεύει στο χώρο αυτόν, στον οποίον προωθούν τον συγκαλυμμένο πόλεμο με τις διαφοροποιημένες μεθόδους τους:

στοχεύει εδώ όπου η συνείδηση για τις μεθόδους τους και για την πολιτική που κρύβεται πίσω απ' αυτές δεν είναι ακόμα πολύ έντονη.

Αυτόν τον πολιτικό χώρο διαπραγματεύσεων τον καταστρέφουμε, κάνουμε τον πόλεμο, τους πράχτορες και τα μέσα του γνωστά.

Έτσι δημιουργούμε νέες συνθήκες, όρους και δυνατότητες για την ανάπτυξη και οργάνωση των επαναστατικών δυνάμεων.

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ GUENTHER SONNENBERG

ΣΥΣΤΕΓΑΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ ΤΗΣ RAF, ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΚΑΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ

ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΣΟΥΜΕ ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΣΤΗ ΔΥΤΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ ΣΑΝ ΤΜΗΜΑ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΤΑΞΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Μάχιμη μονάδα Χρήστος Τσουτσοφάκης

8.9.86

(από το KNIPSELKRANT)